

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Green_Simon_R-Nocni_strana_04-Kouzlo_mesta.pdb

PDB Name: Green Simon R-Nocni strana 4-Ko
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.5.2007
Modification Date: 16.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SIMON R. GREEN
NOČNÍ STRANA 4
KOUZLO MĚSTA

JEDNA

Psychenauti

Na Noční straně najdete všechno, svátostí počínaje a naprostou mravní zkažeností konče, ale pokud nemáte hodně silný žaludek a nervy z oceli, nedoporučoval bych vám, abyste se účastnili tamních aukcí. Já obvykle nechodím na dražby ani nikam jinam, a to i přesto, že většina lidí má strach si proti mně přisadit. Vždycky skončím s hromadou nepotřebných krámů, které musím nakoupit abych získal tu jedinou věc, o kterou mám zájem. Jednou jsem takhle nechtě přišel k pookovi a pak jsem pár měsíců chodil po Noční straně v doprovodu holčiny v oblečku playboyáckého zajička, kterou kromě mne nikdo neviděl. Byla to legrace, ale dost to rozptylovalo.

Jenomže když pracujete jako soukromý detektiv na Noční straně, v tajném magickém srdci Londýna, kde bohové a obludy krácejí bok po boku a občas jsou i členy stejných svépomocných sdružení, vaše případy vás časem skoro nevyhnutelně zavedou na ta nejnepříjemnější místa. Většinová majitelka Velké aukční síně mne najala, abych dohlédl na jistou citlivou dražbu a zajistil pořádek mezi jejími účastníky. Připadalo mi to jako vcelku snadná fuška, což mne samozřejmě mělo varovat. Takové věci jako snadné fušky se v mém životě totiž nevyskytují.

Dorazil jsem trochu dřív, abych si to místo mohl pořádně prohlédnout. Od chvíle, kdy jsem tu byl naposled, už uplynulo pár let a mezitím jsem uprchl s kulkou v zádech z Noční strany, abych se posléze zase vrátil na jeviště v docela úspěšném comebacku. Vrátný u dveří aukční síně se na mě jenom podíval a odmítl mě pustit dovnitř, ale řekl jsem mu, jak se jmenuji, takže uspokojivě zbledl a uvolnil mi cestu. Dobrá nebo spíše špatná pověst vás dostane na místa, kam byste se jinak nedostali ani s podporou těžkého dělostřelectva a jízdy.

Majitelka aukční síně přestala nervózně přecházet sem a tam a zamířila dosud prázdnou místností ke mně, aby mne přivítala. Obdařila mě krátkým úsměvem a pak se mi pokusila rozdrtit prsty přehnaně silným stiskem ruky. Lucretia Graveová byla malá, podsaditá žena ve staromódním tvídovém kostýmu. Před jedním ze svých drobných tmavých očí měla pevně nasazený monokl. S jejím zarputilým, buldočím výrazem ve tváři a šedivými vlasy sčesanými do drdolu jsem ji hádal něco málo přes padesát. Vypadala, že potřebuje pár kilo shodit, a dívala se na mě, jako by to byla moje chyba.

A šla rovnou na věc.

„To je dost, že jsi přišel, Taylore, starouši. Co sem ta zatracená věc dorazila, necítím se ve své vlastní aukční síni bezpečná. Už jsem tu měla atomový reaktor, se kterým bylo mň problémů. Víím, že prohlašujeme, že dokážeme vydražit všechno, co dokážete najít, ulovit nebo protlačit dveřmi do naší aukční síně, ale s některými kusy je zkrátka víc potíží, než za co stojí. Kdybych na ten zatracený krám neměla komisi, nikdy bych se k němu ani nepřiblížila. No jo, zase jsem si trochu pustila pusu na špacír, však to znáš. Ta zatracená zvířata se musela nějak domáknout, že jsem do nich vrazila fůru peněz, a hned začala dělat problémy a klást si nesmyslné podmínky. I tak, dej na moje slova, tahle konkrétní věcíčka mi vydělá balík.“ Nešťastně se zamračila a pak si hlasitě odfrkla. „Ve dnech, jako je tenhle, si přeju, abych zůstala u své staré práce u Christieho. Kdybych věděla na tudy, že po mně chlupatí už nejedou, vrátila bych se tam okamžitě.“

Právě jsem se chystal zdvořile, ale velice rozhodně zeptat, o čem to sakra vlastně mluví, když nás vyrušila celá tlupa skoro dvoumetrových plyšových medvídků nesoucích nejrůznější položky dnešního aukčního seznamu. Medvědi prošli těsně kolem nás, dražené předměty opatrně svírali svými měkkými tlapami a polohlasně spolu klábosili. Všichni vypadali, že zažili spoustu nešetného zacházení, a když míjeli Lucretii, někteří hlasitě bručeli cosi o potřebě se spojit. Pak umístili každý z předmětů do oddělené skleněné vitríny, přičemž s nimi zacházeli s až přehnanou péčí a respektem. „Raději zkontroluji, jestli je všechno na svém místě,“ povzddechla si Graveová unaveně. „Myslí to dobře, ale jsou to medvědi a mají hodně malé mozečky. Zatraceně typické pro vedení – zase se snaží škulit prachy. Tak se tu kolem rozhlédni, starouši, nasaj atmosféru tohoto místa, ale ničeho se nedotýkej.“

A pak si to odhasila jako remorkér s kotly na plný výkon, aby srovnala huňáče do latě. Nechal jsem ji, ať si jde. Neměl jsem na vybranou, pokud jsem ji nechtěl srazit na podlahu, spoutat ji a pak na ní sedět, dokud by mi neřekla něco smysluplného, ale nestálo by to za tu námahu. Rozhlédl jsem se. Velká aukční síň se zrodila někdy ve třináctém století jako skladiště na desátky, ale od té doby se hodně změnila. Stěny měla z velkých kvádrů krémově šedého kamene, které držely pohromadě spíš uměním stavitele a tradicí než maltou. Na nich spočívala konstrukce z těžkých trámů přecházející

postupně v komplikovanou křížovou klenbu částečně se ztrácející v šeru. Ve zdech byla jen šterbinová okna a podlahu z neohoblovaných prken pokrývaly piliny. Xenonové výbojky zajišťovaly skoro bolestivě jasné osvětlení. Nebylo tu žádné pohodlí, žádný přepych, ale lidé se sem koneckonců nechodili kochat architekturou. Velká aukční síň byla místem pro vážné záležitosti.

Prošel jsem kolem řady laciných dřevěných sklapovacích sedadel obrácených směrem k jednoduchému dražebnímu pódiu a přelétl jsem pohledem po předmětech dražby vystavených v jednotlivých vitrínách. Byla to obvyklá směsice věcí slavných i nechvalně proslulých, některé pochybné ceny a sporného původu. Na Noční straně jste mohli koupit všechno, co vás zajímá nebo po čem toužíte, ale nikdo vám nezaručí, že to bude to, nač to vypadá. Můžete mít štěstí, nebo vás to může zabít, plus všechny možnosti mezi. A jenom proto, že si nějakou věc koupíte, si ještě nemůžete myslet, že je vaše...

První předmět byl tlustá stehenní kost označená jako zbraň, kterou Kain zabil Ábela. Byl k ní potvrzující dopis z prastarého města Enochova, ale takové věci musíte brát na Noční straně s rezervou. Další na řadě byli tři různí maltézští sokoli (kupci pozor!), bronzová hlava JFK, která údajně měla věštít, Nostradamův psací brk, jeden ze skalpelů barona Frankensteina, malá dřevěná lakovaná krabička, v níž měl být popel Johanky z Arku, a stojan na deštníky vyrobený z yetiho nohy. Zbytek bylo více méně haraburdí a cetky, takové ty věcičky, co jsou z nich sběratelé celí pryč. Rozhodně nic, co bych chtěl mít doma.

Nikdy jsem nevěřil na shromažďování předmětů moci. Vždycky vás nakonec nechají na holičkách. Buďto v tom nejhorším možném okamžiku dojdou baterie, nebo si nedokážete vzpomenout na aktivací slovo, a nikdy nemůžete najít manuál, když ho nejvíc potřebujete. Je s nimi víc potíží, než za co stojí, a většinou se stejně nakonec ukáže, že jsou to jenom obyčejné tretky, které byly lidem na očích dost dlouho na to, aby si získaly jistou reputaci. Což svým způsobem platí samozřejmě i o mně.

Na chvíli jsem se zastavil, abych se na sebe podíval ve vysokém zrcadle zasazeném do ozdobného stříbrného rámu. (Bylo označeno jako zrcadlo Doriana Graye; vyberte si z toho, co chcete.) Odraz nevypadal nic moc, ačkoliv myslím, že když nic jiného, jako soukromý detektiv alespoň vypadám. Vysoký, tmavovlasý a zajímavý, na sobě dlouhý bílý trenčkot, který už nějaký čas nebyl v čistírně. Možná trochu unavený a otlučený životem, ale to s lidmi dělá Noční strana. Často brávám případy, které nikdo jiný nechce, práci toho typu, co před ní člověka varuje zdravý rozum, ale mně to tak vyhovuje. Mám dar nalézat věci, ať už si nalezeny být přejí, nebo ne, nezdravou touhu po pravdě a tvrdohlavou náuru, která mne nutí zůstat ve hře, když už všichni, co mají alespoň špetku zdravého rozumu, dávno vzali do zaječích.

Můj otec se upil k smrti, když se dozvěděl, že moje máma není člověk. Nikdo neví, kdo nebo co ve skutečnosti byla, ale na Noční straně se nejspíš nenajde nikdo, kdo by na to neměl svůj názor. Někteří se mnou jednají jako s Antikristem, jiní jako s dědicem trůnu v exilu. A co jsem na světě, neznámá skupina nepřátel na mě v jednom kuse posílá svoje zabíjaky.

Snažím se, aby mi to všechno nestouplo do hlavy.

Znovu se objevila Lucretia Graveová a zastavila se vedle mne. Monokl teď měla na druhém oku. Uvažoval jsem, jestli se ode mne čeká, že něco řeknu, ale rozhodl jsem se to neudělat. Některé rozhovory zkrátka k ničemu dobrému nevedou. Pak Graveová spustila sama a navázala na náš předchozí hovor, jako by ho vůbec nepřerušila.

„Pravidelně nám sem chodí nejrůznější věci, starouši, a většina z nich je divná i podle hodně širokých měřítek Noční strany. Zrovna minulý týden dal nějaký idiot do dražby vlastní duši, ale nesložil jistinu. Jasně, všechno mi to projde rukama, takže jsem viděla více slz a kleteb, než na kolik mám po právu nárok. Majetek je kletba myslících tříd. Takže, Taylore, starouši, aukční síň je přirozeně neustále střežená ochrankou a nejúčinnějšími kouzly, které ji chrání před ohněm, zloději, podvrhy a všemi ostatními vnějšími vlivy. Celé tohle místo má samotnými Autoritami zajištěný status neutrální půdy, což respektují i takoví potíživí, jako je Sběratel. Jak to chápu já, aukční síň byla předmětem tolika sporů mezi tolika hlavními hráči Noční strany, že do toho Autority nakonec vstoupily a osobně dohlížejí, aby obchody probíhaly podle pravidel... Takže jsme tu poměrně v bezpečí...“

„Ale?“ zeptal jsem se.

„Ale dnes dražíme něco opravdu výjimečného, dokonce i na naše poměry. Proto jsi tady, starouši. Jestli všechno ostatní selže a my pojedeme rovnou do pekla, čemuž bych se tentokrát ani trochu nedivila, budeš to ty, kdo natáhne ruku a řekne: „Stůj, zloději“. Co budeš dělat pak, je tvůj problém. Jen nehledej pomoc u mě, protože já tou dobou poběžím k nejbližšímu nouzovému východu. A na medvědy se taky nespolehej. Myslí to dobře, ale tam, kde by měli mít mozek, mají jenom piliny. Když nic jiného, vždycky můžeš použít svůj slavný dar a najít, kam to zloděj schoval...“

„Proč jsi najala mě?“ zeptal jsem se, protože mě to doopravdy zajímalo.

Graveová si hlasitě odfrkla. „Naše pojišťovna trvala na tom, že někoho najmout musíme, a ty jsi nejlepší... a náš rozpočet to docela dobře unese.“

Pořád ještě jsem přemýšlel, co jí na to mám odpovědět, když se před námi objevila známá postava. Byla to Deliverance Wildeová, módní poradkyně a stylová guru elfijského dvora Unseeli. Vysoká, hřmotná Jamajčanka, ostrá, zahořklá a zarputilá řetězová kuřačka. Kdyby se našel někdo dost naivní, aby proti tomu protestoval, vyfoukla by mu kouř do obličeje. Na sobě měla elegantní levandulový kostým, který zajímavě kontrastoval s její modročernou kůží, a k tomu velice péřový klobouk. Kvitoval jsem její nový vzhled nadzvednutým obočím, ale Wildeová jako vždycky zaútočila první.

„Nepředváděj, jaký jsi ignorant, zlato. Levandulová je barva této sezony, ať se ti to líbí, nebo ne.“

Zaujala přede mnou pečlivě nacvičený postoj s hlavou mírně zakloněnou, aby lépe vynikly její vysoké lícní kosti a smyslná ústa. Pro Deliverance Wildeovou byl celý svět předváděcím molem. Dělal jí ale potíže dívat se mi do očí a ruka, ve které držela cigaretu, nebyla tak klidná, jak by mohla být. Wildeová byla kvůli něčemu nervózní. Možná to bylo

tím napětím, že mě potkává. Většinou lidi znervózňují; patří to k mé pečlivě budované pověsti. Jenomže Wildeová se doopravdy nesoustředila na mě a vlastně ani na Graveovou. Těkala očima po aukční síni a vyfukovala přitom obláčky cigaretového dýmu na všechny strany.

„Jak já nenávídím vracet se na Noční stranu,“ řekla najednou. „Je tak vulgární, milácci, skrznaskrz vulgární. Raději pobývám s těmi v Elfii. Jsou tak... roztomile plytčí a povrchní.“

Ty toho víš, pomyslel jsem si, ale nebyl jsem tak hloupý, abych to řekl nahlas. Wildeová je známá tím, že po lidech, kteří jí lezou na nervy, hází špačky cigaret.

„Přišla jsem sem, jenom abych se zúčastnila módní přehlídky a doplnila si zásobu cigaret,“ pokračovala nemilosrdně.

„A abych dohlédla na svůj obchod, samozřejmě.“ Poprvé od chvíle, kdy přišla, se podívala přímo na mě. „Jsem ráda, že jsi tady, John. Znamená to, že pořadatelé berou tuhle aukci skutečně vážně. Což by měli. Dostalo se mi do rukou něco... skutečně mimořádného.“ Lucretia Graveová si hlasitě odfrkla. „To bych řekla, zlatíčko. Je to unikátní, nesmírně cenné a zatraceně nebezpečné k tomu. Některé věci by se měly nechat na pokoji, nebo by se do nich nanejvýš mělo šťouchat na dálku hodně dlouhým klackem.“

„Mohl by mi někdo konečně říct, o čem je tu vlastně celou dobu řeč?“ požádal jsem a něco v mém hlase je přimělo, aby okamžitě zmlkly a začaly si mě všimnout. Wildeová si naposledy potáhla z cigarety a nedopalek upustila na podlahu, kde ho rozdrtila špičkou boty. Graveová ji zpražila pohledem. Wildeová si okamžitě zapálila další cigaretu – z principu – a zkoumavě se na mne podívala.

„Tentokrát se nám konečně podařilo vyhrát jackpot, zlato. Našla jsem ten svůj malý poklad naprostou náhodou, když jsem sháněla něco úplně jiného, ale copak to tak není vždycky? Byla jsem na jedné ze svých cest za něčím úplně Jiným, co by vzbudilo zájem těch notoricky vybíravých a náročných elfů, a najednou jsem se ocitla v Tokiu, kde jsem pročítala zprávy o té zázračné nové firmě, co se specializuje na výrobu těch absolutně skvělých sopkových bonsajů. Se vším všudy, včetně občasných erupcí a chrlení lávy. Ale než jsem se tam dostala, firma zmizela a po jejich obchodu zůstala jen kouřící díra v zemi. To bych jim řekla i já, že ZA VAŠE PENÍZE VÍCE RÁMUSU je hodně špatný slogan... Důležité ale je, že jsem to vzala přes Čínu, a tak jsem našla... tohle.“

A dramatickým gestem doprovázeným prškou popela, protože zapomněla, že v ruce drží cigaretu, ukázala na jednu z menších vitrín. Zamumlala několik dětských nadávek a setřela popel z vitríny, zatímco já jsem přistoupil blíž a naklonil jsem se nad ni. Za sklem byl jediný motýl, nijak zvlášť velký ani malý, natožpak hezký. Vlastně vypadal naprosto obyčejně. Visel ve vzduchu, jako by letěl, křídla roztažená, a kolem se jemně tetelilo stázové pole. Motýl byl zmrazen v kousku prostoročasu jako hmyz zalitý v jantaru. Podíval jsem se na Wildeovou, ale znovu odpověděla dřív, než jsem stačil zvednout obočí.

„Ano, je vzácný, ale ne tím způsobem, jak si myslíš. Vysvětlení je trochu složitě, ale pokus se mi věřit. Teorie chaosu říká, že když v Číně motýl zamává křídly, v Americe nakonec vypukne bouře. Protože všechno na světě je propojené, alespoň teoreticky. Takže kdyby se podařilo najít a identifikovat toho jistého motýla... No, já jsem to udělala a tady je. Ten malý potížista. Báječný, unikátní kousek, který zamýšlím prodat za stejně unikátní sumu. Sběratel zežloutne závistí!“

(Wildeová a Sběratel spolu kdysi cosi měli. Nefungovalo to. Nikdo vlastně nepředpokládal, že bude, ale některým lidem to nemá cenu vysvětlovat.)

„Ta motýlí teorie není nic nového,“ řekla Graveová svým nejakademičtější hlasem. Dražebníci vždycky mluví jako zkrachovalí učenci. Nejspíš proto, že právě to většinou jsou. „Ve starém Římě měli lidi, kteří se nazývali augurové, a ti věštili budoucnost podle letu ptáků.“

Wildeová ji zpražila zničujícím pohledem. „Taky párali břicha kozám a podle toho, kam ukazovala jejich játra, obviňovali lidi ze zrahy. A sami sebe otravovali olovem z trubek používaných na rozvody pitné vody.“

„Vynasnažme se prosím držet tématu,“ řekl jsem. „Copak celá ta záležitost s motýlem není jenom metafora? Žádný takový motýl ve skutečnosti neexistuje.“

Wildeová mi věnovala ještě více zničující pohled než předtím Graveové. „Na Noční straně může být metafora stejně skutečná jako cokoli jiného, John, miláčku. Tady mají symboly svou identitu. Šťastlivec, kterému se podaří získat v dražbě tohoto motýla, bude mít schopnost identifikovat všechny takové motýly. Je to první kostka domina v řadě, která nastartuje další události. Jeho majitel by měl být schopen předpovídat a nejspíš i ovlivňovat budoucí události. Možnosti, které to skýtá, jsou neomezené! Přinejmenším teoreticky. V tomhle mi můžeš věřit, John – budu bohatá, bohatá, bohatá!“

„Tak proč se ho vlastně chceš zbavit, když má takovou moc?“ zeptal jsem se.

Wildeové se ve tváři objevil výraz typu Proč jen já se zahazuji s pitomci beze špetky fantazie. „John, miláčku. Nejsem tak hloupá, abych si začínala s něčím tak grandiózním. Všichni hlavní hráči by se mě o to pokoušeli připravit a já bych nepoznala chvíli klidu. A můžeš se vsadit, že Elfie by si nenechala ujít příležitost zamíchat se do toho jakbysmet, parchanti malí nevďeční. Ne, vydražit ho na této proslavené neutrální půdě je to nejlepší, co se s tím krasavcem dá udělat.“ Poslala motýlovi ve vitríně vzdušný polibek. „A pak seberu všechny svoje prachy a nezastavím se, dokud nebudu zpátky u dvora Unseeli. Nevystřím odtamtud hlavu, dokud nebude poslední ze zabijáků pod drnem.“

„Když uvážíme, jaký má ten motýl potenciál způsobit v rekordně krátké době pořádný průšvih, divím se, že ho nezkonfiskovaly Autority,“ řekl jsem zamračeně. „Walker obvykle nedovoluje, aby něco tak nebezpečného ohrožovalo jejich status quo.“

„Walker si možná rád představuje, že tady tomu velí,“ odpověděla Wildeová znechuceně. „Ale Autoritám je jasné, že ochrana svobodného podnikání má přednost před vším ostatním.“

„Filištíní,“ poznamenala Graveová, která si zuřivě čistila monokl.

„A nebo,“ řekl jsem, Autority nevěří, že ten motýl má nějakou moc.“

Wildeová se široce usmála a vyfoukla dokonalý kroužek dýmu. „Nevěřící budou přesvědčeni, miláčku Johně.“

Návštěvníci pomalu plnili síň a už se začínali hádat o právo sedět v první řadě. Zdvořile jsem se Wildeové a Graveové omluvil, a zatímco se dav hlučně usazoval, několikrát jsem se prošel po obvodu sálu sem a tam. Většinou to pro mne byly prostě jen anonymní obličeje, prostředníci, kteří sem přišli v zastoupení lidí, co nemají zájem ukazovat se na veřejnosti, nebo takové ty obyčejné naivní dušičky doufající, že se jim tu namane výhodná koupě. Někteří z nich byli zjevně lovci celebrit, kteří sem přišli, aby na vlastní oči viděli toho, kdo vstoupí koupí motýla do historie. Nakonec se z toho vyvinul docela slušný dav lidí, kteří zaplnili všechna místa k sezení i k stání po obvodu. Plyšová medvědi museli přinést další židle, což se neobešlo bez bručení. (Byl tam i lidský personál, který se zabýval rozdáváním luxusních aukčních katalogů; medvědům se zřejmě zdálo, že je to pod jejich důstojnost.) Sál hučel konverzací víceméně přátelského druhu a nejeden člověk natahoval krk ve snaze zahlédnout motýla nebo případného konkurenčního kupce. Lucretia Graveová se postavila na dražební pódium a zamávala kladívkem, aby si sjednala ticho, zatímco Wildeová pyšně stála za vitrinou se svým motylem. Já jsem zaujal strategickou pozici v zadní části síně a hlídal jsem si dav. A pak rázem všichni ztichli, když do dražební síně vrazil obrovský chlupatý sněžný muž. Byl skoro půl druhého metru vysoký a pod drsnou, nezdravě bílou srstí se mu převalovaly svaly. Všichni se rychle stáhli a netvor prošel uličkou mezi sedadly, popadl stojan na deštníky vyrobený z nohy yetiho, zlověstně se rozhlédl po shromážděných lidech a zase odešel. Nikdo se neměl k tomu mu v tom zabránit. Když začalo být víceméně zřejmé, že je sněžný muž pryč a už se nevrátí, dražba konečně začala.

Graveová začala s menšími položkami a pod jejím kladívkem se po nich většinou jen zaprášilo. Všichni byli netrpěliví, kdy dojde na zlatý hřeb večera. Já jsem se soustředil na známější tváře v davu. Nepřekvapilo mě, když jsem přímo uprostřed uviděl Jackieho Schadenfreuda. Jackie byl emoční smečář a teď si vychutnával všechny ty pestré nálady davu, které ho omývaly ze všech stran. Sotva vešel do síně, okamžitě se hrnul ke mně, potřásl mi rukou a zahrnoval mě zdvořilostkami. Byl to tlustý, upocený chlápek s nervózním úsměvem a vodnatýma očima. Na sobě měl uniformu gestapa, samá černá kůže a stříbrné odznaky, zatímco na krku nosil řetěz s Davidovou hvězdou. To vše, aby si mohl užívat citů, které ty konfliktní symboly vyvolávaly. Aby se vyhnul inzultacím ze strany těch, které to rozčilovalo, vodil s sebou Jackie neustále obrovského, narůžovo obarveného dobrmana.

Sandra Šance, poradkyně nekromantka, vešla do aukční síně, jako by jí patřila, jenomže to ona dělala vždycky. Šance povýšila aroganci na uměleckou formu. Obsadila sedadlo v první řadě přímo před pódium, jako kdyby ho měla předplacené, a nikdo se proti tomu neohradil. Lidi to obvykle nedělávali. Šance byla vysoká a štíhlá, pod rozčuchanou kšticí rudých kučer nezdravě bledá, a na sobě neměla nic kromě pruhů tekutého latexu náhodně nastříkaných po celém svém těle. (Říkalo se, že do latexu přimíchávala kvůli ochraně svícenou vodu a další podobné ingredience.) Na obličeji i jinde měla dost piercingu, aby si v bouři musela dávat pozor na blesky. Kolem pasu jí volně visel prostý kožený pásek ozdobený druidskými symboly s mnoha měsci a váčky, v nichž přechovávala nástroje svého řemesla: hřbitovní prst, sušenou krev, mločí oko a ropuší prst. Prostě takové ty obvyklé věci. Prohlížel jsem si ji velice pozorně. Dražení méně významných předmětů ignorovala. Přišla sem výhradně pro motýla a všichni to věděli. Obličej měla samou ostrou hranu, s chladnými inteligentními očima a ponurým úsměvem, a já ji dobře znal už hodně dlouho.

Šance se specializovala na případy, kdy někdo umřel, obvykle náhle, násilně a naprosto neočekávaně. Pokud jste nebyli příliš vybíraví ohledně metody, dokázala vykutat odpovědi na vaše otázky doslova z hrobu. V minulosti jsem s ní na několika případech spolupracoval, ale neshodli jsme se. Ji nezajímalo nic než výsledky a každý, kdo se jí připlétl do cesty, měl prostě smůlu. Býval jsem taky takový, ale rád si představuji, že jsem se změnil. Šance mi připomínala zlé časy – a dva lidi, které nemám nijak v lásce. Náhle se ohlédla a zachytila můj pohled. Vždycky měla dobré instinkty. Chladně kývla a já jsem pozdrav opětoval, pak jsme se oba rychle podívali jinam.

V současné době se Šance stýkala s jedním z nejnebezpečnějších hlavních hráčů Noční strany, starým netvorem nazývaným Nárek. Někdy mu také říkali Bůh sebevražd nebo Patron utrpení. Stačilo vyslovit jeho jméno nahlas a lidem naskakovala husí kůže. Nikdo přesně nevěděl, jaké povahy je vztah mezi ním a Šancí, a lidé s bujnou představivostí na to raději ani nemysleli. Některé věci jsou prostě příliš děsivé i na Noční stranu. Pokud jsem věděl, Šance ještě nikdy neprojevila zájem o nějakou dražbu – znamenalo to, že bude přísazovat za Nářka? Možná. Ale co si chtěl Bůh sebevražd počít s motylem chaosu? Určitě nic, o co by kdokoliv jiný stál nebo to schvaloval. Pomyslel jsem si, že bych asi měl něco udělat. Koneckonců, kdo by byl tak šílený, aby dražil proti Nářkově prostředníci? A pak jsem se rozhlédl po síni a trochu jsem se uklidnil. Bylo tam více než dost velkých es na to, aby se se Šancí pustili do křížku, zvláště jestli je popadne dražební horečka.

A jestli se jí nějakou zlomyslnou náhodou podaří aukci vyhrát, vždycky můžu udělat něco pro společnost – sebrat motýla z vitríny a pelášit s ním pryč, jako kdyby mi za patami hořelo.

Kousek dál seděli Pán tance a Tančící královna. Okázale spolu nemluví, už z principu. Předpokládal jsem, že ani jeden z nich toho motýla doopravdy nechce; jenom se jim nelíbí pomyšlení, že by ho mohl získat ten druhý. Bývalí manželé, nyní šťastně rozvedení, hlásali každý velice odlišné taneční náboženství. Pán tance se právě teď pyšnil etnickým, keltským vzhledem včetně modré barvy a rituálního zjizvení, zatímco Tančící královna se držela svého milovaného diskotékového image. Byl to pohled pro bohy, pozorovat je, jak vcházejí do síně, elegantní pohyby plné skrytého významu, jako kdyby tančili na hudbu, kterou mohou slyšet jen oni.

Mezi posledními návštěvníky byl i Pomalovaný ghůl, kterého sem za sebe poslal Sběratel. (Ten byl příliš hrdý na to, aby se dostavil osobně; už třikrát ho tu chytili, jak se snaží ukrást některý z dražených předmětů.) Pomalovaný ghůl byl ten nejodpornější, nejzlověstnější vyhlížející klaun, jakého byste mohli mít tu smůlu potkat v temné uličce. Na sobě měl pytlovitě šaty v pečlivě vybraných neladících barvách a z jeho obličeje pod líčidly číselly nepojmenovatelné odpornosti. Kráčel aukční síní jako pasák po školním dvorku a házel přitom kolem sebe úsměvy plné zubů

zabroušených do špičky.

„Hijá, hijá, kluci a holky! Tady je to teda vážně skvělé. Jdu sem přímo ze Sodomy a nejsou to ruce, co mě teď nejvíc bolí! Nechce si někdo zahrát na schovku? Skoro bych přísahal, že si ještě pamatuji, kde jsem zakopal toho posledního...“

Je to Půlnoční estrádní klaun, úsměv na tváři zabíjíka, smích, který končí bubláním tekoucí krve. Ale jakkoliv se snažil zapůsobit, tady nebyl nic než trochu lepší poslíček.

Když se konečně začal dražit motýl, zpozorněl jsem. Najednou to vypadalo, jako kdyby se všichni snažili přísazovat najednou. Graveová se snažila, seč mohla, aby udržela pořádek, ale i její zkušené dražebnické oko mělo potíže zachytit každou zvednutou ruku a kývnutí hlavy. Tu a tam zaznívala příkrá slova, a dokonce i pískání lidí, kteří nabyli dojmu, že jsou úmyslně přehlíženi. Začal jsem procházet sem a tam uličkami a přísnými pohledy jsem je vracel do přijatelných mezí, jenže potíže se objevovaly rychleji, než jsem je stačil uklidňovat. Sandra Šance tlačila cenu do stále závažnější výšky, ale nezdálo se, že by se někdo minil vzdát. Pomalovaný ghůl se pohodlně uvelebil na židli a se spokojeným úsměvem přebíjel každou Šancinu nabídku. Ostatní se překřikovali, aby je vůbec bylo slyšet, a strhávala se jedna hádka za druhou, takže Graveová nevěděla, kam se dřív otočit.

Motýl chaosu byl příliš velkým lákadlem, než aby mu někdo odolal. Zvážil jsem situaci a to, k čemu jsem dospěl, se mi ani trochu nelíbilo. Nálada v davu pomalu přecházela od rozčilené přes silně popuzenou po doopravdy nebezpečnou. Ochrany zabudované ve zdech Síně by sice zabránily případnému magickému útoku, ale nezmohly nic proti pistoli nebo noži. A ať už v dražbě zvítězí kdokoliv, nečeká nás nic jiného než trable. Vypadalo to, že budu doopravdy muset něco udělat. Za normálních okolností by mi k jejich uklidnění stačilo tiché slůvko, přísný pohled a spolehnouti se na svou pověst, ale tohle už dávno nebyl ten případ.

A tehdy jsem si všiml něčeho... divného. Navzdory vši té nervozitě, zmatku a akutní hrozbě bezprostředního násilí jsem si broukal melodii jedné staré písničky ze sedmdesátých let. Byla to „Bridget the Queen of the Blues“, jedna z těch komediálních písniček Raye Stevensa. Nevzpomněl jsem si na ni celé roky. A co bylo ještě zvláštnější, většina lidí kolem mě si broukala stejnou melodii. Někteří dokonce přestali přísazovat a hlasitě zpívali, ačkoliv z jejich výrazů bylo patrné, že sami nemají tušení, proč to dělají. Uvědomil jsem si, že je tou písničkou posedlá celá síň a chloupky vzadu na krku se mi zježily. Na Noční straně podobné shody okolností a zvláštní nutkání obvykle něco znamenají. Obvykle zásah Zvenčí.

Dokonce už i Graveová se přestala věnovat řízení dražby a mňula si čelo, jako kdyby ji trápila nějaká neodbytná myšlenka. Sandra Šance i Pomalovaný ghůl vyskočili ze svých židlí a zmateně se rozhlíželi kolem sebe. Davem se neslo silící nespokojené mručení. Broukání písně už utichlo, ale všichni jsme cítili něco nenormálního – stále narůstající tlak ze směru, který nikdo z nás nedokázal určit. Další a další lidé vstávali ze židlí a divoce se rozhlíželi. Nikdo nevěděl, co přišlo do síně, ale všem nám bylo jasné, že už tady nejsme sami.

„Něco se blíží,“ řekla Sandra Šance.

Našli se takoví, kteří hlasitě protestovali proti přerušení aukce, ale byli ostatními rychle umlčeni. Teď už byli na nohou všichni a otáčeli se na všechny strany, jak se snažili zjistit, odkud přijde hrozba, ale neviděli nic. V nervózních rukou se začaly objevovat nejrůznější zbraně. Plyšové medvídci se semkli těsně k sobě a na jejich hebounkých tlapách vyrostly drápy. V síni zavládlo napjaté ticho. Ve vzduchu rostl tlak, jako kdyby se schylovalo k bouři, jako okamžik před tím, než uhoří blesk. A pak se najednou všechno, co bylo ve zdech Velké aukční síně, všechna zaklínadla a magické ochrany nastřádané za celá staletí, uvolnilo a vybuchlo to v jediném oslepujícím záblesku živé energie pod soustředěným náporom rostoucí entity, na niž v žádném případě nemohly stačit – živoucí přítomnosti, obrovské a nelidské, prosakující do reality jako jed do čistého potůčku.

Věděl jsem, co to je, co to mělo být. Poznával jsem příznaky. Psychonaut; cestovatel z některé vyšší nebo nižší dimenze. Vetřelec, kterého nic nemohlo zastavit nebo odvrátit, protože byl příliš reálný, nebo ne dost reálný na to, aby na něj lidské síly nějak působily. Už jsem se s nimi jednou setkal, dříve, ještě když jsem byl učněm starého Lovce duchů Carnackiho. Takže mi nepřípadalo fěr, že bych měl něčemu tak strašnému čelit dvakrát za jediný život. Vlastně jsem měl vzít nohy na ramena, ale věděl jsem, že bych stejně neutekl.

Když se začal objevovat první výčnělek z nižší dimenze, dav už začínal panikařit. Nekonzentrovaná energie zaplavila síň a vytvořila černé duhy a tetelící se aury kolem lidí, kteří tam doopravdy nebyli, než vsákla do fyzických předmětů a propůjčila jim groteskní zdání života. Na stěnách, podlahách a stropu se vytvářely příšerné, zdeformované obličejce. Odulé rty se opovrhlivě ohrnovaly a odhalovaly dlouhé špičaté zuby, zatímco oči temné jako studny se koulely v důlcích a nelidské hlasy vibrovaly v našich mozcích varováním: Přicházíme, přicházíme... Z podlahy mezi řadami židlí vyrazily ke stropu dřevěné prsty obří ruky a lidé se zděšeně rozběhli na všechny strany, ječíce slova moci, která však neměla na to, co se tlačilo ze spodních pater reality do našeho světa, vůbec žádný účinek.

Laciné dřevěné židle najednou explodovaly ve svíjející se dřevěná chapadla, která se bleskově ovinula kolem povykujícího davu a pevně ho sevřela. Ozvaly se ošklivé zvuky praskajících kostí a další výkřiky, tentokrát bolesti a děsu. Obří tváře na podlaze začaly chlemtat prolitou krev a přitom vydávaly zvuky překypující významem, které předcházely vzniku prvního jazyka. Stěny pulzovaly jakoby v rytmu dechu nějaké titánské bytosti, zatímco celá síň se kolébala a houpala jako loď na moři.

Všude kolem nás docházelo k bouřlivým projevům poltergeistovské aktivity. Věci se teď děly tak rychle, že na ně nikdo nemohl stačit reagovat. Každíčký předmět, který nebyl připevněn, poletoval vzduchem nebo se spontánně vznal. Šaty na lidech samy rostly nebo se zase smršťovaly a trhaly se. Ve vzduchu se kroutily plameny a po zdech stékaly kapičky slizkého potu. Střídavě na nás padaly kroupy, kamení a deště ryb a lidé blekotali neznámými jazyky.

Probojoval jsem si cestu tím chaosem k Lucretii Graveové, která klečela na kolenou a oběma rukama se křečovitě držela houpajícího se pódia. Trhnutím jsem ji postavil na nohy a ona se na mě pověsila jako vyděšené dítě. Doufal jsem, že má

v rukávě nějaké to zaklínadlo pro podobné případy, ale nevypadalo to tak. Plyšovní medvědi se potáceli sem a tam panikařícím davem a snažili se pomoci, ale moc toho udělat nemohli, jedině snad chránit lidi svými vycpanými těly. Genius loci vtrhl do Síně, vytlačil a nahradil atmosféru té staré stodoly a v příštím okamžiku vířily v našich myslích silné emoce bořící se zahanbuující snadností všechny naše obrany. Lidé se začali smát a plakat zároveň, vyli šílenou hysterií, která s nimi třásla jako foxteriér krysou. I já jsem se smál, tak hlasitě, až to bolelo, ale nemohl jsem s tím přestat. A pak nás všechny zachvátila hrůza, instinktivní prvotní strach společný všem; z temnoty, z pádu, z lidí, kteří nejsou tím, čím se zdají být. Lidé do sebe začali vzájemně bušit pěstmi, protože do něčeho bušit museli. Muži i ženy padali na zem a už se nezvedli – děs a emoce, které nedokázali snášet, je uvrhly do katalapsie. Aukční síň ovládl nový genius loci a proměnil ji v cizí, nesnesitelné místo. Někteří lidé zoufale vrávorali směrem k východu, ale tam zjistili, že dveře mezitím zmizely. Neexistoval žádný způsob, jak odsud uniknout.

Jackie Schadenfreud se nafoukl jako ježik a přišel přitom o všechny stříbrné knoflíky ze své nacistické uniformy. Vyděšeně se hihňal a dál vstřebával emoce, které ho zaplavovaly, přestože jich teď bylo tolik, že je nemohl ani strávit, ani udržet v sobě. Po tvářích mu stékaly husté krvavé slzy a oči mu lezly z důlků. Jeho pes už si vyrval vlastní střeva. Pomalovaný ghůl se rozběhl nahoru po pulzující zdi, lezl po ní jako nějaký obrovský hmyz a snažil se uniknout emocím, které obvykle vyvolával u ostatních. Líčidla se mu dávno rozpustila v potu a už se nesmál.

Kouzla Sandry Šance byla vesměs neúčinná, protože byla zaměřena na mrtvé a ne na elementály, ale stejně nevzdávala boj. Hrdě stála uprostřed tetelícího se ochranného kruhu, velkolepě rozčilená, a pouhou silou své vůle se snažila zatlačit psychenauta tam, odkud přišel. Měla ukazovací kost australských domorodců a kam ji namířila, tam vymazala oživující síly vetřelce z reálného světa. Bohužel jenom na chvíli a vždycky se zase vrátily.

Pán tance a Tančící královna, spojení znovu hrozbou společného nepřítele, vytloukali svými kmitajícími nohama do podlahy mocné harmonie. Vytancovávali svůj vztek a pohoršení a vytlačovali tím cizí bytost z našeho světa. Jejich nohy bušily do podlahy a vyčarovávaly zázračné rytmy, každý jejich pohyb byl vzorem elegance, z jejich obličejů vyzařoval tváří v tvář nelidskému vzduchu. Společně vždycky tancovali nejlépe.

Deliverance Wildeová stála uprostřed vílího kruhu chráněná svou příslušností ke dvoru Unseeli, ale bezmocná cokoliv udělat. Jen lomila rukama a žalostně se rozhlížela kolem sebe.

A já jsem tam stál sám, okolní hrůzy se mne dotýkaly jen okrajově a postupně jsem dospíval k názoru, že s tím budu muset něco udělat.

Ve skutečnosti se předvádím velice nerad. Dávám přednost tomu, aby moje schopnosti zůstávaly zastřené tajemstvím; pomáhá to upevňovat mou reputaci. A se špatnou reputací dokážete víc než s kouzly. Obvykle. Ale i když ode mne psychenauti zatím udržovali zdvořilý odstup, nejspíš proto, že je zaskočilo, co jsem, nedalo se říct, jak dlouho jim to vydrží. Věděl jsem, v čem je jádro problému, a měl jsem za to, že bych se s ním dokázal vypořádat, takže bylo zase jen a jen na mně, abych ostatní na poslední chvíli odtáhl od bran pekla. Pokud jsem se mýlil, se vši pravděpodobností zemřu mnoha nanejvýš nepříjemnými způsoby; ale na to už jsem si za ty roky zvykl.

Když jsem ještě pracoval s Lovcem duchů Carnackim, použil můj mistr na zapuzení psychenautů talisman, a já jsem později využil jeho nepozornosti a štipnul jsem mu ho. On měl takových věcí spousty a mně tehdy připadalo, že by se mi to jednou mohlo hodit. Zalovil jsem mezi všemi těmi magickými tretkami, které jsem nosil po kapsách, a po chvíli jsem našel zlatou minci pocházející ze země Nódu. Byl na ní nápis, který nikdo nedokázal přečíst, a obličej, který vypadal krajně znepokojivě, přestože už byl skoro úplně setřený. Nerad se spoléhám na podobné věci, ale když vám Vnější kope na dveře, obvykle nemáte moc na výběr. Jestli to nezabere, těžko budu mít příležitost stěžovat si Carnackimu. Na předměty moci se záruky obvykle nedávají.

Pozvedl jsem minci a odříkal aktivací slova moci. Z mince vyšlehlo intenzivní světlo, příliš silné pro pouhé lidské oči. Musel jsem se odvrátit, a přitom jsem měl pocit, jako kdyby mi ruka s mincí hořela plamenem. Zapuzení skočilo do místnosti připravené pustit se do práce. Najednou ho byla plná síň, vykřikovalo slova v jazyce starším, než je lidstvo, rvalo oživujícího ducha z neživých předmětů a zahánělo ho zpátky dolů, skrze dno světa zpátky do suterénu reality. Psychenauti byli pryč a s nimi omračující emoce a bezmezný děs. Strop, stěny a podlaha opět znehybněly a dřevěné ruce, které svíraly muže a ženy, se rozpadly na třísky. Lidé se pomalu rozhlíželi kolem sebe a sbírali odvahu uvěřit, že to nejhorší už možná mají za sebou.

Pak prohlásila Sandra Šance k zešílení klidným hlasem: „Přichází něco jiného.“

Byl to další psychenaut. Tentokrát cestovatel z vyšší dimenze. Všichni jsme cítili, jak se blíží, cítili jsme, jak něco nesnesitelně obrovského klesá do naší reality. Něco tak nemožně velkého, že se to muselo zhustit, aby se to vůbec vešlo do našeho úzkého prostoročasového kontinua. Prvním impulzem všech včetně mne bylo dát se na útěk, ale čirá síla blížící se přítomnosti nás zmrazila na místě jako myš pod upřeným pohledem hada nebo hmyz zachycený v žáru ohniska lupy. Pak se v aukční síni konečně něco zmaterializovalo, něco tak obrovského, že jenom myslet na to bylo bolestivé, a přitom nás to k sobě přitahovalo jako obří gravitační studna. Bylo to příliš skutečné pro naši omezenou realitu; tak skutečné, že to do sebe všechno nasávalo.

Přítomnost se těžce usadila v našem světě, roztáhla se do směrů, které ani nedokážeme pojmenovat; něco Obrovského a Nesmírného, co k nám sestoupilo z vyšší dimenze. Jeho myšlenky zaplavily myslí nás všech, nemilosrdné a ostré jako světlo reflektorů pátrající po té jediné důležité věci, která to přilákala na toto mřávě, omezené místo. Člověk nemusel být génius, aby pochopil, že to přišlo pro motýla chaosu. Pro jedinou skutečně výjimečnou věc na téhle dražbě. Zdálo se, že ho psychenaut nedokáže okamžitě lokalizovat, nejspíš proto, že se motýl nacházel díky svému stázovému poli dočasně mimo prostor a čas. Proto se Přítomnost vnořila hlouběji do myslí lidí a donutila je, aby ji s hledáním pomohli. Všichni kolem mne se rozkřičeli bolestí, šokem a hrůzou, ječeli: Dostaňte to ze mě! Dokonce i ta největší esa padla na kolena, vzlykala a třásla se. Jediný v síni, koho to skoro nezasáhlo, jsem byl já a raději jsem vůbec neuvažoval o tom proč.

Psychenaut nebyl zvyklý myslet v pouhých třech rozměrech, ale nakonec by motýla chaosu našel, patrně vylučovací metodou. Tah gravitační studny stále sílil. Podrobnosti reality tohoto světa se začaly rozmazávat a byly strhávány dovnitř, absorbovány Přítomností. Ne proto, že by o ně stála, ale tím, čím byla. Plyšová medvědi se potáceli přímo k ní, taženi nějakým neodolatelným puzením, ale než dosáhli svého cíle, popadali jeden po druhém na podlahu proměnění zpátky v obyčejné hračky. Lidé, kteří byli Přítomností nejbližší, prodělali příšerné změny. Někteří byli najednou viditelní jen zezadu bez ohledu na to, z které strany jste se na ně dívali. Tváře ztrácely svou individualitu, stávaly se prázdny a jakoby bezvýraznými. Detaily jejich oblečení mizely, jako kdyby je někdo vyretušoval, pak se začaly vytrácet barvy. Lidé se stávali černobílými dvojrozměrnými fotografiemi a nakonec, těsně předtím, než je pohltila gravitační studna, pouhými křídovými kresbami. Psychenaut je připravil o všechno, co je činilo skutečnými.

Přinutil jsem se ignorovat ječení a výkřiky těch zatracenou kolem a horečně jsem uvažoval. S něčím tak mocným by si talisman Zapuzení určitě neporadil. K čertu, nic z věcí, co jsem vlastnil, se toho nemohlo ani dotknout. Něco tak mocného si stěžím povšimlo existence celé naší nižší dimenze. Tenhle psychenaut sem přišel jen kvůli motýlovi chaosu. Patrně proto, že ten, kdo by se ho zmocnil, by mohl předpovídat a možná i ovládat budoucnost napříč dimenzemi. Což znamenalo, že sem budou přicházet pořád další psychenauti, dokud se jednomu z nich nakonec nepodaří motýla získat. A nikdo z nich se ani za mák nestaral, jaké škody tím způsobí našemu světu a lidem v něm. Tudiž jsem mohl udělat jen jedinou věc.

Vyrazil jsem se proti tahu gravitační studny ke skleněné vitríně s motýlem chaosu. Nebylo to snadné, ale nakonec jsem se k ní nějak dostal. Visel si tam ve stázovém poli: taková malá věc, a přitom tak mocná. Natáhl jsem se po vitríně a Wildeová zaječela strachem, že jejímu drahocennému motýlovi ublížím, a v tu chvíli zapomněla i na všechnu tu nežádoucí pozornost, kterou k sobě přitahoval. Použil jsem svůj dar nacházet věci, otevřel jsem ve své mysli třetí oko, svoje soukromé očko, abych vyhledal slovo moci potřebné ke zrušení pole.

Když jsem ho vyslovil, pole se zhroutilo a motýl zmizel; vrátil se do místa v prostoru a času, ze kterého byl uloven. A když se tam dostal, stal se z něj obyčejný a naprosto bezvýznamný motýl. Už nebyl první kostkou domina v linii osudu. Byl z něj obyčejný hmyz, který nikoho nezajímá.

Přítomnost vycouvala z naší reality, v níž ji už nic nedrželo, a s ní zmizela i gravitační studna. Všude kolem padali k zemi lidé, většinou úlevou, že už to mají za sebou. Posadil jsem se zády k pevné a spolehlivé zdi a počkal jsem, až se přestanu třást.

Samozřejmě, všichni s vývojem věcí tak spokojeni nebyli. Deliverance Wildeová například přecházela zničeně sem a tam po aukční síni a mumlala si: Mohla jsem být tak bohatá, bohatá, bohatá... Neměl jsem to srdce jí připomenout, že mnohem pravděpodobněji mohla zemřít nějakým krajně nepříjemným způsobem. A někteří další lidé, kteří sem přišli, aby motýla získali, se začali pichlavým tónem ptát, jestli jsem to nemohl vyřešit nějak jinak. Zamračil jsem se na ně a oni toho nechali. Spousta lidí byla mrtvých nebo zmizela, a tak jsem pomohl personálu aukční síně navržit těla do jednoho rohu, aby si je mohly převzít Autority, až se konečně objeví. Nikdo jiný se k pomáhání neměl. Z větší části se už tlačili u východu. Rozhodl jsem se, že nejlepší bude, když je napodobím, protože až se objeví Walker s ostatními, budou klást spoustu nepříjemných otázek. Řekl jsem to Wildeové a ta pomalu přikývla.

„Předpokládám, že se vždycky můžu pokusit ulovit si dalšího motýla chaosu...“

Mlčky jsem jí ukázal na spoušť kolem a hromadu mrtvol a ona pokrčila rameny.

„No tak ne.“

„Drž se módy,“ poradil jsem jí nepříliš laskavým tónem. „Je to méně nebezpečné.“

Na tváři se jí objevil lehký úsměv. „Co ty o tom víš,“ řekla a odešla.

Vrátil jsem se ke Graveové, která se pořád ještě rozhlížela po své zpustošené aukční síni, a řekl jsem jí, kam mi může poslat šek za mé služby. Blýskla po mně pohledem.

„Vážně čekáš, že ti po tomhle debaklu zaplatím?“

Zamračil jsem se na ni. „Já svoje peníze dostanu vždycky.“

Chvilí o tom uvažovala, pak řekla, že mě naprosto chápe. Usmál jsem se na ni, popřál jsem jí dobrou noc a vyšel jsem ven do ulic Noční strany.

DVĚ

Když paní Štěstěna zavolá... spas se, kdo můžeš

Jím venku, alespoň většinou. Částečně proto, že na Noční straně jsou některé z nejlepších restaurací v tomto i mnoha jiných vesmírech, ale hlavně nemám talent, čas ani chuť vařit si sám. I když jsem přirozeně v případě krajní nouze dokonale schopen strčit něco mraženého do mikrovlnky a tepelně to zpracovávat, dokud to nepřestane ječet. Taký jím raději sám, abych se mohl co nejlépe soustředit na to skvělé jídlo, za které jsem zaplatil balík. Ale tentokrát jsem obědval se svou mladou sekretářkou, Cathy Barrettovou. Bylo tomu tak proto, že se obtěžovala zavolat mi z kanceláře, jen aby mě o to požádala, a jako v tolika jiných ohledech týkajících se Cathy, na můj názor se nikdo neptal. Už jsem se naučil přijímat takové prohry se šarmem a elegancí.

Nikoliv v poslední řadě proto, že kdykoliv Cathy trvá na tom, že si musíme popovídat u jídla, skoro vždycky to znamená, že se mým směrem ženou warpovou rychlostí špatné zprávy. A nejenom takové ty obyčejné, každodenní špatné jobovky, o které není na Noční straně nikdy nouze, ale skutečně ošklivé, nepříjemné a zoufalé nespravedlivé zlé věci, co člověka vždycky zasáhnou z naprosto nečekaného směru. Zatímco jsem kráčet na Předměstí do míst, kde se nacházejí nejlepší restauranty, probíral jsem si v hlavě nejrůznější katastrofické možnosti. Předměstí je malá snobárna na Noční straně, kde máme obvykle příliš mnoho práce s mordováním se navzájem, abychom se o takové věci vůbec starali.

Všude kolem mne žhnuly oslnivě jasné neony a jejich pestré barvy se rozmazaně odrážely od mokrého asfaltu ulice. Ze

dveři klubů, které se nikdy nezavíraly, se ven linuly unylé tóny saxofonů a basových kytar. Na Noční straně se nikdy nerozednívá, takže můžete v opijení, tancování a zpívání pokračovat, jak dlouho chcete, alespoň pokud máte dost peněz v portmone nebo duši, kterou byste mohli prodat.

Pokud mi bylo známo, v současné době jsem žádné velké problémy neměl. Všechny případy jsem měl uzavřené, bez nedořešených detailů, které by se proti mně mohly obrátit někdy v budoucnu. Pochyboval jsem, že se nějaké potíže vyskytnou v mé kanceláři, protože tu Cathy vedla s děsivou efektivitou. Pokud telefonní záznamník zase neposedlí Kandarští démoni. Zatraceně, techno-exorcisti jsou hodně drazí. Možná že mi lidi z finančního zase nechtěli uznat některé výdajové položky. Jistě, na Noční straně taky platíme daně. I když si nejsem tak docela jistý komu...

Na chodníku byly louže po nedávné krátké bouři, ale noční nebe bylo stejně jasné jako vždycky. Tisíce hvězd na něm zářily jasněji než kdekoli jinde na světě a měsíc byl desetkrát větší, než by být měl. Nikdo neví proč; a pokud ano, nemluví o tom. Noční strana stojí na tajemstvích a záhadách. Ulice byly jako vždy plné mužů, žen a tvorů, kteří jsou obojí, a zároveň ani jedno, ani druhé; všichni si úzkostlivě hleděli svého a soustředili se výhradně na to, co měli na práci, nebo na tu tajnou vášeň, která je na Noční stranu přivedla. Tady si můžete koupit nebo prodat všechno, zvláště věci, o kterých se v takzvaně civilizovaném světě nepředpokládá, že byste po nich toužili. Cenou je většinou vaše duše, případně duše někoho jiného, ale zase máte jistotu, že to dostanete. Ve výkladních skříních a vchodech se nabízela všechna možná potěšení a služby a pro ty, kteří měli konzervativnější sklony, se tu vždycky našlo dost křiklavé parády dcer soumraku: láska na prodej nebo alespoň k pronajmutí. Cesty duněly provozem, který zřídka kdy ustával nebo zpomaloval. Lidé udržovali od krajnic uctívou vzdálenost. To, že něco jako auto vypadá, ještě nemusí nutně znamenat, že to auto je.

Dorazil jsem na domluvené místo schůzky a světe div se, Cathy tam pro jednou na mě už čekala. Houkala se na špičkách dopředu a dozadu a divoce na mě mávala, jako kdyby vůbec existovala šance, že bych ji mohl přehlédnout. Cathy vždycky vyniká – je zářící jiskrou na temném pozadí. Sedmnáctiletá, vysoká, světlavá a díky nadlidskému vypětí vůle stále ještě módně štíhlá; v blůzce go-go tanečnice, minisukni a bílých plastových kozačkách a s baretem stejné barvy a materiálu posunutém švihácky dozadu vypadala zvlášť energicky. Od té doby, co jí moje občasná partnerka ve zločinu Suzie Brokovnice ukázala starou televizní show Avengers, se dokonale změnila. Nyní mne krátce líbla na tvář, zavěsila se do mě a obdařila mne tím, co je podle jejích představ vítězoslavný úsměv.

„Kde chceš jít?“ zeptal jsem se a rezignovaně jsem se na ni zašklebil. „Určitě někde, kde je to nehorázně luxusní a drahé. Co třeba restaurant U Alenky, kde můžeš dostat všechno, na co si vzpomeneš? Nebo možná Wonkovo kouzelné bludiště: čokoláda ke všemu? Ne? Změnila ses. Ted' otevřeli jeden úplně nový podnik hned za rohem: Alžbětinská sláva..."

Cathy udělala obličej. „To zní staromódně.“

„Specializují se na nejvýstřednější lahůdky z doby králování Alžběty I. Například papuchalky, které řadili mezi ryby a tak je mohli jíst i v postních dnech.“

„Ale... papuchalci přece nejsou ryby! Mají zobáky! A křídla!“

„Jestliže může EEC řadit mrkev mezi ovoce, protože z ní Španělé dělají marmeládu, proč by papuchalci nemohli být ryby?“

Alžbětinci jedli taky ježky – tedy když je zrovna nepoužívali jako kartáče na vlasy – a malinké, čerstvě narozené králicky.“

„Určitě hezky chroupali,“ usoudila Cathy. „Ne, děkuji, ale nechci. Už jsem se rozhodla, kam půjdeme.“

„No to je tedy překvapení.“

„Chci zajít do Rickova Café imaginaire, víš, do toho podniku, kde se připravují jídla výhradně z vyhynulých nebo vymyšlených zvířat. Minulý týden o nich byl boží článek ve společenské rubrice Night Times. Já vím, že jsou hodně exkluzivní, ale ty nás tam určitě dostaneš. Ty se přece dostaneš všude.“

„Kéž by to byla pravda,“ odpověděl jsem. „Nuže tady, ty moje malá epikurejko.“

Vedl jsem ji ulicí, zatímco ona se držela mého předloktí a vesele šťebetala o všem možném a o ničem. Špatná zpráva, kterou mi nesla, byla očividně tak špatná, že se o ní dalo mluvit teprve až po skutečně dobrém jídle, které by ten šok zmírilo. V duchu jsem si povzdechl a prsty jsem si zkontroloval odštěpek z jednorozčího rohu, který nosím jako špendlík v klopě svého trenčkotu. Jednorozčí roh je velice dobrý v odhalování skrytých jedů.

Do Rickova Café imaginaire se vcházelo prostými, skoro anonymními dveřmi, které se krčily ve výklenku pod diskrétním ručně malovaným vývěsním štítem. Jakákoliv reklama tu byla zbytečná. Dveře byly očarovány, aby dovnitř pustily jen hosty s potvrzenou rezervací, celebrity a ty, kdo byli s Rickem mimořádně zadobře, a na Cathy viditelně udělalo dojem, když se otevřely dokořán, sotva jsem se jich dotkl konečky prstů. Jakmile jsme jimi prošli, zjistili jsme, že se nacházíme na mýtině uprostřed džungle. Kousek holé písčité půdy obklopený vysokými stromy deštného lesa hustě propletenými liánami a jinými popínavými rostlinami, kam až oko dohlédlo. Ne že by dohlédlo nějak daleko; koruny stromů zastínily většinu světla a stín mezi stromy byl černý jako tuš. Ze všech stran se ozývaly nejrůznější zvířecí zvuky, houkání, vytí a občasné zaječení tu a tam prostřídané hlasitým vrčením nebo křikem. Vzduch na mýtině byl horký, suchý a naprosto nehybný. Bylo to zkrátka, jako bychom byli na skutečné mýtině v pralese, a možná že ano. Tohle je koneckonců Noční strana.

(Nikdy se nestalo, že by se na mýtině objevilo nějaké zvíře z džungle. Všechna se patrně zcela oprávněně bála, že budou snědena.)

Vrchní číšník sledoval jedovatým pohledem, jak vedu Cathy kolem dlouhé řady lidí čekajících, až se uvolní stůl. Někteří si něco rozčileně mumlali, když jsme kolem nich procházeli, ale sotva mě poznali, okamžitě zmlkli. Moje jméno rychle obíhalo sem a tam podél fronty šeptané jako nějaké varování nebo kletba. Zastavil jsem se před vrchním a upěl jsem na něj pohled typu „ani to nezkoušej“. Byl to malý, podsaditý muž nacpaný v dokonale stříženém smokingu, který byl

pro něj příliš dobrý, a ve tváři měl výraz svědčící o konečném stadiu obzvlášť úporné zácpy. Docela určitě by mi rád řekl, abych táhl do pekel, a zavolal vyhazovače, aby mě tam nasměrovali, ale naneštěstí pro něj stál jeho šéf nedaleko. Někteří lidé v řadě doslova syčeli znechucením nad tak nehoráznou protekcí bez sebemenšího pokusu o úplatek. Rick je ignoroval a pozdravil mne kývnutím hlavy. Nějaké potřásání rukou, to není jeho styl. Odněkud vystrachal úsměv pro Cathy, ale to každý. Na sobě měl drahý, elegantní smoking, který ostře kontrastoval s jeho drsnáckým obličejem. Ještě jsem ho neviděl bez cigarety v koutku úst a o oddělení pro nekuřáky se v jeho podniku nikdy ani neuvažovalo. „Jak je možné, že pokaždé víš, že sem přijdu?“ zeptal jsem se ho s upřímnou zvědavostí.

Krátce se usmál. „To patří k věci. A kromě toho, na Noční straně si nemůžeš dovolit nechat se něčím zaskočit.

Neprospívá to obchodu.“

„Tohle je moje sekretářka Cathy.“

„Když to říkáš, Johne.“

„Ne, myslím to doopravdy; je moje sekretářka.“

„Ty jsi byl vždycky na holčičky.“

„Poslyš, dej nám prostě stůl pro dva, nebo ti natrhnu ten tvůj primovní oblek.“

„Samozřejmě, Johne. Pro tebe tady vždycky bude volný stůl, bez ohledu na to, jak plno budeme mít.“

„Proč?“ zeptala se Cathy okamžitě, protože neomylně vycítila nějakou historku, nebo ještě lépe drb. Namlouvá si, že její nedostatek taktu je rozkošný, a já nemám to srdce ji o tu iluzi připravit.

„John mi jednou prokázal službu,“ odpověděl Rick. „Za podivných okolností zmizelo nějaké jídlo a John mi ho zase našel. Ukázalo se, že to byl hadlok. Proměnil se a převlékl za zákazníka. Pokaždé, když se vám tady na Noční straně zdá, že jste už viděla všechno, najde si nějaký úplně nový způsob jak vás šokovat.“

„Proč jste vlastně přišel na Noční stranu?“ zeptala se Cathy.

Usmál se. „Kvůli jejím famózním západům slunce.“

„Ale tady je pořád noc!“

„Byl jsem mylně informován.“

Cathy se podezíravě podívala na Ricka a pak na mě; cítila, že jí unikl nějaký soukromý vtip, ale měla dost rozumu, aby mlčela. Rick nás odvedl k jedinému volnému stolu na protější straně mýtiny. Lidé sedící u stolů, které jsme měli, zatahovali hlavy mezi ramena a ostentativně se dívali jinam. Rick přidržel Cathy židli, zatímco mne nechal, abych se o sebe postaral sám. Půvabné mladice mají zkrátka svoje privilegia. Ubrus byl bílý jako padlý sníh, stříbrné přístroje se blýskaly a slánka s pepřenkou byly prakticky umělecká díla. Ručně psaný jídelní lístek byl tak velký, že se dal zvládnout jedinečně oběma rukama. Rick chvíli postával poblíž, aby se ujistil, že máme všechno, co potřebujeme, pak si vzpomněl, že má něco na práci jinde, a odspechal. Rick se se svými zákazníky ze zásady nepřátelí. Vlastně byste u něj mohli jíst celé měsíce a ani ho nezahlednout, a přesně tak mu to vyhovovalo. Cathy se na mě rošťácky usmála přes horní okraj obrovského jídelního lístku.

„Stůl na požádání u Ricka? Tak to tedy zírám.“

„Nemusíš. Pořád se ode mne čeká, že před odchodem zaplatím. Tak vděčný mi Rick zase nebyl.“

Vedle každého stolu stál věšák na kabáty, vysoký rokokový výtvar z mahagonu, protože zákazníkům se nelíbila představa, že by měli mít svoje svršky a tak podobně z dohledu, někde, kde by se k nim mohli dostat jejich nepřátelé. Paranoia je na Noční straně běžná součást života, a nikoliv bezdůvodně. Než jsem si pověsil trenčkot, nenápadně jsem si z klopky vytáhl špendlík z jednorožčího rohu. Rád si svá malá tajemství nechávám pro sebe. Pomáhá mi to udržovat reputaci. Cathy bezstarostně odhodila svůj baret na věšák. Závistivě jsem se na ni podíval; já nikdy nedokážu dělat takové věci. Posadili jsme se proti sobě a zahlubali jsme se do jídelních lístků. Lidé od okolních stolů mě nenápadně pozorovali, když si mysleli, že nekoukám. Někteří se křížovali nebo na mě dělali znamení zlého oka. Napadlo mě, jaká by to asi byla legrace, kdybych najednou vyskočil a vykřikl hu!, ale povznesl jsem se nad to. Cathy si tiše pohvizdovala a pak se na mě znovu podívala přes horní okraj jídelního lístku.

„To je hodně zvláštní menu, Johne. Kde to všechno bere?“

„Rickův podnik je unikátní i na poměry Noční strany,“ připustil jsem. „Pokud vím, je jediný restaurátér, co připravuje jídlo ze zvířat, která za normálních okolností neexistují. Ptal jsem se ho, odkud bere suroviny, ale vždycky mi odpověděl, že má svoje zdroje. Mám za to, že na vzácné druhy najímá profesionální lovce divoké zvěře; žádné otázky a zařídíte si to, jak chcete, jenom je nedoručujte živé. Opravdový problém je najít kuchaře, který dokáže některá z těch jídel připravit. Jako například vařit polévku z očí Gorgony se šátkem na očích. Někdo, kdo propadne hysterii při pohledu na móbiiovské myši, které se nadívají samy sebou, by mu asi nebyl moc platný.“

Objevil se číšník a shlédl na nás z výšky své důstojnosti. Byl to dokonalý obří tučňák i s tenoučkým knírkem a opovržlivým výrazem v oku. Významně se zadíval na naše jídelní lístky a pak znuděným hlasem odrecitoval dnešní nabídku.

„Chobotnice už je pryč, ale věříme, že se nám podaří ji znovu polapit. A nechtějte chameleóna, protože ho nemůžeme najít. Dnešní specialita je dlouhé prase, protože jeden ze včerejších hostů neměl na zaplacení účtu.“

Cathy se na mě překvapeně podívala. „To má být vtip?“

„Pochybují. Tučňáci nejsou zrovna proslulí smyslem pro humor.“

„Druhisto!“ zasyčel číšník.

Ignorovali jsme ho. „Kde jsou tu vlastně kuchyně?“ zeptala se Cathy a rozhlédla se po mýtině.

„To ví jenom Rick,“ odpověděl jsem. „A ten o tom nemluví. Mám nepříjemný pocit, že kdybychom viděli, v jakém stavu kuchyně jsou, už bychom nedokázali sníst nic, co tady udělají.“

„Přinesl jsi mi z dražby něco pěkného?“ zeptala se Cathy a změnila téma s rychlostí, jaké jsou schopni pouze teenageři.

„Bojím se, že ne. Nebyl to ten druh dražby. Možná příště.“ A jen abych ukázal, že to taky dovedu, jsem se zeptal: „Jak

se vede tvé matce?“

„Skvěle,“ odpověděla Cathy a vážně se pohroužila do studia jídelního lístku, aby se mi nemusela dívat do očí. „Je pořád bohatá a úspěšná. Nabídla mi hezké malé místo ve své firmě za předpokladu, že bych se chtěla vrátit domů, což nechci. Vlastně by se dalo říct, že čím jsme od sebe dál, tím lépe spolu vycházíme. Dokážeme se k sobě chovat docela slušně, pokud se nenacházíme obě v jednom časovém pásmu. A co ty, už se ti podařilo zjistit, kdo je tvoje máma?“

„Ne.“ Teď byla řada na mě, abych se pohroužil do menu. „Těch pár lidí, kteří by o tom mohli něco vědět, o tom odmítají mluvit. Je těžké najít někoho, kdo ji znal osobně a je ještě naživu. Samozřejmě je tu Šokohlavý Petr, ale ten je šílený. Můj táta mi ani nenechal nějakou její fotku. Nejspíš všechno spálil, když odešla... když zjistil, co byla zač.“

„A ty si vůbec nevzpomínáš, jak vypadala?“

„Ne. Nevzpomínám. Ani na její hlas. Byly mi čtyři, když odešla, takže bych si něco pamatovat měl, ale nepamatuji. Zajímalo by mě, jestli... se mnou něco udělala, než odešla. Nebo možná můj otec, potom. Nemám, koho bych se na to zeptal.“ Oba jsme chvíli seděli v zamyšleném tichu. „Takže,“ řekl jsem nakonec, „pořád to ještě táhneš s tím muzikantem, Leem Mornem?“

„K čertu, ne,“ odpověděla Cathy s něčím jako pokrčením ramen. „S tím zvířetem? Tomu jsem dala kopačky už dávno. Myslel si, že je pan Skvělý a já bych mu měla být vděčná za jeho pozornost, když se náhodou obtěžuje mi ji věnovat. Takhle se mnou nikdo jednat nebude. A ta jeho kapela, božíčku. Gothic punk, dovedeš si to představit? Na druhé straně, pod duchnou by možná byl opravdový dravec---“

„Příliš mnoho informací, na můj vkus,“ zarazil jsem ji pevně. „Už jsi připravená vrátit se domů, Cathy? Myslím zpátky do skutečného světa, skutečného života?“

„Ne. Proč? Chceš se mě zbavit?“

„Víš dobře, že nechci. Ale nenarodila ses tady a nic tě na Noční straně nedrží. Na rozdíl od většiny z nás můžeš tuhle duševní žumpu opustit, kdy si vzpomeneš. Mohla bys žít v některé z normálních částí Londýna, kde se tě lidé pořád nesnaží zabít.“

„Nevrátím se nikdy.“ Cathy odložila jídelní lístek, aby se mi mohla podívat přímo do očí. „Líbí se mi tu. Většinu života jsem strávila pokusy utéct co nejdále od toho normálního, obyčejného, nudného světa, kam jsem nikdy nepatřila. Noční strana je tak... živá! Pořád se tu něco děje! Je to jako mejdan, který nikdy nekončí – s nejlepší hudbou, v nejsupernějším klubu a s nejzajímavějšími lidmi... Cítím se tady doma, John. Vždycky jsem hledala něco, jako je Noční strana, celý život. Patřím sem.“ Ušklíbla se. „Nejspíš jsem prostě noční tvor.“

Oplatil jsem jí úsměv. „To já jen... že o tebe mám strach, Cathy.“

„Já mám strach o tebe! A já k tomu mám mnohem lepší důvod!“

„Takže se teď dozvím, proč jsme museli jít na tento velice drahý oběd?“

Zhluboka se nadechla, pomalu vzduch zase vypustila ven a potom se mi podívala přímo do očí; najednou se tvářila přímo smrtelně vážně. „Chci s tebou pracovat na případu. Na opravdovém případě. Jako tvůj partner. Už jsem tě o to žádala několikrát a pokaždé jsi mě odmítl...“

„Protože na to ještě nejsi připravená.“ Velice jsem se snažil, abych nezvyšoval hlas a zněl vyrovnaně a racionálně.

„Cathy, přiznávám, že ses životu na Noční straně přizpůsobila velice dobře. Od chvíle, co jsem tě zachránil před domem, který se tě pokoušel sežrat, jsi udělala velké pokroky, ale pořád ještě nebereš Noční stranu dost vážně. Nevyvinula sis mechanismy, které bys potřebovala, aby sis poradila s riziky spojenými se skutečnými případy. Vyskytují se tu věci, které by tě sluply jako malinu, tělo i duši. Většina z nich teď nechává na pokoji, protože vědí, že patříš ke mně. Chrání tě moje pověst. Ale kdyby ses vydala do terénu, zlí hoši by neváhali ani na okamžik pustit se do tebe, aby se mi dostali na kůži nebo mě alespoň rozptýlili.“

„Já se o sebe dokážu postarat!“ zvolala Cathy uraženě.

„Je pravda, že chodíš pařit do klubů, kam bych se bez ozbrojeného doprovodu neodvážil, ale ještě nemáš dost zkušeností, abys poznala, kdy se jedná o pouhou hru a kdy o vážnou věc.“

„Usadila jsem Lea Morna!“

„Cathy, Lea Morna by usadil každý. Já tady mluvím o hlavních hráčích, o esech a bossech. Ti si s lidmi rádi pohrávají. A co je ještě důležitější, nikdy jsi nikoho nemusela zabít. Kdybys pracovala se mnou, dříve nebo později bys to musela udělat, aby sis zachránila život – nebo abys ho zachránila mně. Myslíš, že bys to dokázala? Doopravdy?“

„Já nevím,“ přiznala Cathy.

„Samozřejmě že to nevíš. Nikdo to neví, dokud to nemusí udělat. Je to, jako kdybys zabila i něco v sobě. Rád bych tě té zkušenosti ušetřil co nejdéle. A do té doby je pro tebe příliš nebezpečné, aby ses se mnou pouštěla do nějakého případu. Do skutečného případu. Protože se u nich nedá nikdy říct, kdy se z nich vyvine opravdová noční můra.“

V tomto okamžiku jsme byli vyrušení celým houfem lumíků, kteří prchali z Rickovy neviditelné kuchyně. Vyhrnuli se z podrostu a na okamžik zaplavili mýtinu jako chlupatý příliv, zatímco hosté pištěli, křičeli a zvedali nohy. Lumíci šplhali na židle, stoly, a dokonce i na spodní větve dolů a pak se v souladu s lumíčí tradicí vrhali dolů. Cathy a já jsme je povzbuzovali.

„Koukni se, tamhleten má padák! A tamten rogaló! Do toho, preku, ty to dokážeš!“

Během několika chvil bylo po všem. Lumíci se rozptýlili po okolní džungli a vítězoslavně při tom pištěli (něco v tom smyslu, že Rick má jenom jedno varle). Hosté se zase usadili. Nikdo za nimi neběžel, aby je pochytil. Lumíci byli na jídelním lístku vždycky (jsou moc dobří s nádivkou ze sarančích nožiček a limetkovou omáčkou) a další už byli určité na cestě. Lumíci se množí, jako by měl zítra nastat konec světa, a pro spoustu z nich taky nastane.

Cathy a já jsme se vrátili k pročitání jídelního lístku a přitom jsme pozorovali obřího tučňáka, kterému teď lehce cukal koutek oka.

„O steacích z doda vůbec neuvažuj,“ doporučil jsem Cathy. „Ty jsou jenom pro turisty. Chutnají strašně bez ohledu na

to, jakým druhem omáčky se to tenhle týden zrovna snaží zamaskovat. Co třeba... omeletu z ruššího vejce? Je jí dost pro čtyři lidi. Ne? No, vždycky si můžeš dát žvahlaví drůbky. Podávají se s boroly, ale ti jsou vždycky trochu chrudošiví... Dnešní specialita je chiméra? Smažený mamut, toho bývají velké porce. A co třeba hydra?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Cathy. „Řecká kuchyně mi nedělá dobře.“

Ještě chvíli jsme se dohadovali a vybírali a nakonec jsme se shodli na drakoburgerech (samozřejmě flambovaných) s čerstvým salátem, abychom udělali i něco pro své zdraví. Jako zákusek jsme si dali zmrzlinu Šklíba. (Jelikož nakonec zmizí, netloustne se po ní.) Sotva jsme si objednali, jídlo bylo tu, horké a kouřící; na servírovacím vozíku nám ho přivezl další obří tučňák, který měl na prsou jmenovku s nápisem AHOJ! JMENUJI SE... ODPREJSKNI TURISTO. Vsadil bych se, že Rick má v kuchyni věštec. Tučňák si opovrživě odfrkl a zanechal nás našemu jídlu. Pomocí třísky z jednorozčího rohu jsem nenápadně zkontroloval svoji i Cathyinu porci.

Po jedu ani stopa, oznámil hlas v mé hlavě otráveně. Ale množství kalorií vysoce převyšuje tvou denní dávku a taky je to příliš slané. Myslel jsem, že jsme se domluvili na dietě?

Schoval jsem třísku. Dračí maso bylo lahodné. Skvěle prouzené. Kolem nás tiše šuměla konverzace. Bylo to všechno velice civilizované. Když se drakoburgery a salát proměnily v pouhou příjemnou vzpomínku, uvelebili jsme se pohodlně na židlích a čekali jsme na zákusek. Přinesli ho okamžitě – jak jinak – a tučňáčí číšník rychle uklidil použité talíře. Potom nám přinesl účet. (Obsluhu nezapočítali. To by si nedovolili.) Když pak číšník odešel, důvěrně jsem se naklonil ke Cathy.

„V jedné věci jsi vždycky byla lepší než já, Cathy, a to je vědět všechno o nejnovějších módních trendech. Vidiš toho gentlemana v tmavě modrém obleku a starosvětské vázance, co sedí dva stoly od nás? Co to má k čertu znamenat?“

Muž, o kterém jsem mluvil, měl uprostřed čela díru, která vedla skrz jeho mozek a ústila vzadu na temeni, takže měl vlastně malý tunýlek přes celou hlavu. Člověk se mohl podívat skrz, i když jsem se snažil to nedělat.

Cathy se podívala a hlasitě si odfrkla. „Absolutní trepanace. Princip spočíval v tom, že když si necháš navrtat do čela díru, tvoje lebka se bude moci roztáhnout, takže se ti bude moci zvětšit i mozek a budeš tím pádem inteligentnější. Ten chlápek tu myšlenku zkrátka dovedl k praktickému závěru. Osobně bych se držela chytrých pilulek. Taky nefungují, ale jsou mnohem méně bolestivé.“

„Podle mého názoru rozhodnout se nenechat si vyvrtat díru do hlavy samo o sobě svědčí o jisté inteligenci,“ řekl jsem a snažil jsem se příliš necivět a neušklíbat se. „Zajímalo by mě, jestli má v hlavě meluzínu, když je venku větrno. Nebo možná... tou dírou by se dal prostrčit provázek – mozková obdoba zubní niti! Pomáhá odstranit myšlenky, které se nedají strávit!“

Cathy se začala hihňat a přitom se skoro udávila zákusem. Rychle zmrzlinu spláchla velkou sklenicí dolitou z láhve, kterou nám donesl Rick jako pozornost podniků. Byla už skoro prázdná, i bez mé pomoci. Cathy považuje alkohol za jednu z důležitých složek potravy. Já jsem si objednal Coca-colu. A trval jsem na tom, aby mi přinesli skutečnou, ne nějakou tu sacharinovou odpornost. Číšník, který mi ji přinesl, mi do ní strčil brčko se spirálkou, parchant.

A pak najednou veškerá konverzace na mýtině utichla a všechny zvířecí zvuky z džungle jakbysmet. Bylo to, jako kdyby svět zadržel dech. Potom se ozval tichý, jemný zvuk, jaký vyluzuje vánek něžně laskající zvony a z džungle na mýtinu vyšla paní Štěstěna. Byla štíhlá a elegantní, každý její pohyb byl až bolestivě ladný. Na sobě měla dlouhé třpytivé stříbrné večerní šaty, které jí ladily s očima. Měla jemné orientální rysy a dlouhé rovné černé vlasy, maličká ústa a neuvěřitelně rudé rty. Podívala se přímo na mě a na tváři se jí objevil úsměv, pro jaký se dá umřít. Vynořila se z temnoty porostu jako sen a zamířila k našemu stolu. Jakmile se vzdálila od hranice lesa, větve za jejími zády spontánně vyrazily květy nebo uschly a opadly. Některé obojí. Jak procházela mezi stoly, příbory se měnily v ryzí zlato. Slepce náhle zase viděl a jiný muž padl k zemi skolený infarktem. A každý host Rickova podniku měl najednou v ruce jablko. Všichni se na paní Štěstěnu usmívali a natahovali se, aby se jí dotkli, ale ona se jim vyhýbala. Někteří na ni mávali svými talismany. Všechny je s aristokratickým klidem ignorovala. Lidé natahovali krky a snažili se přijít na to, za kým přišla. Paní Štěstěna se objevuje jen tomu, kdo má obrovskou kliku, nebo ho brzy potká nějaká katastrofa. Často ji volají, ale jen zřídka je vítána, když se rozhodne ukázat. A pak se zastavila u mého stolu a všichni ostatní si hlasitě oddechli.

Paní Štěstěna se posadila proti mně, aniž čekala, až ji k tomu vyzvu, na židli, která se objevila jen tak z ničeho a přesně včas. Usmála se na Cathy, která se na ni na oplátku přihloupale zašklebila, a pak už se soustředila jen na mě. To už jsem byl ale skoro nadpřirozeně ostražitý a horečně jsem pátral po nějaké změně, která by potkala mne, Cathy nebo něco v našem bezprostředním okolí, ale zdálo se, že paní Štěstěna už omrzelo se předvádět. Stejně jsem se neuvolnil. Ty nejkrásnější jsou nejnebezpečnější. Znal jsem svůj díl kouzel a triků včetně některých, o kterých bych neměl vědět, ani že existují, ale neměl jsem nic, o čem bych mohl doufat, že se dá použít proti bytosti tak mocné, jako je paní Štěstěna. Takže když nevíte jak dál, blufujte. Obdařil jsem ji svým nejsebevědomějším úsměvem, neodvrátil jsem oči před jejím stříbrným pohledem a v duchu jsem doufal, že se z toho nějak vykecám. Nikak nepomohlo, když Cathy najednou odhodila své osobní kouzlo a zatvářila se, jako by si chtěla vlézt pod stůl nebo se mi pokusit schovat do kapsy. Poznala skutečnou hrozbu, když ji měla před sebou. Přitahovat pozornost božstev skutečně není šťastný nápad. Povzbudivě jsem se na ni usmál a pak jsem se soustředil na paní Štěstěnu.

„Nevolal jsem vás,“ řekl jsem opatrně, jen abych nějak začal.

„Ne,“ odpověděla měkkým, vzrušujícím hlasem. Cítil jsem, jako kdyby mě někdo škrábal tam, co mě svědí. Velice ostrými drápky. „Přišla jsem za tebou, Johne Taylore. Chci si tě najmout, abys mne zastupoval ve velice delikátní záležitosti. Chci, abys vypátral skutečnou povahu a původ Noční strany. Chci, abys zjistil, jak a kdy to všechno začalo a co je nejdůležitější, proč a za jakým účelem.“

Prisahám, že jsem tam několik vteřin seděl s ústy otevřenými, dokonale vyvedený z míry. Vždycky jsem doufal, že za mnou jednou přijde někdo s tím, co se stane největším případem mé kariéry, ale nečekal jsem, že k tomu dojde takhle z

čista jasna, bez jakéhokoliv předchozího varování. Musel v tom být nějaký háček. Vždycky je v tom nějaký háček. Jako například, proč by někdo tak mocný a jedinečný, jako je paní Štěstěna, potřeboval pomoc od obyčejného smrtelníka, jako jsem já? Řekl jsem to nahlas, akorát mnohem zdvořileji, a paní Štěstěna mne znovu obdařila zářivým úsměvem. Její špičáky se zlatě leskly. Bylo to jako tonout ve slunečním svitu.

„Ráda bych věděla, proč se tady na Noční straně pravděpodobnost vždycky tolik vymyká mé kontrole. Proč se tu stává tolik nepravděpodobných věcí, ať už dobrých nebo špatných. Je možné, že na Noční straně lpí nějaké kouzlo, a pokud ano, kdo ho udělal a proč? Chci tyhle věci vědět. Kdybych znala a chápala původ Noční strany, mohla bych tu lépe zacházet s pravděpodobnostmi, jak to vyžaduje má role.“

Mlčky jsem se na ni díval a uvažoval jsem. Paní Štěstěna je jednou z tranzitivních bytostí, fyzickou inkarnací abstraktního konceptu nebo ideálu. Děsivě mocná, ale omezená rolí, která jí byla určena. Normálně se osobně objevovala při východu Modrého měsíce, ale tohle byla koneckonců Noční strana. A jako všechny ostatní bytosti moci měla vždycky svůj přesný program a současně byla naprosto nevypočitatelná.

„Nejsem první, za kým jsi s tím šla, že je to tak?“ řekl jsem nakonec.

„Samozřejmě že ne. Za uplynulá staletí už bylo mnoho těch, kteří měli tu čest posloužit mi v té věci. Všichni selhali. Přesněji řečeno nikdo se nevrátil, aby mi mohl říct, jak blízko řešení se dostal. Ale vzdávat se nemám v povaze.

Neustále pátrám po vhodném...“

„Hlupákovi?“ nadhodil jsem.

Znovu mne obdařila svým úžasným úsměvem. „Ale ty jsi jiný, John Taylore. Vkládám do tebe velkou naději.

Koneckonců, ty přece dokážeš najít cokoliv, že?“

Zamyslel jsem se nad tím a nechal jsem ji čekat, zatímco jsem tu věc zkoumal ze všech možných úhlů. Když se mi někdy něco zdálo být příliš dobré, než aby to mohla být pravda, obvykle to nebyla pravda. Zvláště na Noční straně. Paní Štěstěna tam seděla naprosto uvolněně jako kočka hřející se na sluníčku. Cathy si odstrčila židli tak daleko, jak to šlo, aniž by už seděla u vedlejšího stolu, a ze skrz naskrz nešťastného výrazu v jejím obličeji bylo zřejmé, že nechce, abych měl s tímhle případem cokoliv společného, natožpak s touhle klientkou. Ale kdybych se bál riskovat, nevrátil bych se na Noční stranu. Pomalu jsem přikývl, a když jsem pak promluvil, snažil jsem se ze všech sil, aby to znělo, jako že vím víc, než jsem doopravdy věděl.

„Ti nepočtení, kteří o sobě tvrdí, že znají skutečný počátek Noční strany, mají eminentní zájem udržet jej v tajnosti. Vědomosti znamenají moc. A oni... mluvíme tady o hlavních hráčích, o Mocnostech a Veličinách... o Bytostech, jako jsi ty – a mocnějších. Nebude se jim líbit, když tu práci vezmu a začnu jim koukat do talíře.“

„Něco takového tě ještě nikdy nezastavilo,“ připomenula mi paní Štěstěna sladce.

„To je pravda,“ přikývl jsem. „Ale stejně se musím zeptat: Když to chceš tak moc vědět, proč si to nezjistíš sama?“

Paní Štěstěna krátce přikývla, jako že rozumí, oč mi jde. „Nevměšuji se do záležitostí světa ani zdaleka tolik, jak si lidé obvykle myslí. Pravděpodobnost má svoje cestičky, jak se prosadit bez cizího zásahu. Moje role spočívá v tom, že jsem... tajemná. Záhadná. Dávám přednost operovat z dálky prostřednictvím... spolehlivých agentů.“

„Snadno nahraditelných agentů.“

„To také.“

Zamračil jsem se. „Úplně mi stačí dělat tohle pro Walkera. Proč sis vybrala právě mě?“

„Protože jsi motýla chaosu pustil, místo abys jej zničil. Nebo ses ho pokusil ovládnout sám.“

„Žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestán,“ zabručel jsem.

„Co by stálo si tě najmout?“ zeptala se paní Štěstěna. „Abys vzal tento případ? Kolik za to chceš?“

„Kolik si můžeš dovolit zaplatit?“

Najednou se usmívala jako kočka, která zahlédla vyděšenou myš. „Můžu ti dát něco mnohem cennějšího, než je zlato nebo stříbro, John Taylore. Víš, kdo a co byla tvoje matka. Povím ti to, když pro mě vypátráš, co chci vědět.“

Naklonil jsem se k ní přes stůl a cítil jsem, jak se můj obličej a hlas stává mrazivým a zlým. „Řekni mi to. Řekni mi to hned.“

„Je mi líto,“ odpověděla paní Štěstěna naprosto nevzrušeně. „Svou odměnu si musíš zasloužit.“

„Mohu tě přinutit, abys mi to řekla,“ zasyčel jsem.

Lidé začali vstávat ze židlí a couvat pryč od nás. Cathy vypadala, jako by se k nim chtěla přidat, ale její loajalita ji držela na místě. A paní Štěstěna se mi tiše vysmála do obličeje.

„Ne, to nemůžeš, John Taylore. Protože tě tvoje role omezuje stejně, jako ta moje mne.“

Posadil jsem se zpátky na židli, najednou jsem se cítil hrozně unavený. Cathy se na mne zamračila.

„Ty to míniš vzít, že?“

„Musím. Chci znát původ Noční strany stejně jako ona.“

Cathy vrhla na paní Štěstěnu nenávislný pohled. „Přičaruješ alespoň Johnovi štěstí, když pro tebe bude pracovat? Měla bys.“

„Kdybych se otevřeně spojila s Johnem Taylorem,“ řekla paní Štěstěna, „ostatní mého druhu by se obrátili proti němu.

A to by sis nepřál, John, že ne?“

„Ne, to bych si zatraceně nepřál,“ zavrčel jsem. „Tví kamarádčkové jsou příliš mocní a příliš divní i na Noční stranu.

Ale... mohl bych alespoň říkat, že pracuji pro tebe? To by mi mohlo poskytnout jistou autoritu a třeba by mi to i pomohlo dostat se na některá místa, kam bych se jinak nedostal.“

„Jak si přeješ,“ odpověděla paní Štěstěna. „Ale osobně do tvého vyšetřování zasahovat nemohu a nebudu.“

Zašklebil jsem se. „To lidé, se kterými budu jednat, nebudou vědět.“

„Pak je ta práce tvoje,“ řekla paní Štěstěna. Elegantně se zvedla ze židle a krátce se uklonila. „Snaž se pokud možno se nenechat zabít.“

A zmizela v trhlíně pravděpodobnosti. Z místa, kde naposledy stála, vytryskl ze země pramínek křišťálově čisté vody. Nemyslím, že by si s tím Rick dělal příliš velké starosti. Jak ho znám, nejspíš z toho ještě vytluče kapitál pro sebe. Všichni, kdo nás sledovali, si konečně oddechli a začali se vracet na svá místa. Po chvíli se kolem rozproudila celá řada vážných hovorů doprovázených spoustou pohledů mým směrem. Někteří hosté se snažili přivlastnit si zlaté přibory, ale tučnáči čišníci je donutili je vrátit. Rick se nerad vzdává toho, co si myslí, že mu patří.

„Rozhodla jsem se... že do tohoto případu se ještě nezapojím,“ prohlásila Cathy. „V kanceláři mě určitě čeká spousta neodkladného papírování. Za bezpečně zamčenými dveřmi na závoru.“

„Pochopitelně,“ přisvědčil jsem.

„Ale neplánuješ pustit se do toho na vlastní pěst, že ne? V tomhle případě určitě budeš potřebovat někoho, kdo ti bude krýt záda. Někoho spolehlivého s dostatečnou palebnou silou. Co třeba Suzie Brokovnice? Mrtvý chlapec? Nebo Břítvák Eddie?“

Zavrtěl jsem hlavou. „To všechno by určitě byli skvělí partáci. Naneštěstí Suzie Brokovnice pořád ještě pronásleduje Velkého jatečního vepře a nějaký čas jí to nejspíš ještě potrvá. Mrtvý chlapec se nedokáže odtrhnout od své nové holky, Valkýry. A Prohnilý bůh bleskové břitvy teď dělá něco hodně nepříjemného v Ulici bohů. Musí to být vážně síla, protože někteří bohové byli viděni, jak odtamtud utíkají s pláčem. Ne, pro případ, jako je tenhle, jsem myslel na někoho jiného. Napadlo mě, že zaskočím za Šilencem a možná i za chlápem, kterému říkají Hříšník.“

„Co kdyby ses rovnou střelil do hlavy a ušetřil si problémy?“ opáčila Cathy.

TŘI

Setkání s Urovnávači

A tak jsem vyrazil ulicemi Noční strany, abych našel čestné orákulum. O lidi, kteří si nepřejí být nalezeni, není nikdy nouze, zvlášť na Noční straně, a svoje zvláštní nadání raději používám, jen když absolutně není vyhnutí. Mí nepřátelé by mě stále ještě viděli nejraději mrtvého, a když otevřu svoje třetí oko, svoje soukromé očko, zářím do tmy jako maják. Naneštěstí není ani nouze o lidi (a jiné tvory, kteří lidmi nejsou a nikdy nebudou), co se specializují na to, že Vědí věci u nichž jiní lidé nechtějí, aby je někdo věděl. Jsou takoví, co prohlašují, že znají tajemství minulosti, přítomnosti i budoucnosti; ale většina z nich to dělá jenom pro peníze, většině zbylých se nedá věřit a všichni mají svou vlastní agendu. Obyčejní křeni se k nim nikdy nedostanou. Ale já jsem naneštěstí dostal jako odměnu za úspěšně dokončený případ kontakt na jedno z toho mála opravdu poctivých orákulí, co v téhle spirituální žumpě ještě zůstaly. Za ta dlouhá staletí se to stvoření stalo poněkud výstředním, užvaněným, náchylným ke klevetění a vůbec nespolečenským, ale to už nejspíš patří k jeho profesi.

Předměstí jsem nechal za zády a zamířil jsem zpátky na starou hlavní třídu, kde si obchod obléká svoje sváteční šaty a prostituje se u silnice za výprodejní ceny. Tady jsou všechna ta zábavní zařízení a pasti na turisty, kde se hřích produkuje ve velkém a pokušení se dodává po kartónech. Krátce řečeno, mířil jsem na jedinou nákupní třídu Noční strany. Masová produkce a konfekce z vnějšího světa směřuje s neochvějnou pravidelností právě sem, aby tu zemřela, tady, kde vkus zákazníků inklinuje spíše k neobvyklému a zvrhlému, ale vždycky se našly nějaké výjimky. Impérium mamonu tu nabízí obchodní zastoupení a řetězce rychlého občerstvení z paralelních vesmírů a alternativních časových linií. Možná že skutečně není nic nového pod sluncem, ale na Noční straně slunce nesvítí.

Prošel jsem mezi obřimi literami I a M, které označovaly začátek nákupní třídy, a pro jednou se nikdo nepokřikoval ani se neobrátil a nezamířil k nejbližšímu východu. Impérium mamonu bylo jedním z těch mála míst, kde jsem pořád ještě měl naději být jen jednou z mnoha tváří v davu. Přicházeli sem koupěchtiví zákazníci ze všech alternativních Londýnů, aby se tu pídili po neobvyklém a zakázaném zboží, a přirozeně také v naději na koupi, jaká se vyskytne jen jedenkrát za život. Lidé odění v šatech všech možných i nemožných stylů na sebe pokřikovali v mnoha různých jazycích a argotech, a natolik se soustředili na reklamy a výkladní skříně, že nic jiného vůbec nevnímali. Nad vchodem každého z obchodů zářily barevné poutače, výlohy byly plné divů a jednotlivé krámky tu byly napěchované vedle sebe tak hustě, že celá nákupní třída byla zevnitř větší, než zvenčí. Prostor podle všeho nevydržel ten tlak a roztáhl se, aby pojal všechnen ten kšeft, který se tu nashromáždil.

Po obou stranách třídy blikaly a plály nápisy a loga ze vzdálených a exotických míst. MCCAMPBELLOVY DELFÍNBURGERY, ŠNUPACÍ TABÁK STARÝ HVĚZDNÝ VLK, MYŠÁK MORTIMER WILLA DIZZYHO, PERVERZNÍ SALÓN. POKŘTĚTE NÁS, BAZAR DUŠÍ: nové, použité i repasované. A samozřejmě KREVNÍ BANKA NOSFERATU. (Přijďte si k nám uložit. Buďte štedří. Nenuťte nás, abychom chodili my za vámi.) Z temného výklenku dveří na mne mrkla tmavovlasá gótka v krvavě rudém paletu. Zdvořile jsem se na ni usmál a pokračoval jsem v cestě. Přímou uprostřed nákupní třídy stála starodávná studna přání, kterou většina davu valícího se bez ustání kolem ignorovala. Studna nevypadala nijak impozantně. Prostě obyčejná kamenná studna s kruhem posekané trávy kolem, nahoře se střískou z červené břidlice a s okovem na zrezivělém řetězu. Tabulka vyvedená poněkud afektovaným písmem vybízela kolemjdoucí, aby do studny hodili minci a něco si přáli. Naprosto neškodná zábava pro děti, zdálo by se. Jenomže tohle je Noční strana a ta na neškodnou zábavu nikdy moc nevěřila. Většina orákulí je pouhý vtíp. Koncepce alternativních časových linií (jak je známo, k časovým skluzům dochází na Noční straně naprosto spontánně a každý den) činí věštění z větší části marným a silně zpochybňuje samotnou myšlenku Osudu. Ale tohle konkrétní orákulum mělo skvělé výsledky ve věštění přítomnosti, jinými slovy v poskytování informací, co se všude a na kterémkoliv konkrétním místě děje právě teď. Řekl bych, že bez specializace se dnes neobejde nikdo. Opřel jsem se o kamennou ohrubu studny a opatrně jsem se rozhlédl kolem sebe. Nezdálo se, že by mě nebo studni někdo věnoval pozornost.

„Ahoj, orákulum,“ řekl jsem. „Co se děje?“

„Víc, než si nejspíš dovedeš představit,“ odpověděl hluboký, bublavý hlas odněkud zespod. „Obdaruj mne stříbrnou

mincí, ó poutníče, a já ti na oplátku poskytnu tři odpovědi na jakoukoliv otázku. První odpověď bude jednoznačná, ale nijak ti nepomůže, druhá vyhubává, ale přesná, a třetí bude světélkem v temnotě. Čím více zaplatíš, tím více se dozvíš.“

„Nech si ty kecy“, odpověděl jsem. „Nejsem turista. Tady John Taylor.“

„A do prkenný vohrady; tak ty ses zase vrátil, co?“ Neznělo to příliš šťastně. „Dobře víš, že mě z celé tvé existence bolí hlava.“

„Žádnou hlavu nemáš.“

„Přesně tak! To kvůli lidem, jako jsi ty, máme my orákula špatnou pověst. Co chceš? Mám práci.“

„S čím?“ zeptal jsem se, protože mě to doopravdy zajímalo.

„Věř mi, že bys to ve skutečnosti nechtěl vědět. Myslíš si, že je to snadné být studnicí veškeré moudrosti, když máš stěny pokryté řasou? A nenávidím časové skluzu! Pro orákula jsou něco jako hemoroidy. A když už je řeč o bolavých zadcích, co po mně chceš, Taylore?“

„Hledám chlapa, co se jmenuje Šílenec.“

„Ach Bože; ten je ještě horší než ty. Kdybych mělo nějaký žaludek, určitě by se mi z něho obracel. Co mu chceš?“

„Ty nevíš?“

Orákulum si podrážděně odfrklo. „No jistě, jen si utahuj z chorého. Já na rozdíl od tebe alespoň dokážu zjistit, kde se právě zdržuje. Ale odpověď tě bude něco stát. Informace nemůže být poskytnuta zdarma, tak zní pravidlo. Mně to nevyčítej, já tu jenom pracuji. Alespoň dokud se ta kletba neopotřebuje; pak odsud zmizím tak rychle, až se ti z toho zatočí hlava.“

„V pořádku“, řekl jsem. „Kolik kapek krve za přímou odpověď?“

„Že jsi to ty, jen jednu jedinou, můj sladký princ“, odpovědělo orákulum a jeho hlas zněl najednou skoro úlisně. „A vzpomeň si na mě, až se vrátíš do svého království.“

Pohlédl jsem dolů do temnoty studny. „Ty jsi něco slyšelo.“

„Možná že slyšelo, možná že neslyšelo“, odpovědělo orákulum potutelně. „Využij toho, že jsem v dobrém rozmaru, než ti zvednu cenu.“

Píchl jsem se špendlíkem do břicha palce a nechal jsem skanout jedinou kapku krve, která dopadla do vody s odporným spokojeným zamlaskáním.

„Šílenec najdeš v hotelu Clappe“, řeklo orákulum. „V okrsku zkrácené pracovní doby. Hlídej si tam záda a nedávej se do řeči s cizími ženami, tedy pokud nesbíráš pohlavní nemoci. Teď už odsud sakra vypadni; puká mi z tebe hlava. A carpe ten starý diem, John Taylore. Času zbývá méně, než by si kdo myslel.“

Hotel Clappe, který tak pojmenovali v marném pokusu dodat mu alespoň nějaké zdání prvotřídnosti, vypadal přesně tak, jak zněl jeho název: jako špinavá, odporná díra, kde pokoje pronajímají na hodinu a prostěradla považují za luxus. Veselá děvčata a další číhali na kořist ve špatně osvětlených uličkách a vši tu byly tak velké, že vyskakovaly na kolemjdoucí z temných zákoutí. Dojem tu byl všim a zákazníci, bděte! Ale vždycky se najdou takoví, které sex baví, jedině když je skutečně šupácký a trošinku nebezpečný k tomu, takže... Kráčel jsem ulicí osvětlenou červenými lucernami a hleděl jsem odhodlaně přímo před sebe, ruce vražené hluboko v kapsách. Na podobných místech mohou být dcery soumraku strašidelnější a nebezpečnější než spousta více zjevných příšer Noční strany. A nejdepresivnější na tom bylo, že většina z nich mne znala jménem.

Hotel Clappe byla jen další budova s loupající se omítkou uprostřed dlouhé řadové zástavby a už celá léta se nikdo neobtěžoval opravit tabuli nad vchodem. Jednou rukou jsem opatrně otevřel dveře a přitom jsem si v duchu přál, aby mě napadlo vzít si s sebou nějaké rukavice; pak jsem vešel dovnitř. Snažil jsem se tvářit jako inspektor budov nebo někdo jiný, kdo má legitimní důvod tu být. Chodba byla přesně tak špinavá a zapáchající, jak jsem očekával, a koberec mi křupal pod nohama. Několik jedinců sporého pohlaví ke mně vzhledlo od svých bulvárních plátek a časopisů, ale když mě poznali, rychle se zase odvrátili.

Netušil jsem, co dělá Šílenec na místě, jako je tohle. Měl jsem za to, že o věci tak každodenní a přirozené, jako je sex a rozkoš, nemá zájem. Na druhé straně, pro něj bylo zřejmě kterékoliv místo stejně dobré. Navíc to tady nebyl špatný úkryt: nikdo sem nechodil, pokud tu nehledal něco zcela konkrétního.

Když jsem zamířil k recepcnímu, chráněnému před světem tlustou ocelovou mříží, vynořil se odněkud pár elfích šlapek. Upřely na mě pohled svých silně našminkovaných očí a obdařily mne profesionálními úsměvy. Křídýlka měly trochu pomačkaná, ale pořád se ještě pyšnily jistým kýčovitým kouzlem. Oplatil jsem jim úsměv a zavrtěl jsem hlavou; z jejich výrazu se zdálo, že se jim ulevilo. Bůh sám ví, v co moje reputace transmutovala tady dole. Jisté je, že recepční za mříží nevypadal nijak nadšený tím, že mě vidí. Byl to podsaditý pořež ve špinavých kalhotách a řemínkové vestě, s kyselým výrazem v obličeji a očima, které už viděly všechno na světě. Nápis za ním hlásal: NA CO TADY MÁKNETE, TO TAKY ZACÁLUJETE. Recepční si odplivl do plivátka a pohlédl na mne s lhostejným, nic neříkajícím výrazem.

„Na otázky zásadně neodpovídám“, řekl plochým, monotónním hlasem. „Ani neslavně proslulému Johnu Taylorovi. Nic nevidím, nic nevím; to patří k mé práci. Nevyděšíš mě. Sem chodí každé den horší, než seš ty. A ta mříž je očarovaná, prokletá a pod proudem, tak na mě raději nic nezkoušej.“

„Jsem tady, abych ti prokázal laskavost“, odpověděl jsem vesele a dával jsem si dobrý pozor, aby ho ani nenapadlo, že na mě jeho proslov udělal nějaký dojem. „Přišel jsem si pro Šílenec.“

„Díky Bohu“, zvolal recepční a jeho postoj se v mžiku oka dokonale změnil. Předklonil se a v očích měl prosebný, skoro úpěnlivý výraz. „Prosím, dostaň ho odsud. Nevíš, jaký to je, mít ho na krku. Jek a křik a krvavej déšť. Pokoje mění samy od sebe polohu a dveře najednou nikam nevedou. Děsí nám kunčafy. Děsí dokonce i děvčata a věř mi, že bych si nikdy nepomyslel, že to ještě někdo dokáže. Moje nervy už nikdy nebudou, co bejvaly. Kazí našemu hotelu pověst.“

„Myslel bych, že to je v těchhle končinách spíš výhoda“, opáčil jsem.

„Prostě si ho odsud odved'. Prosím.“

„Budeme ti za to tak vděčné,“ dodala jedna z elfích šlapek a vystrčila na mě prsa.

Odmítl jsem její nabídku se vši zdvořilostí, kterou vládnu, a recepční mi dal číslo pokoje v druhém patře. Výtah samozřejmě nefungoval, takže mi nezbylo než tam vyjít po schodech. Holé kamenné stupně a žádné zábradlí, stěny natřené fabrickou šedí. Šilencův pokoj jsem vycítil dávno před tím, než jsem se k němu přiblížil. Byl jako divoké zvíře číhající v temném koutě. Pociť silil, jak jsem se opatrně blížil k druhému patru. Šilencův pokoj byl přede mnou jako návštěva u zubaře, jako doktor, který se vám chystá sdělit špatnou zprávu. Vzduch byl mrazivě studený a můj dech se srážel v obláčcích páry. Cítil jsem, jak mi srdce divoce buší v hrudi. Pomalu jsem kráčel opuštěnou chodbou a přitom jsem se lehce nakláněl dopředu, jako kdybych se prodíral proti nějakému neviditelnému tlaku. Instinkt na mě hlasitě ječel, abych se okamžitě otočil a vypadl odsud, dokud je ještě čas.

Zastavil jsem se přede dveřmi. Číslo na nich odpovídalo tomu, které mi dal recepční, ale poznal bych je i bez toho. Ten pokoj byl cítit jako bolest, která vás probudí uprostřed noci a způsobuje, že se vám v hlavě vynořují ošklivá slova jako nádor nebo jed. Byl cítit jako smrt někoho, koho jste milovali, nebo jako hlas milenky, když vám oznamuje, že vás opouští, protože má někoho jiného. Byl cítit jako hrůza a neštěstí a pomalý rozklad všeho, co jste kdy považovali za dané. Až na to, že to nebyl ten pokoj. Byl to Šilenec.

Jak se jmenuje, nevím. Myslím, jak se jmenoval původně a doopravdy. Nejspíš to už neví ani on sám. Jméno znamená identitu a minulost, a takových věcí se Šilenec už dávno vzdal. Nyní to byl smutný, nebezpečný, zmatený gentleman, který se s realitou stýkal jen letmo. S číkoliv realitou. Co vlastně způsobilo, že se úplně a nevratně zbláznil, ví na Noční straně skoro každý; patří to k místnímu folkloru. V šedesátých letech byl Šilenec drogový čaroděj, guru přes Timothy Learyho a jeden z vedoucích odborníků NASA. Génus s hezkou řádkou patentů na kontě a neukojitelným hladem po poznání. Na konci šedesátých let se přestěhoval z vnějšího prostoru do vnitřního, do mysticismu a matematických teorií. Mnoho let studoval a experimentoval, zkoumal ty nejesoteričtější oblasti tajemna ve snaze odhalit způsob, jak vidět realitu takovou, jaká ve skutečnosti je, a ne jak ji vnímáme svými omezenými lidskými smysly a myslími.

Nakonec se mu nějak podařilo nahlédnout za roušku bezpečného kolektivního klamu, v němž žijeme, a spatřil to, co leží pod nebo za světem, který známe. Ať už v tom nekonečném okamžiku prozření uviděl cokoli, jeho přítomnost při tom vzala definitivně za své. Nejspíš proto, že fundamentální realita byla o tolik horší – nebo naopak lepší – než to, co za ni obvykle považujeme. Nevýslovná hrůza nebo nádhra; obojí je nejspíš stejně nesnesitelné. Dnes žije Šilenec ve světě iluzí a je docela spokojený. Rozdíl mezi námi a ním spočívá v tom, že si občas může vybrat, jaké ty iluze budou. Ovšem jindy si zase iluze vybírají jeho.

Pohybovat se v Šilencově blízkosti může být extrémně nebezpečné. Nevěří, že to, co vidí, je skutečné, takže to pro něj skutečné není. V jeho okolí se svět podrobuje jeho přáním a vrtolům, jeho obavám a pochybám, realita se mění, aby se přizpůsobila jeho těkajícím myšlenkám. Což může být prospěšné, ale taky matoucí nebo děsivé, protože on nemusí nutně věřit ani ve vás. Může změnit vaši osobnost nebo minulost, aniž si toho vůbec všimnete. A lidé, kteří ho obtěžují, nebo mu dokonce vyhrožují, jsou s neúprosnou pravidelností proměňováni v různé věci. Většinou velice nepříjemné. Proto ho lidé obvykle nechávají jít, kam chce, a dělat, co si zamane. Je to tak bezpečnější. Trochu pomáhá, že Šilenec toho mnoho nechce. A ti, kdo se ho snaží využít, obvykle končí moc špatně.

Takže jsem stál přede dveřmi jeho pokoje, funěl jsem, potil jsem se, svíral jsem ruce v pěst a sbíral jsem odvahu zaklepat. Chtít s ním mluvit bylo zatraceně riskantní a já to dobře věděl. Takový strach jsem neměl od chvíle, kdy jsem měl co dělat s Jessikou Sorrow Nevěřicí; a tehdy jsem měl něco jako zbraň, kterou jsem proti ní mohl použít. Všechno, co jsem měl k dispozici proti Šilenci, byl můj důvtip a pohotovost. Ani já sám bych si na sebe nevsadil. Ale Šilenec si s sebou alespoň přinesl vlastní varovný signál. Z důvodu, který patrně neznal ani on sám, sem přišel i se svým osobním hudebním motivem; s melodií ozývající se odnikud, v jejímž rytmu se odrážely jeho nálady a úmysly. Když jste dávali pozor na změny stylu, mohli jste se leccos dozvědět.

Stál jsem před jeho dveřmi, jednu ruku zdviženou k zaklepání. Bylo to jako stát přede dveřmi roztopené pece nebo možná karantény. Vstupte na vlastní riziko. Zhluboka jsem se nadechl, zaklepal jsem a hlasitě, ale velice zdvořile jsem oznámil svoje jméno, potom jsem otevřel a vešel jsem do Šilencova pokoje. Odněkud jsem slyšel Nilssonovo „Everybody's Talking at Me“.

Místnost byla mnohem větší, než by měla být, avšak její tvary byly podivně nejisté. Místo odporné špinavé díry, kterou jsem očekával, to byl spíš byt s obrovskou postelí, starožitným nábytkem a nejrůznějšími luxusními doplňky. A všechno se to koupalo ve zvláštní tetelivé záři. Na čem mě oko spočinulo, bylo v detailu jakoby rozmazané a stěží postřehnutelným způsobem nesprávné. Úhly mezi podlahou a stěnami neseděly. Strop jako by ustupoval ve znepokojivém směru a nikde jsem neviděl zdroj, ze kterého vycházelo to bodavě ostré světlo. Předměty jako by se samy od sebe měnily, když jsem se na ně zrovna nedíval. Podlaha, kterou jsem cítil pod nohama, byla pevná, a přesto jsem měl pocit, že stojím nad propastí. Všechny zvuky v místnosti zněly z velké dálky a tlumeně jako pod vodou. Stál jsem tam bez hnutí a soustředil jsem se na to, proč jsem přišel, protože jsem cítil, že když byť jen na okamžik přestanu myslet na to, kdo jsem a co jsem, změním se a odpluji pryč.

To byl důvod, proč se lidé vyhýbali Šilencově přítomnosti.

Ležel na přikrývce ve své obrovské posteli a vypadal velice malý a ztracený. Byl to podsaditý, hranatý chlápek s hustým prošedivělým vousem. Najednou se posadil a podíval se na mě, ale nedokázal správně zaostřit a v jeho pohledu bylo něco divokého a zoufalého. Budil dojem smutného, uštvaneho tvora, psa, který byl potrestán, aniž ví za co. Na sobě měl to, co vždycky: černé tričko a špinavé džíny. Nosil je pořád, protože takovými malichernostmi, jako je oblečení, už se dávno nezabýval. Nebo praní, soudě podle pachu.

Stěny pokoje byly pokryty hustými řádky matematických rovnic. Objevovaly se všude, kde se usadil, aniž by si jich Šilenec vůbec všiml nebo se o ně staral, a mizely krátce potom, co odešel. Přestože se o to mnozí pokoušeli, nikdo v

nich nikdy nedokázal najít nějaký smysl. Což bylo patrně dobře. Šílenec se díval na něco za mými zády. Neotočil jsem se, abych zjistil, co to je. Ať už viděl cokoli, věděl jsem, že já to rozhodně vidět netoužím. Po chvíli jeho pohled sklouzl stranou a já jsem si hlasitě oddechl. Místnost kolem nás se neustále měnila v souladu s jeho náladou a zároveň se přizpůsobovala mé přítomnosti. V koutech houstly stíny. Hluboké, temné stíny, v nichž se něco pohybovalo. Věci nepříjemně podobné obludám, které nás strašily ve zlých snech, když jsme ještě byli děti.

„Ahoj, Šílenče,“ řekl jsem klidným, neutrálním hlasem. „Jsem John Taylor, vzpomínáš si na mě? Párkrát jsme se potkali u Podivínů a v klubu Turniket. Máme společného kamaráda, Břítváka Eddieho. Vzpomínáš?“

„Ne,“ odpověděl Šílenec smutně hlubokým, neznělým hlasem. „Ale já si jen zřídka na někoho vzpomínám. Je to tak jistější. Ale tebe jsem poznal. Znáš tě, John Taylore. Ano. Jsi velice nebezpečný. Špatná krev. Myslím, že kdybych si na tebe vzpomněl úplně... bál bych se.“

Pomyslel jsem si, že fakt, že by se mne mohl bát někdo jako Šílenec, je rozhodně zneklidňující v každém možném ohledu, ale odsunul jsem to stranou a soustředil jsem se na aktuálnější problém. Jako jak přestat tento rozhovor, aniž bych byl proměněn nebo zabit a ještě Šílenec přesvědčil, aby se stal mým parťákem.

„Hodlám vypátrat původ Noční strany,“ řekl jsem. „Hodila by se mi tvoje pomoc. A možná bychom přitom mohli objevit i něco, co by pomohlo tobě.“

„Mně nemůže pomoci nic,“ odpověděl Šílenec. „Nemohu pomoci ani sám sobě.“ Naklonil hlavu na stranu jako pták.

„Proč bych ti měl vlastně pomáhat, John Taylore?“ Znělo to skoro přičetné a já se rozhodl té výhody využít, dokud trvala.

„Ani já nejsem dost silný, abych si zastrašováním nebo blufováním poradil s některými z Bytostí, se kterými budu muset jednat,“ řekl jsem. „Takže jsem si myslel, že bych tě mohl mít s sebou, abych do věci vnesl trochu zmatku. A možná se v něm ukrýl.“

„To dává smysl,“ odpověděl Šílenec a přikývl. „Tak dobře, půjdu s tebou. Myslím, že se tu už celé měsíce povaluji a přemýšlím o všem možném, takže už se skoro určitě musím nudit. Ano, půjdu s tebou. Vždycky se mi hodí něco, co mě trochu rozptýlí. Co zaměstná mou mysl, takže se neubírá... nešťastným směrem. Sám sebe se bojím víc, než ses mě kdy bál ty. Pojďme.“

Seskočil z postele a pohyboval se přitom podivně trhaným způsobem. Když stál, byl skoro stejně vysoký jako já, ale zdál se být mnohem těžší, jako by v reálném světě vážil víc. Stíny v koutech se na okamžik stáhly. Šílenec zamířil ke dveřím a já jsem ho následoval, přičemž jsem si dával dobrý pozor, abych se neohlédl. Jeho motiv se změnil v táhlou jazzovou saxofonovou melodii. Těsně předtím, než jsem vyšel na chodbu, jsem se podíval přes rameno zpátky do místnosti, jen na kratičký okamžik. Byl to malý, ošuntělý pokoj, tmavý a špinavý, pokrytý prachem a pavučinami. Zjevně už ho celé roky nikdo nepoužil. Něco leželo na posteli. Když se to začalo zvedat, rychle jsem za sebou přirazil dveře a odstoupil jsem od nich. Šílenec se na mě zamyšleně podíval a já jsem bez dalšího zaváhání zamířil ke schodům a na chodbu dole. Lidé, kteří tam postávali, nás uviděli a spěšně se nám klidili z cesty. A pak jsme se oba, Šílenec a já, vydali do ulic Noční strany hledat muže jménem Hříšník.

Hříšník byl další z těch, jejichž příběh zná na Noční straně kdekdo; to místo sbírá legendy a životní tragédie jako pes blechy. O jeho dřívějším životě není známo nic, ale v určitém okamžiku se ten člověk, který je dnes znám jako Hříšník, rozhodl, že svou duši prodá Dáblu. Nejprve prostudoval všechno, co se mu na toto téma podařilo sehnat, učinil patřičné přípravy a pak vyvolal Satana z pekelných hlubin. Ne jednoho z jeho démonů, ani padlého anděla, ale Dávného nepřitele samotného. Historie i literatura jsou plné příběhů dokazujících na příkladech, že je to za každých okolností špatný nápad, ale Hříšník si podle všeho myslel, že ví, co dělá. Zavolal si zkrátka Dávla, uvalil na něj snesitelnou podobu a pak mu oznámil, že mu chce prodat duši. Když se ho Dábel zeptal, co by za ni chtěl, odpověděl, že pravou lásku. Dábla to trochu zaskočilo a podle všeho prohlásil něco v tom smyslu, že pravá láska nepatří mezi jeho obvyklé komodity. Ale Hříšník trval na svém a obchod je obchod, takže... Smlouva byla podepsána krví a jemu bylo výměnou za jeho nesmrtelnou duši přislíbeno deset let se ženou svých snů.

Dábel mu řekl: Jdi do baru, hned, ona tam na tebe bude čekat. Pak se zachechtal a zmizel. Muž se odebral do baru a tam se skutečně setkal se ženou svých snů. Zamiloval se do ní a ona zase do něj, a brzy byla svatba. Prožili spolu deset velice šťastných let a pak, když vypršela, se při posledním úderu hodin odbíjejících půlnoc objevil Dábel, aby vznesl nárok na mužovu duši a odvedl ho do pekla. Muž přikývl a řekl: Stálo to za to, poznat pravou lásku. A Dábel mu odpověděl: Všechno to byla lež. Ta žena byla démon, jeden z mých, sukkuba, která jen předstírala, že jí na tobě záleží, stejně jako to dělala s mnoha jinými muži před tebou. Muž mu odpověděl: Na tom nezáleží. Já jsem ji miloval a vždycky budu. Dábel pokrčil rameny a odnesl si ho.

A tak se ten muž stal jedinou duší v pekle, která stále milovala. Navzdory tomu, co věděl, přes to, co mu provedli, dál vytrvale a tvrdohlavě miloval. S tím se Dábel nedokázal smířit; kazilo to celkovou atmosféru. Nakonec mu nezbylo nic jiného než toho muže vyhodit z pekla zpátky na zem, kde žil. A nebe ho také nepřijalo, protože koneckonců uzavřel smlouvu s Dávlem. Nakonec přišel na Noční stranu, aby zde navěky bloudil jejími neonovými ulicemi, ani živý, ani mrtvý, zavržený peklem i nebem. Muž nazývaný Hříšník.

Je to docela přátelský chlápek, ale většina lidí se mu z daleka vyhýbá. Protože není doopravdy živý, nevrhá stín, a protože nemůže zemřít znova, nikdo si na něj netroufne zaútočit. Může si dělat, co se mu zlíbí, aniž by se musel obávat trestu, a proto si sám pro sebe vypracoval přísný morální kodex. Což znamená, že skutečně děsivé věci dělá, jenom když má pocit, že doopravdy musí. Dobro a zlo mu už nic neříkají, nebo je nad ně možná povznesený. Většinou se stará jen sám o sebe a zlé věci se dějí lidem, co se ho pokoušejí obtěžovat. Povídá se, že pokud by se mu podařilo vykonat dost dobrých nebo zlých skutků, vykoupil by si cestu do nebe nebo do pekla. Názory na to, kam by šel raději, se různí. Zamířil jsem do Hříšnickových oblíbených lovišť, do knihovny věnované památce Prospera a Michaela Scotta. Šílenec se držel za mnou, broukal si do rytmu svého hudebního motivu a děsil kolemjdoucí. Hříšník se v knihovně zdržoval

často – zkoumal tam nejrůznější spisky, o kterých zásadně odmítal mluvit. Lidé propadali trudnomyslnosti jen z toho, že se pokoušeli najít nějaký smysl v seznamu knih, které četl. Podle mě se jenom snažil zaměstnat něčím mysl. Šílenec zabíjel čas hloubáním, Hříšník studoval. Obojí mělo stejný účel: nemyslet na věci, na které nemohli přestat myslet. Už jsem tam zatelefonoval, abych měl jistotu, že tam Hříšník doopravdy bude. Knihovnice mi řekla: Ano, je tady. A pak: Když už sem půjdete, pane Taylore, byl byste tak laskav a vrátil nám náš jediný výtisk Udělal jsem to po svém barona Frankensteinova? Termín vám vypršel už dávno. Nějak jsem ji uklidnil, pak jsem si povzdychl a pokusil jsem se rozpomenout, kdy jsem tu zatracenou knihu viděl naposled. V poslední době jsem se zase vrátil k používání mobilního telefonu, i když jen s obavami. Použití mobilů na Noční straně je spojeno s četnými riziky, počínaje podivnými hlasy v éteru, přes nečekané reklamní nabídky věcí, které v žádném případě nechcete, až po občasné průsaky informačního šumu z jiných dimenzí. A mobilní telefon samozřejmě vašim nepřátelům usnadňuje vás lokalizovat. Jenomže ty prokleté věcičky jsou tak zatraceně užitečné... Cathy se dušovala, že tenhle nový typ už je opatřený všemožnými obrannými zaklínadly a ochranami, takže jsem se omezil na mentální překřížení prstů pokaždé, když jsem ho použil, a doufal jsem, že budu mít štěstí.

Když jsme sestupovali do hlubin knihovny, snažil jsem se příliš nevzdalovat od Šílenec. Hříšníka jsme našli na jeho obvyklém místě v čítárně, kde seděl úplně sám a hloubal nad nějakou starou knihou vázanou v kůži. Kolem se do všech stran táhly vysoké regály plné knih vytvářející literární bludiště a vzduch tu byl těžký nezaměnitelným pachem starých spisů. Osvětlení bylo dostatečné, nikoliv však rušivé, a kam se člověk podíval, uviděl nápis vyzývající k zachování ticha. Diskrétní ukazatele naznačovaly, kudy se dostat ke knihám všech možných i nemožných žánrů; některé doprovázela výstraha NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ. U oddělených stolků seděli literární badatelé pohroužení do studia a vzájemně se dokonale ignorovali, připomínali mi středověké mnichy ve svých celách. Zamířil jsem úzkou uličkou mezi policemi přímo k Hříšníkovi a Šílenec mne následoval. Když jsem se před ním zastavil, Hříšník vzhledl a nepřítomně kývl hlavou na pozdrav. Byl to malý, podsaditý a velice upravený chlapík, něco přes čtyřicet, působící dojmem snaživého úředníka, na kterého při povyšování vždycky z nějakého důvodu zapomenou. Střední věk, střední váha, prakticky anonymní. Ale když se naše oči setkaly, jeho pohled byl znepokojivě jasný a jeho úsměv skutečně naháněl strach. Hříšník byl nablízku a bylo to znát. Když konečně promluvil, jeho hlas zněl tiše a příjemně.

„Helemese, John Taylor. Měl jsem tušení, že se s tebou dneska setkám, tak jsem se sem posadil, četl jsem si svou oblíbenou knihu a čekal jsem, až se objevíš.“

Podíval jsem se na knihu, která ležela otevřená na stole před ním. Byla to Bible, staré vydání krále Jakuba. Pozvedl jsem obočí.

Hříšník se usmál. „Jeden moudrý muž kdysi řekl: Vždycky hledej skulinu.“

Všude kolem nás se lidé spěšně zvedali od stolků, zavírali rozečtené knihy a mířili k východu. Nejspíš na ně tak zapůsobila Šílenecova přítomnost, nebo možná moje, a nebo na ně bylo to že nás tu vidí oba pohromadě, příliš silné kafe. Vlastně jsem se jim ani nemohl divit. Hrsta skutečně zatvrzelých čtenářů zůstala na místě a ochránářsky se nahrbila nad svými svazky odhodlaná nenechat se vyhnat nikým na světě. Na Noční straně se může stát učencem jenom někdo hodně odhodlaný. Šílenec se procházel mezi regály a knihy v policích kolem něj praskaly a měnily tvar i podobu. Napadlo mne, jaké nové informace ty proměněné knihy budou obsahovat a jestli, kdybych je teď vytáhl z polic a otevřel, bych v nich našel jen nesmysly a nesrozumitelný blábol, nebo děsivé vědomosti a strašlivá tajemství. Nakonec jsem se rozhodl, že to nechci vědět, ať je to tak, nebo tak.

A pak mou pozornost upoutala půvabná mladá bytůstka, která se objevila mezi regály s vysokým stohem knih v náručí. Byla to vysoká štíhlá blondýnka v kompletní uniformě britských soukromých internátních škol, včetně bílé blůzky, černé minisukně a podkolenek, konzervativních bot a slamáku posazeného na temeni její dokonale hlavinky. Byla mladá a veselá, oslnivě krásná a obdařená všemi těmi křivkami, co po nich tak příjemně klouže zrak, a pohybovala se s neuvědomělou elegancí mládí. Měla růžové rtíky a oči tak tmavé, až připomínaly nekonečně hluboké studny. Podvědomě jsem se narovnal a zatáhl jsem břicho, ale věnovala mi jen letmý úsměv, pak prošla kolem mne k Hříšníkovi stolu, na který složila svůj náklad. Teprve tehdy jsem si uvědomil, že Šílenecův hudební motiv se změnil na „Svatební zvony“.

„Dovolte, abych vás představil,“ řekl Hříšník svým tichým, trpělivým hlasem. „Tohle je moje přítelkyně. Sukkuba, do které jsem se zamiloval tenkrát před lety. Nemám tušení, co vidíte, když se na ni díváte, protože v její povaze je jevit se každému jako žena, po které tajně touží nejvíce.“

Nebyl jsem si jist, jestli se mi líbí, co to o mně vypovídalo. Nejspíš za to mohlo příliš mnoho filmů o škole St. Trinians, které jsem zhlédl v mládí. Kývl jsem na pozdrav a zdvořile jsem se usmál na sukkubu, která krátce našpulila rty a pak se posadila na roh Hříšníkova stolu. Přitom si přehodila nohu přes nohu takovým způsobem, že jsem musel sebrat veškerou svou vůli, abych od ní odtrhl pohled. Feromony poletovaly vzduchem v takové koncentraci, že je skoro bylo vidět. Pak mě napadlo, že Hříšník nikdy neřekl, jako co ji vidí on. Šílenec se k nám vrátil, zamračil se na dívku, potřásl hlavou a zase odešel. Ani mě nenapadlo zeptat se ho, co vidí on.

„Tady jsou ty knihy, které jsi chtěl, Sydney,“ řekla sukkuba sytým, smyslně chrtivým hlasem. „Kdybys chtěl cokoliv jiného, stačí říct.“ Půvabně se prohnula, až jí nadra vpředu naplnila blůzku. V ústech jsem měl sucho jako na Sahaře a můj tep rychle stoupal k červené značce přetížení.

„Její jméno se z původní aramejštiny překládá jako Nádherný jed,“ poznamenal Hříšník klidně. „Ve svitcích od Mrtvého moře je o ní několik velice specifických zmínek a žádná není pochvalná. Ve válce proti nebesům zabila víc než spravedlivý díl andělů a ani ona už si nepamatuje, kolik mužů zničila jako sukkuba ve válce proti lidstvu. Dávej si na ni pozor a nikdy se k ní neotáčej zády. Miluji ji víc než vlastní život, ale pořád je to démon. A mimochodem – je jediná, kdo mi může říkat Sydney.“

Uctivě jsem sukkubě pokynul hlavou. „Jak to, že nejsi v pekle?“

Nádherný jed roztomile pokrčila rameny. „Nemohla jsem uvěřit, že by mohl nějaký smrtelník doopravdy milovat i když ví, co jsem. Že po mně touží, to chápu – koneckonců je to moje funkce svádět hříšníky, aby zahodili svou nesmrtelnou duši pro pomíjivé rozkoše těla.

Ale aby mě někdo skutečně miloval jako Sidney, přestože zná pravdu, a i v hlubinách nejčernějšího pekla, to pro mne bylo něco docela nového. Proto jsem se vrátila na zem, abych mohla být s ním. Oficiálně jsem tu jako zástupce zla, abych ho znovu pokoušela a snažila se ho zkazit natolik, že Dábel bude moci vznést právoplatný nárok na jeho duši. Ale ve skutečnosti jsem se vrátila, abych byla se Sidneym a pokusila jsem se porozumět tomu, co on nazývá... opravdovou láskou.“

„Říkáš ty,“ odpověděl jsem. „Ale abych parafrázoval jiného velkého myslitele, co jiného bys také mohla říkat?“

Podívala se na mne, stále s úsměvem, ale oči měla najednou mrazivé jako led. „Dovolil jsi někdy své lásce spatřit cizince ve své duši? Všechny ty temné, skryté věci, které jsi nikdy nepřiznal ani sám sobě? Dokázal by ses zcela odevzdat jiné osobě, zůstat jí věrný dokonce i v plamenech pekelných? Můj Sidney to udělal. Něco takového jsem dřív neznala. V pekle není lásky. Proto je to peklo. Potřebuji vědět, proč je jeho vztah ke mně takový, jaký je. Musím to pochopit, i když nevím proč.“

„Ale poznala jsi už tolik mužů,“ namítl jsem.

„To ano,“ řekla Nádherný jed. „Ani netušíš kolik, a nikomu z nich na mně nezáleželo, ani co by se za nehet vešlo. Tady na zemi říkali, že mě milují, ale když se ocitli dole v končinách bez slunce, najednou zpívali jinou písničku. Zradili by mě třeba tisíckrát, kdyby tím mohli získat jediný okamžik života a světla. Žádný z nich mne doopravdy nezajímal. Sidney... je jiný.“

„Nádherný jed byla jediná ze svého druhu, kdo se nezúčastnil nedávné války andělů proti Noční straně,“ řekl Hříšník.

„Protože jsem ji požádal, aby to nedělala. Přeber si to, jak chceš. Ale teď... zvěsti se šíří Noční stranou rychle. A zvěsti říkají, že jsi byl pověřen vypátrat skutečnou povahu Noční strany. Nikým menším, než samotnou paní Štěstěnou.

Přáteliš se s těmi nejzajímavějšími lidmi, Johne. Musím říct, že pravá povaha a účel Noční strany je tajemství, které mne fascinuje už dávno. Předpokládám správně, že si přeješ, abych tě na této nejnebezpečnější ze všech výprav doprovodil?“

„Uhodl jsi na poprvé,“ přisvědčil jsem. „S tebou a Šilencem jako živými štíty bych z tohoto případu třeba mohl vyvážnout živý. Samozřejmě nerad bych tě zdržoval od tvých veledůležitých studií...“

Hříšník zavřel Bibli a zabubnoval prsty na její desky. „Moje jediná naděje, že se dostanu do nebe, spočívá v konání dobrých skutků,“ řekl prostě. „A tím myslím skutečně impozantních, významných skutků. Mám za to, že udržet tě naživu tváří v tvář všem těm doopravdy zlým Mocnostem a Veličinám, které se tě bezpochyby budou snažit zabít, by se dalo nazvat dobrým skutkem přesahujícím rámec každodenních povinností.“

„Ale co já, Sidney?“ zeptala se Nádherný jed. „Přece bys mě neopustil, že ne? Víš, že navěky spolu můžeme být jediné v pekle.“

Hříšník se usmál a něžně ji pohladil po ruce. „Bez tebe bych do nebe nikdy neodešel. Protože kdybys tam nebyla ty, nebylo by to nebe.“

„Můj drahý Sidney.“ Naklonila se k němu, políbila ho na čelo a prstem ho pošklbila ve vlasech.

Hříšník se na mě přísně podíval. „Jestli s tebou mám jít na tu tvou výpravu, Nádherný jed půjde se mnou. Nikdy bych se od ní neodloučil.“

„K čertu, já jsem si přivedl Šilence,“ odpověděl jsem. „Čím více palebné síly, tím lépe.“

„Já to slyšel,“ ozval se Šilence z hloubi regálů. „A nejsem žádná palebná síla. Jsem zastráňovací prostředek.“

„Pravda o počátcích Noční strany je dávno pohřbená,“ řekl Hříšník zamyšleně. „Pravděpodobně z dobrých důvodů. Je logické, že tak příšerné místo, jako je tohle, musí mít opravdu strašný počátek. Kořeny Noční strany tkví skoro určitě v krvi a utrpení. Říkám ti rovnou, Johne, že pokud by tajemství, která objevíme, nějak ohrožovala bezpečí a stabilitu obyvatel Noční strany, nebudu moci dovolit, aby byla zveřejněna. Mým hlavním zájmem vždycky bylo nikomu neškodit. Je pro tebe tahle moje podmínka přijatelná?“

„Samozřejmě,“ přikývl jsem. „Hlášení podávám jen svému klientovi, v tomto případě paní Štěstěně. Co s tou informací udělá pak, si vy dva vyříkejte mezi sebou. Je tohle přijatelné pro tebe?“

Přikývl a oba jsme se na sebe usmáli velice civilizovaným způsobem. Přestože jsem se ale navenek usmíval, uvnitř mne to vřelo. Tahat s sebou Nádherný jed mi připadalo jako hodně špatný nápad. Tenhle případ byl dost komplikovaný i bez toho, aby mi přes rameno nahlížel démon z hlubin pekelných. (Tedy kdybych byl někdy tak hloupý a otočil se k němu zády.) Ale bylo mi jasné, že Hříšník považuje její přítomnost za životně důležitou, a tak jsem proti tomu zatím nic nenamítal. Možná bychom ji mohli použít k zneškodňování pastí.

„Jémine,“ zvolal náhle Hříšník a vyskočil na nohy. „Mám pocit, že se brzy stane něco hodně zlého.“

Rychle jsem se rozhlédl. „Proč to říkáš?“

„Protože Šilencův motiv zní najednou napjatě a dramaticky.“

Měl pravdu. Zněl. A třináct mužů ve vycházkových oblecích mířilo mezi regály knihovny přímo k nám. Dáblův tucet pyšných, odhodlaně vyhlízejících mužů, a všichni šli zjevně po mně. Těch několik málo čtenářů, kteří vytrvali, si najednou začalo sbírat své papíry a pozoruhodně rychle se rozptýlilo mezi okolními regály. Dokonce ani personál knihovny nebylo najednou nikde vidět. S tím, k čemu se tu schylovalo, nechtěli mít nic společného, a já jsem jim to vůbec neměl za zlé. Věděl jsem, kdo těch třináct mužů je. Byli to Wolkerovi známí nebo přesněji řečeno nechvalně známí lidi pro vážné případy – legendární Urovnávači. Říkalo se jim tak proto, že je Walker posílal, aby to urovnali s těmi, co způsobovali Autoritám zvlášť velké starosti.

Každý ze třinácti Urovnávačů byl gentleman, jak se patří, v obleku šitém na míru a dokonalém až po starosvětskou vázanku. Pohybovali se s klidnou, přezíravou elegancí, jež se dostavuje až se staletími aristokratického života a

pohrdání obyčejnými lidmi. Někteří z nich se rozhlíželi po knihovně a opovržlivě krčili nosy jako kdyby se zahazovali už jen tím, že tu jsou. Nepodceňoval jsem jen proto, žije dohromady neměli ani jednu pořádnou bradu a vypadali jako tlupa namyšlených parchantů. Urovnávači byli trénovaní bojovní magové. Jejich vůdce se zastavil přímo přede mnou a trochu zaklonil hlavu, aby se na mě mohl lépe dívat spatra.

Jimmy Haldleigh, profesionální snob, měl pořádný raťafák a studené modré oči, o kterých by snad jen někdo skutečně bezcitný mohl prohlásit, že jsou možná příliš blízko sebe. Jinak byl skutečně pohledný, se svými černými vlasy a ústy s natrvalo zabudovaným úšklebkem. Na sobě měl dokonale střížený oblek a šedé glazé rukavičky, aby si neušpinil ruce. Zнали jsme se. Kdysi. Nikdy jsme se nespřátelili, částečně proto, že se považoval za vedoucí osobnost, ale hlavně proto, že já jsem ho považoval za degenerovaného hajzlíka. Walker na mě musel mít skutečně dopal, když na mě pustil Jimmyho Haldleigha a jeho psy. Podíval se na Hříšníka, Nádherný jed a Šílenec a všechny je odbyl jediným pozvednutím svého pěstěného obočí.

„Božíčku, Jimmy,“ řekl jsem. „Musíš mě naučit, jak zvednout jen jedno obočí. Vypadá to fakt působivě.“

„Taylere, chlapče můj,“ odpověděl Jimmy tak ledově, jak jen dokázal, a můj pokus o humor ignoroval jako vždycky.

„Věděl jsem, že jednou přijde ten den a Walker mě na tebe pošle. Nikdy ses neodnaučil strkat ten svůj proletářský nos do záležitostí, na které jsi nedorostl. Ale teď to vypadá, že jsi doopravdy rozčilil naše ctihodné pány a vládce a Walker se rozhodl, že už tě nebude mít rád. Půjdeš s námi. Hned. Buď hodný hošík a udělej, co ti říkám. Protože jestli s námi nepůjdeš dobrovolně, jsem zmocněn provést ti něco hodně nepříjemného a odvést tě stejně. Tak si vyber, co ti vyhovuje víc.“

Urovnávači za jeho zády se tiše pochechtávali, zaujímal různé aristokratické pózy a prováděli magická gesta svými dlouhými, štíhlými prsty. Nikdo z těch afektovaných máminých mazánků nedělal nic čistě náhodně. Pořád jsem je nepodceňoval. Šířili kolem sebe atmosféru moci jen stěží drženou na uzdě, kterou byli připraveni kdykoliv použít. Bojovní magové jsou vycvičení v zacházení s hlavními hráči. Byli skutečně nebezpeční a brali svou práci smrtelně vážně, takže jsem se samozřejmě opřel zády o regál, ruce jsem si založil na prsou a vesele jsem se na ně zašklebil. Ten den, co už nedokážu přechytračit tlupu nafoukaných zelenáčů, odejdu na odpočinek. Už jsem si poradil s jinými. Potěšilo mě, že některým zmizel úsměv z tváře, když pochopili, že dobrovolně nepůjdu a že na mě jejich pověst neudělala žádný dojem. Tajně jsem doufal, že na ně ta moje dojem udělala.

„Rád tě zase vidím, Jimmy,“ řekl jsem. „Dneska vypadáš velice rodově zatíženě. Takže Autority si nepřejí, abych odhalil pravdu o původu Noční strany? No to je špatné, protože já to udělám stejně. Když pro nic jiného, tak proto, že mě to zajímá. Promiň, že se musím uchylovat k takovým banalitám, jako je ohánění se jmény, ale na tu práci si mě najala paní Štěstěna a mí společníci v tom podniku jsou Hříšník a Šílenec. Což v kostce znamená, že jsme v přesile. Tak utíkej zpátky k Walkerovi, Jimmy, jako hodný poslíček, kterým doopravdy jsi, a pověz mu, že John Taylor odmítá nechat se obtěžovat, vydírat, zastrášovat a manipulovat. A raději sebou mrskni, protože začínám přemýšlet o něčem zábavném, co bych ti mohl provést.“

Někteří z Urovnávačů se nervózně zavrtěli, ale Jimmy Haldleigh ani nemrkl. „Jak velice nudné,“ protáhl.

„Nikdy jsem nevěřil tomu, co se o tobě povídá, Taylore. Jsi jenom obyčejný nymand s talentem k blufování a podvádění. My, na druhé straně, to myslíme doopravdy. Takže to teď uděláme tím nepříjemným způsobem a poděkovat za to můžeš jenom sám sobě.“ Podíval se na Hříšníka. „Ty – neplet se do toho. Vrať se ke svým knížkám a meditacím. Kvůli tobě jsme sem nepřišli.“

Hříšník se tiše zasmál. „Walker by musel poslat někoho o moc lepšího, než je ta vaše parta, aby mě přiměl udělat cokoliv proti mé vůli. A naneštěstí pro vás je teď John pod mou ochranou. Protože jsem se rozhodl, že mě pravda o původu Noční strany taky zajímá.“

„Drž se stranou,“ zopakoval Jimmy Haldleigh a jeho hlas zněl velice mrazivě.

„Svého času jsem viděl daleko horší, než jsi ty,“ připomněl mu Hříšník. „Uteč, človíčku. Dokud máš ještě možnost.“

Na Jimmyho bledém obličejí se objevily dvě zářivé rudé skvrny vzteku nad tím, že se mu někdo tak otevřeně postavil, a vzápětí zaútočil na Hříšníka mystickým gestem takové síly, až smrtící energie zajiskřily vzduchem. Rozhodl jsem se, že věci už zašly příliš daleko, a kopl jsem Jimmyho do koulí. Vyvalil oči a zlomil se v pase, jako kdyby se mi klaněl. V příštím okamžiku k němu přistoupila Nádherný jed a utrhla mu hlavu. Když byla nablízku, nikdo si nemohl dovolit vyhrožovat jejímu Hříšníkovi beztréstně. Políbila Jimmyho hlavu na zplihlé rty a pak ji zahodila. Bezhlavé tělo pomalu kleslo na kolena a jeho ruce sebou křečovitě zacukaly, zatímco z pahýlu krku šplíchal proud krve. Uvolněná magie se neškodně uzemnila; krev potřísnila knihy v několika nejbližších regálech. Hříšník se vyčítavě podíval na Nádherný jed a ta jen půvabně pokrčila rameny.

Urovnávači ječeli šokem, hrůzou a vztekem zároveň, ale sotva se Hříšník otočil a přelétl je pohledem, okamžitě zmlkli. Jejich tváře zkameněly zuřivým odhodláním a jejich ruce vyletěly nahoru, aby nás zasypaly zaklínadly. První vlna se neškodně vybila kolem Hříšníka; část magie se odrazila zpátky proti zaklínačům a doslova je obrátila naruby. Na podlahu knihovny dopadly jen nedefinovatelné rudé příšernosti stíkáající kolem sebe krev a jiné tělní tekutiny. Zbylá magie se sesypala na Nádherný jed, která ji chytala ve vzduchu a pojídala; usmívala se přitom jako nezbedná školačka. Byla padlý anděl, starší než svět sám, a slabá magie obyčejných smrtelníků jí nemohla nijak ublížit.

Z vnitřní kapsy kabátu jsem vytáhl pár kostek chaosu a hodil jsem je mezi Urovnávače. Najednou se pro ně všechno, co se mohlo pokazit, pokazilo. Jejich zaklínadla mijela cíl, dostávali křeče do rukou a klopýtali jeden přes druhého jako cirkusoví klauni. Jeden z nich vytáhl obrovskou pistoli; její lesklá hlaveň byla pokrytá vyleptanými runami moci. Vystřelil na Hříšníka. Kulka mu udělala do hrudi úhlednou díru, ale neobjevila se jediná kapka krve. Hříšník se skoro smutně podíval na průstřel a potom na šokovaného Urovnávače.

„Magické pistole? Já jsem zažil muka pekelná, chlapče. Ale faktem je, že tohle bys dělat neměl. Není to slušné.

Nádherný jede?“

„Samozřejmě, můj milovaný Sidney.“

A Nádherný jed se vrhla vpřed, tak rychle, že to lidský zrak skoro ani nezachytil. Míhala se mezi Urovnávači a trhala je – doslova – na kusy strašnou, neuvěřitelnou silou. Přitom se vesele usmívala. Někteří se pokoušeli utéct, ale ona byla rychlejší. Zatímco je takto zaměstnávala, opřel jsem se zády o regál, zapřel jsem se proti němu celou svou vahou a převalil jsem ho na dva z nich. Obrovská váha knih je nemilosrdně přibila k zemi a už se nepohnuli. Všechno skončilo skoro stejně rychle, jako to začalo. V knihovně znovu zavládlo ticho, rušené pouze zvuky krve kapající z různých povrchů. Všichni Urovnávači byli mrtví. Takhle jsem to neplánoval, ale to už je riziko, které nesete, když se spojíte s někým, jako jsou Hříšník a Nádherný jed. Ta se teď rozhlížela po tom masakru, který způsobila, a roztomile se usmívala. Podíval jsem se po Šilenci a zjistil jsem, že se nakonec taky zapojil. Někdy v průběhu řeže se rozhodl, že je ve filmu o samurajích. Na sobě měl kimono a stál nad mrtvým Urovnávačem se zkrvavenou katanou v ruce. Rozsekal toho ubožáka na kousky. Pak se podíval na krvavé zbytky kolem sebe a zlověstně se zamračil.

„No? Máš dost? Odpověz mi!“

Bylo by to komické, kdyby ten člověk nebyl tak dokonale mrtvý.

Nádherný jed půvabně proskotačila mezi mrtvolami, aby objala svého Hříšníka a ujistila se, že je v pořádku. Smutně pohlédla na ni a na všechno, co udělala, ale neřekl nic. Sukkuba se k němu přitulila; nebyla ani zadýchaná. Pak si všimla, že má na ruku krev, a labužnický si olízala jeden prst po druhém. Když si všimla neschvalujícího výrazu v Hříšnickových očích, zatvářila se jako trucující holčička.

„Je mi líto, Sidney, ale nikdo ti nebude ubližovat, když jsem u toho já. A říká se přece, že by děvče mělo dělat, co mu velí srdce.“

Hříšník si povzdechl a rozhlédl se po roztrhaných tělech. „Měli jsme nechat jednoho žít, aby mohl vyřídít vzkaz Walkerovi.“

„No, já myslím, že se to dozví i tak,“ poznamenal jsem. „Třináct mrtvých bojových mágů, to už hovoří samo za sebe. Walker... nebude z toho mít radost.“

„To je dobře,“ řekl Šilenc, který už zase vypadal jako dřív. „Nikdy jsem toho chlapa neměl rád. Jednou se mě pokusil dát pod zámek. Vlastně několikrát.“

„I tak,“ řekl jsem, když jsem se nad tím trochu zamyslel. „Možná bych si s ním měl zajít promluvit, pokusit se dát věci trochu do pořádku. Jinak nás on a ty jeho gorily budou pronásledovat na každém kroku. Ano, půjdu a popovídám si s ním. Vím, jak na něj.“

„Máme jít s tebou?“ zeptal se Hříšník.

„Myslím, že tohle raději vyřídím sám,“ odpověděl jsem. „Situace si žádá diplomacii, obratný jazyk a pořádnou dávku blufování. Ne krev a vnitřnosti po celém koberci. A nechci, aby si myslel, že na to, abych si s ním promluvil, potřebuji posily. Walker si podobných věcí všimá. Takže mi tu zatím pohlídejte Šilence a snažte se mu zabránit, aby se dostal do nějakého maléru.“

Hříšník jen zamrkal. „Nebud' tam dlouho... prosím.“

Prošel jsem knihovnou, přičemž jsem se omluvně usmíval na všechny členy personálu, které jsem potkal, potom jsem zavolal Cathy do své kanceláře, abych se jí zeptal, jestli náhodou neví, kde by se právě teď mohl nacházet Walker.

„Ale jistě,“ odpověděla skoro okamžitě. „Žádný problém. Jenom se poradím s počítači. Předplatili jsme si přece službu, která neustále udržuje kontakt se všemi významnými činiteli a veličinami Noční strany a prostřednictvím neustále doplňovaných dat nás informuje o jejich okamžitých pohybech.“

„Opravdu?“ zeptal jsem se.

„Věděla jsem, že nedáváš pozor, když jsem ti to oznamovala! Vážně, Johnne, ty nikdy neposloucháš, co ti říkám... Takže, Walker, Walker... Aha, ano. Právě teď obědvá ve svém klubu. Sám. Můžu pro tebe udělat ještě něco? Jak pokračuješ s Hříšníkem a Šilencem?“

„Je to... zajímavé,“ odpověděl jsem a pak jsem zavěsil. Nemělo smysl jí přidělovat starosti.

ČTYŘI

Varovné výstřely

Jít za Walkerem je něco jako návštěva u zubaře; občas je to nutné, ale žádná velká legrace se od toho čekat nedá.

Walker, ten tichý a distingovaný gentleman v elegantním vycházkovém obleku, je veřejná tvář Autorit, té stínové moci v pozadí, která ve skutečnosti vládne Noční straně – pokud jí vůbec někdo může vládnout. Walker se snaží působit dojmem, jako by věděl o všem, co se na Noční straně děje, ale kdyby tomu tak bylo doopravdy, už by mě dávno musel nechat zavřít, vypovědět nebo zabít. Ovšem to, že za mnou poslal svoje Urovnávače, aby mě k němu dovlekli za použití hrubé síly, byl bez debat nový aspekt našich značně komplikovaných vztahů. Nikdy v minulosti si nenechal ujít příležitost mě skřípnout nebo vydírat, když jsem potřeboval, abych pro něj udělal něco nebezpečného, nebo mi naopak chtěl zabránit v tom, co jsem právě dělal. Ale poslat na mě Urovnávače – to od něj bylo doopravdy ošklivé.

Na Noční straně je mnoho soukromých a tajných klubů a převážná většina z nich je natěsnána jeden vedle druhého ve velice diskrétním a vybraném koutku města nazývaném – jak jinak – Clubland. Pěkné tiché náměstíčko v klidné čtvrti, spolehlivě hlídkované policisty a mnohem efektivněji soukromými ochrankami. Tyto kluby slouží jako bezpečná místa setkání pro skupiny, jejichž víra nebo praktiky jsou natolik extremistické, že by je ve světě mimo hranice Noční strany netolerovali ani minutu. Kluby skýtají útočiště těm, kteří si svoje neřesti rádi vychutnávají ve skupině, chrání jejich zájmy a shromažďují jejich informace. A zajišťují věci, které je nutné dělat za spolehlivě zavřenými dveřmi. Kluby nejsou náboženské; s touto komoditou se obchoduje na Ulici bohů. A nejsou zaměřené ani na sex – ten najdete na Noční straně kdekoli. Ne, tyto kluby jsou výhradně pro odlišné a prokleté. Například: Kmeny noci, klub, jehož členové jsou výhradně upíři, vlkodlaci a ghulové. (Míšenci se nepřijímají.) Pak je tu Klub mrtvého, výhradně pro četná stvoření

barona von Frankensteina a jeho následovníků, kteří se už od devatenáctého století velice činili, byť se střídavou úspěšností. (Motto klubu: My patříme smrti.) A samozřejmě Klub života, pro všechny formy nesmrtnosti. (Klubové výlohy se platí díky zázraku kombinovaného úroku.) Klubovní motto: Budeme žít navždy nebo při pokusu o to zemřeme. Staré vtipy jsou vždycky nejlepší.

Walker byl členem nejstaršího, nejprestižnějšího a nejexkluzivnějšího klubu gentlemanů v historii Noční strany, klubu Londinium. Tam ti nejdůležitější lidé diskutují o těch nejdůležitějších věcech a rozhodnutích, od nichž se odvíjí osud všech, jsou činěna při obědě. Nevím určitě, jestli je klub Londinium skutečně tak starý, jak naznačuje jeho starořímské jméno, ale vyloučit to také nemůžu. Průčelí budovy opatřené těžkými dubovými dveřmi je z hodně starého kamene a rozhodně románskou dobu pamatuje. Basreliéfy znázorňují výjevy, při kterých by se červenal i Caligula, a z některých z nich by se možná i pozvracel. Klub Londinium představuje moc, a to znamená i moci dělat, co si zámůžete.

Abyste se stali členem tohoto klubu, musíte mít buďto hodně staré peníze, nebo opravdovou moc. Popové hvězdy, herci a celebrity jsou v tomto směru naprosto bez šancí. Bez ohledu na to, jak jsou slavné. Sláva je pomíjivá; bohatství a moc přežívají celé generace.

Když jsem kráčet Clublandem, hlídači byli prakticky všude, ale žádný z nich se mě nepokusil zastavit. Svým způsobem jsem i já velice mocný. Přistoupil jsem k podsaditému, svalnatému muži, který stál před jediným vchodem klubu Londinium, a on se pohnul o několik palců vlevo, aby mi zahradil cestu. Stál tam hrdě vzpřímený, nos vysoko ve vzduchu, oči chladnější než okolní noc. Vypadal, jako kdyby se ve společenském obleku už narodil. Když jsem se před ním zastavil, jedno jeho obočí se lehce zachvělo na znamení naprostého úžasu, že jsem si vůbec dovolil přiblížit se k tomu božskému portálu, který on střežil. Jako vrátný byl magicky svázaný se svými dveřmi a jenom on je mohl otevřít zvenčí. A stejně jako ty dveře byl i on starý, silný a odolný proti poškození. Větší šanci byste měli, kdybyste se pokoušeli proplížit s falešným knírem nebeskou bránou kolem svatého Petra. Vrátného nebylo možné podplatit ani zastrašit a nikdo ještě nedokázal vymyslet kouzlo nebo techniku, která by na něj platila. Prakticky všechno, co se ho týká, je tajemství, snad až na jeho snobství a naprostou aroganci, kterou projevuje vůči každému, kdo je společensky pod ním. Což jsou všichni vyjma členů klubu Londinium. Nikdo nepamatuje dobu, kdy ještě nebyl vrátným, a to jsou někteří z lidí, co si ho pamatují, hodně staří. Ledabyly jsem se na něho usmál, jako kdybychom se vídali denně.

„Ahoj,“ řekl jsem. „Já jsem — — —“

„Já vím, kdo jste,“ přerušil mě vrátný hlasem stejně drsným a neúprosným jako řítící se lavina. „Jste John Taylor. Nejste členem a pravděpodobně jím ani nikdy nebudete. Opusťte laskavě tento pozemek.“

Tohle mi neponechalo příliš prostoru pro vyjednávání. „Jste si jistý, že se nikdy nestanu členem?“ zeptal jsem se a přísně jsem se na něj podíval. „Někteří o mně říkají, že jsem příští král.“

Jeho ústa se zkrivila do něčeho jako úšklebek. „Na Noční straně nikdy nebyla nouze o tituly, pane.“

V tom měl pravdu. Vytáhl jsem na něj jediný trumf, který jsem měl. „Jdu za Walkerem. Očekává mne.“

Vrátný si ztěžka povzdychl a odsunul se stranou. Masivní dveře se pomalu otevřely směrem dovnitř a propustily ven trochu nebeského světla. Skoro jsem čekal, že uslyším pět kůry andělské. S hlavou vysoko vztyčenou jsem se protáhl kolem vrátného a vešel jsem do haly klubu tak sebejistě, jako bych ji chtěl koupit. Walkerovo jméno už mě dostalo na víc míst než kostěný klíč a půl tuny semtexu k tomu. Udělal jsem uvnitř sotva pár kroků a už se přede mnou vynořil sluha. Na sobě měl staromódní frakový kabát a napudrovanou paruku, ale v ramenou byl dvakrát širší než já. Pod tím elegantním ohozem měl patrně slušnou porci svalů. Obdařil mne lehkým úsměvem, který vůbec nic neznamenal.

„Počkejte prosím tady, pane. Oznámím panu Walkerovi, že jeho... host dorazil.“

Luskl prsty a najednou se zdánlivě odnikud objevilo celé klubko řetězců. Ovinuly se kolem mne rychleji, než jsem stačil zareagovat, a v příštím okamžiku mi kolem zápěstí, kotníků a krku zaklaply těžké okovy. Byl jsem připoután k silnému ocelovému kruhu, který se vynořil z koberce přede mnou, tak těsně, že jsem se nemohl ani zavrtět. Stále jsem stál vzpřímeně a hlavu jsem držel vysoko, přestože mne tíha všeho toho železa táhla k zemi. Šlehl jsem pohledem po sluhovi, ale ten už krácel za Walkerem, aby se ujistil, že mne doopravdy očekává. Kdyby řekl, že ne, to, že by mě vyhodili na ulici jako vandráka, bylo to poslední, čeho bych se musel obávat. Já jsem si však byl docela jistý, že mě chce vidět, když pro nic jiného, tak aby se dozvěděl, jak jsem unikl z obklíčení jeho Urovnávačů.

Ty řetězy byly svým způsobem kompliment. Dokazovaly, že ostraha klubu bere mou přítomnost vážně. Nechtěli, abych se jim tu volně potloukal, působil zmatky a zneklidňoval členy. A obávali se, že bych dokázal umluvit nebo přechytračit jakéhokoliv lidského hlídače. S několika metry solidního řetězu toho moc nenadiskutujete. Poctivě jsem se snažil cítit se polichocen, ale není to snadné, když se neodvažujete pohnout ze strachu, že se překotíte; navíc mne svěděl nos a nemohl jsem se poškrábat. Abych se nějak zabavil, prohlížel jsem si okolí. Až sem jsem se ještě nikdy nedostal.

Hala Londinia byla labyrintem sloupů z modře žilkovaného mramoru a kachlíkových zdí, z čehož se dalo usuzovat, že klub byl kdysi dávno římskými láznemi. Podle mého názoru to tu vypadalo jako na největších a nejsnobštějších toaletách na světě. Upřímně jsem litoval ty ubožáky, kteří musí všechno ty dlaždičky každý den cítit. Podlahu zakrýval skutečně tlustý koberec krémové barvy, zřejmě aby vytvořil dojem chůze po obláčcích. Celý strop pokrývala jediná obrovská malba, úžasná a oslnivě krásná. Už jsem o ní slyšel, ale ještě nikdy jsem ji neviděl na vlastní oči. To se poštěstilo jen nemnohým. Mimo klub nesměla proniknout žádná reprodukce. Byl to neznámý (pro svět venku) Michelangelo a znázorňoval srážku dvou velkých armád andělů ve válce proti nebi. Jak měřítkem, tak krásou byl prostě ohromující. Pro lidi, kteří se stávali členy klubu Londinium ho byla rozhodně škoda, ale takový už je život. Připadalo mi, jako by každý jediný anděl na malbě měl vlastní osobité rysy, jako kdyby je umělec maloval podle původních modelů; a možná že skutečně maloval.

Byly tam také sochy, náhodně rozmístěné jako ozdůbky, od Moora, Dalího a Picassa. Zvláštní, pokroucené tvary, ze kterých bolely oči. Slyšel jsem, že by se jich člověk měl dotýkat rukama a obdivovat je spíše hmatem než se na nejen dívat, ale nemyslím, že bych měl takové nutkání, i kdybych zrovna nebyl spoutaný. Byly... znepokojivé. Kromě toho

jsem si byl skoro jistý, že kdyby se o to pokusil nečlen jako já, vrhla by se na mne celá armáda sluhů a usekla by mi obě ruce. Příjemnůstky klubu byly jen pro klub.

Halou procházeli sem a tam lidé, důležití lidé na důležitých pochůzkách; pohybovali se klidně a hovořili mezi sebou tiše. Usmíval jsem a zdvořile jsem jim kýval na pozdrav, jako bych ani nebyl omotaný řetězy, a oni mne víceméně úspěšně ignorovali. Bud' proto, že mě neznali, nebo protože mne znali. Stáří klubu, jeho budovy a tradice, bylo svazující. Zvyk může být někdy silnější než magie, zvláště pokud jde o věci, které se „prostě nedělají“. Jako připustit přítomnost někoho, kdo není členem. Krčil jsem nos ve snaze zbavit se toho svědění. Sluha si dával načas. Baval jsem se tím, že jsem špičkou boty psal do tlustého koberce sprostá slova. Alespoň drobné vítězství...

Konečně se sluha objevil a z jeho zklamaného obličejce jsem okamžitě vyčetl, že si mne Walker přece jen přeje vidět.

Sluha smutně luskl prsty a řetězy zmizely zpátky tam, odkud se prve objevily. Pomalu jsem se protáhl; nespěchal jsem. Když jsem s tím skončil, usmál jsem se na sluhu a on se sotva znatelně uklonil přibližně svým směrem.

„Pan Walker vás očekává v jídelně, pane. Mohu vám vzít kabát?“

„Bez pistole těžko,“ odpověděl jsem.

Jídelna byla přirozeně obrovská, luxusní a velice impozantní, s tucty stolů pokrytých oslnivě bílými ubrusy. Ve vzduchu visela vůně těch nejúžasnějších jídel, omamná směsice, která nutila má ústa nekontrolovaně slintat. Měl jsem co dělat, abych se ovládl a nekradl při chůzi věci ze stolů. Stolující mne ignorovali. Rozpoznal jsem mezi nimi některé význačné podnikatele, bohaté nad všechny noční můry lakomců, polobohy, elfí šlechtice, mágy a mimozenšťany. Klub Londinium byl svým způsobem velice kosmopolitní. Julien Advent, legendární viktoriánský dobrodruh, na mne přátelsky kývl a usmál se. Walker seděl sám u stolu v rohu, zády jako vždy proti pevné zdi. Chladný šedý muž s chladným šedým obličejem. Podíval se na mne a kývl hlavou, ale neusmál se.

„Očekával jsi mě,“ konstatoval jsem.

„Samozřejmě,“ odpověděl Walker svým klidným, suchým hlasem. „Tím či oním způsobem to bylo nevyhnutelné.“

Posadil jsem se proti němu, aniž bych čekal, až mě k tomu vyzve, a sluha, který mne přivedl, se váhavě zeptal, jestli mi má přinést jídelní lístek.

„To nebude potřeba,“ řekl Walker. „Nezdrží se.“

„Mohl jsi mi prostě vzkázat, abych zaskočil,“ řekl jsem.

„Pořád tě ještě můžu nechat zabít,“ odpověděl Walker.

Pokynul sluhovi, který se hluboce uklonil a odpěchal. Podíval jsem se, co si dal Walker k obědu, a hlasitě jsem si odfrkl. Všechno to bylo velice fádni a velice britské: rostbíf, yorkshirský pudíng, nějaká omáčka a povadlá zelenina. Jako moučník si patně objednal pudíng vařený v páře.

„Ve tvém případě je vážně pravda, že je člověk tím, co jí, Walkere,“ řekl jsem. „To jídlo je jako ty: bezvýrazné, nákladné a domněle zdravé. Předzvěst špatného trávení na talíři a není v tom ani zbla fantazie.“

„Je to dobré a poctivé jídlo,“ namítl Walker a s vojenskou přesností uřízl kousek masa. „Zasytí a zahřeje.“

„Jídelny soukromých internátních škol ničí schopnost vychutnat skutečné jídlo,“ řekl jsem.

Walker pozvedl obočí. „Co ty víš o soukromých internátních školách?“

„Vůbec nic a jsem na to hrdý,“ odsekl jsem. „Takže, Walkere, my dva si musíme o něčem pohovořit. Vrháš na Noční stranu dlouhý stín----“

„Ano,“ přerušil mne Walker, který právě pečlivě dožvýkal sousto. „Vrhám. Mám mnoho stínů; mí agenti jsou moje oči a uši, a jsou všude. Znáám všechny podrobnosti tvého posledního případu prakticky stejně dobře jako ty sám.“

„Tak proto jsi na mě poslal Urovnávače?“

„Ano. Možná to jsou zlé bestie, ale jsou to moje zlé bestie. A dokážou člověka přivést do té správné nálady, aby si se mnou popovídal a pověděl mi, co chci vědět. Věděl jsem, že tě nedokážou zastavit, ale byl jsem si docela jistý, že upoutají tvou pozornost. Mohu se zeptat, proč nepřišli s tebou?“

„Žádný nepřežil,“ odpověděl jsem.

Walker pozvedl jedno obočí. „Vida, vida. Jak... imponující. Obvykle s mými vyslanci nejednáš s tak definitivními následky.“

Neřekl jsem nic. Zjevně ještě nevěděl, že jsem se spojil se Šilencem, Hříšníkem a Nádherným jedem. Tak ať si tedy myslí, že jsem jeho Urovnávače pobil sám. Podpoří to mou reputaci.

„O Hadleighovi jsem nikdy neměl moc vysoké mínění,“ připustil Walker a napíchl si kousek masa na vidličku. „Hrozný chlap. Příliš zaujatý sám sebou; vlastně to byl jen obyčejný náfuks.“

„Přesně tímhle výrazem bych ho sice nepopsal, ale skoro,“ řekl jsem. „Bude to mít nějakou odezvu?“

„Myslíš zavraždění třinácti skvělých a perspektivních mladíků z nejlepších rodin? Skoro určitě. Mě to sice ze židle nezvedne, ale můžeš si být jist, že sis vyrobil spoustu nepřátel mezi jejich příbuznými, a někteří z nich jsou docela vlivní. Zítřka už nebude na Noční straně jediný lovec lidí, který by na tebe neměl objednávkou.“

Cena za tvou hlavu vyletí až do stropu. A u mě ochranu nehledej. Byli to koneckonců mí lidé.“

„Ať si přijdou,“ zabručel jsem. „Na tvou ochranu jsem se nespolehal nikdy.“

Lehce přikývl na znamení, že uznává, že je to pravda. „Ten tvůj nový případ, Taylore...“

„Ano.“

„Vzdej to.“

Zaklonil jsem se na židli a zamyšleně jsem se na něho zadíval. Walker obvykle nebývá takhle přímý. „Proč?“

„Protože Autority shlížejí s nevolí na každého, kdo se příliš šťourá v historii a počátcích Noční strany.“

„Pročpak?“

Walker si povzddechl, jako kdyby měl před sebou hodně hloupého žáčka. „Protože je možné, že bys mohl přijít na něco, co by raději mělo zůstat skryté a zapomenuté, na něco, co by mohlo ohrozit, nebo dokonce otřást jejich status quo.“

Třeba jen proto, že velkou spoustu lidí – a ten termín používám v jeho nejširším smyslu – by taková informace velice zajímala. A docela určitě by vyvinuli značné úsilí, aby ji od tebe koupili, ukradli ji nebo si ji vynutili mučením. A teď mluvím o lidech, kterým se neříká snadno ne. Mohli by o to dokonce mezi sebou svést válku, a to nemůžeme dovolit. Pořád se ještě zotavujeme z války mezi anděly – z války, kterou jsi pomohl rozpoutat. Autority by mi skoro určitě nařídily, abych tě odstranil.“

„A to by tě mrzelo,“ řekl jsem.

„Samozřejmě,“ odpověděl Walker. „Doufal jsem, že z tebe budu mít před tvou nevyhnutelně předčasnou smrtí ještě nějaký užitek.“

„Ty bys mě opravdu nechal zabít, po tom všem, co jsem pro tebe udělal? Po všech těch šlamastykách, které jsem za tebe vyřešil? Když jsem zachránil Noční stranu tím, že jsem ukončil válku mezi anděly?“

„Kterou jsi sám rozpoutal.“

„Podružný detail.“

Walker na mne pohlédl přivřenýma očima. „Existuje hranice, kterou ti nemohu dovolit překročit, Taylore. Hranice, kterou nesmí překročit nikdo. Pro dobro všech. Takže: kdo tě najal?“

Nyní byla řada na mně, abych zvedl obočí. „Myslel jsem, že ty víš všechno, Walkere.“

„Za normálních okolností ano. Ten, kdo tě najal, musí být neuvěřitelně mocný, když dokázal před mými lidmi skrýt svou identitu, a to samo o sobě už je důvod ke starostem.“

„Nikdy neprozrazuji identitu svých klientů, Walkere. To už bys mohl vědět. Řeknu ti jen... jako odměna mi bylo přislíbeno odhalení totožnosti mé matky.“

Walker odložil vidličku a nůž a dlouho se na mne mlčky díval. Najednou vypadal mnohem starší a unavenější. „Věř mi, Johnne,“ řekl nakonec. „Je lepší, že to nevíš.“

Když mi Walker začal říkat křesťním jménem, obvykle to znamenalo, že jsem ve skutečně velkém průseru, ale tentokrát bylo v jeho hlase a v jeho obličejí něco...

„Ty to víš! Vždycky jsi věděl, kdo je moje matka, a neřekl jsi mi to!“

„Ano,“ odpověděl Walker, kterého se čirý vztek a výčitky obsažené v mém hlase nijak nedotkly. „Nikdy jsem ti to neřekl, protože jsem tě chtěl ochránit. Tvůj otec a já jsme byli... přátelé. Kdysi.“

„A kde jsi tedy byl, když se upíjel k smrti?“

Tón mého hlasu musel být mrazivý jako led, ale Walker ani nezamrkal. Dál se mi díval do očí, a když mi odpověděl, jeho hlas byl klidný. „Nemohl jsem pro něj vůbec nic udělat. Přestal mě poslouchat už dávno před tím. A každý má právo zpackat si život vlastním způsobem. Někdy mám dojem, že právě o tomhle je celá ta naše Noční strana.“

„Pověz mi ho,“ řekl jsem a nebyla to prosba. „Pověz mi jméno mé matky.“

„To nemůžu,“ odpověděl Walker. „Mám k tomu... důvody. Jsem jeden ze dvou lidí, kteří to vědí, a dá-li Bůh, vezmeme si tu vědomost s sebou do hrobu.“

„Ten druhý je Sběratel.“

„Ano. Ubohý Mark. A on ti to taky neřekne. Tak to nech plavat, Johnne. To, že budeš vědět, kdo byla tvoje matka, tě neučiní o nic moudřejším, a šťastnějším už vůbec ne. Tvého tátu to zabilo.“

„Co když se vrátí?“ zeptal jsem se.

„Nevrátí se. Nemůže.“

„Jsi si tím jistý?“

„Musím být.“ Walker se opřel. Vypadal malý, zničený. „Odmítni ten případ, Johnne. Nic dobrého z toho nevzejde. Původ Noční strany by měl raději zůstat skrytý a zapomenutý.“

„I Autoritám?“

„Pravděpodobně. Některé věci neříkají ani mně. Pro svou vlastní ochranu. Ať minulost zůstane minulostí. Tak nemůže nikomu ublížit.“

Chvilí jsem nad tím přemýšlel. Ještě nikdy jsem nezažil, aby byl Walker takto otevřený a aby mu něco působilo takovou starost. Ale nakonec jsem zavrtěl hlavou.

„To nejde, Walkere. Musím to udělat. Musím vědět... O Noční straně i o své matce. Celý můj život je hledání pravdy, pro druhé i pro sebe.“

Walker se narovnal a všechna jeho stará arogance byla najednou zpátky. Upřel na mě ten svůj mrazivý pohled a řekl: Vzdej ten případ, Johnne. Jeho hlas mi zaduněl v hlavě jako hrom, byl to hlas, kterým Bůh promlouval ke svým prorokům: hlas Autorit, znějící skrze jejich služebníka Walkera. To ony mu daly hlas, který přikazuje, kterému nelze nic odmítnout, s jehož pomocí může vnutit jejich přání komukoliv. Slyšel jsem, že ten hlas jednou použil na mrtvolu v márnici, aby ji přinutil posadit se a odpovědět na jeho otázky. Jeho slova mi nepřestávala vibrovat v hlavě, přehlušila všechny moje myšlenky, znehybněla mne na židli jako motýla nabodnutého na špendlík.

A pak se všechno na stole mezi námi začalo třást a řinčet. Příbory a talíře poskakovaly po bezvadně čistém ubruse. Stůl se kymácel a jeho nohy hlasitě bubnovaly o zem. Podlaha se zhoupla a celá jídelna se zachvěla jako při zemětřesení. Lidé křičeli a zoufale se drželi svých poskakujících stolů. A pak to všechno pomalu ustalo a s tím ustalo i vibrování v mé hlavě. Svižně jsem vstal a usmál jsem se na zjevně ohromeného Walkera.

„Tak co říkáš na tohle?“ zeptal jsem se ho. „Tolik k pánovu hlasu. Možná jsem přece jen syn své matky.“

Zamířil jsem ke dveřím a nikdo nevzhlédl, aby se na mne podíval. Zvolil jsem směr tak, abych musel projít kolem stolu Juliana Adventa, a když jsem se ujistil, že je mezi mnou a Walkerovým stolem mramorový sloup, rychle jsem se posadil na židli vedle něj a trochu jsem se přikrčil, abych se za něj schoval. Položil jsem si prst na rty a on souhlasně přikývl. Když jsem se trochu zaklonil, uviděl jsem Walkera u jeho stolu v koutě. Byl pohroužen do svých vlastních myšlenek, a tak si ani nevšiml, že jsem ve skutečnosti neodešel. Myslel jsem si, že ho moje slova na rozloučenou pořádně rozhodí.

Chtěl jsem vědět, co teď bude dělat, na koho se obrátí, když teď už ví, že mě jeho Urovnávači zastavit nedokážou. Nakonec zavolal na sluhu, aby uklidil ten nepořádek na stole, pak se přísně podíval na jednu stranu a kývl hlavou. Zapraskalo ochranné kouzlo a těsně vedle stolu se zhmotnila půvabná mladá žena. Tiše jsem zaklel. Tolik jsem se soustředil na Walkera a na to, co říká, že jsem si vůbec nevšiml, že tajně naslouchá ještě někdo jiný. Nejspíš začínám stárnout. Takové chyby jsem dříve nedělal. A nijak nepomáhalo, že jsem tu krásku usmívající se na Walkera poznal okamžitě.

Falešná Penny byla nájemná agentka na volné noze, která se vřady objevila tam, kde ji nejméně čekali. Vychytralá, smrtelně nebezpečná, svůdná a skrz naskrz proradná. Tak říkajíc agent super provokatér. Usmála se na všechny v jídelně a pak zaujala svůdnou pózu, aby ji mohli lépe obdivovat. Většina tak nenápadně činila, i když se našli i takoví, kteří se raději ostentativně dívali jinam, než aby přiznali, že ji znají. Falešná Penny byla neuvěřitelně krásná, s postavou jako z comicsů Billa Warda napěchovanou do klasických černých minišatů s dlouhými bílými hedvábnými rukavičkami, černými síťovanými punčochami a cigaretou v dlouhé špičce. Dlouhé černé vlasy nosila sčesané dozadu, tvář měla ostře řezanou s výraznými lícními kostmi a otevřeně nestoudnými ústy. Oči měla tmavé a dost hluboké na to, aby se v nich člověk utopil. A nebylo to jenom mimořádně vyvinuté poprsí, čím kolem sebe šířila tu agresivně erotickou atmosféru, Falešná Penny byla predátor v každém smyslu toho slova. Vyzařovala ze sebe sexappeal na skoro brutální úrovni; byla to její zbraň. Samozřejmě u sebe měla i párek pistolí a slušnou sbírku nožů, které – jakkoliv se to zdálo být neuvěřitelné – nosila ukryté na těle.

My dva jsme se znali. Trochu. Lodě, které kolem sebe v noci propluly a pokračovaly dál bez zastavení. V mnohém jsme se spolu neshodli, ale vědělo se o nás, že tu a tam spolupracujeme. Když nezbyval nikdo jiný.

Walker ji pozval, aby se posadila k jeho stolu, a okamžitě se objevil sluh, aby jí přidržel židli. Falešná Penny to přijala jako nepřijemnou povinnost a pak sluhu obdařila zářivým úsměvem; div že nezačal kňučet vděkem jako štěně.

„S jídelním lístkem se nemusíte obtěžovat,“ řekl Walker sluhovi chladně. „Dáma se nezdrží.“

Falešná Penny se zatvářila uraženě. „Já bych tady nejedla, ani kdybych za to byla placená, zlato. Mám svou úroveň.“ Walker pokynul sluhovi, aby odešel, a ten ho neochotně poslechl. Trochu jsem se naklonil dopředu, abych lépe slyšel. Falešná Penny mi dělala starosti; Jenže to vřady, i když měla být na mé straně. Julien mne pozoroval s pobavením a přitom pokračoval v jídle. Jako vydavatel jediného deníku Noční strany, Night Times, věděl, že časem ode mne získá dobrý příběh.

Že Falešná Penny pracuje pro Wolkera, mne trochu překvapilo. Obvykle si vybíral jemnější nástroje. Na druhé straně Falešná Penny byla ochotna dělat pro kohokoliv, kdo má dost peněz, a na čemkoliv od špionáže až po nájemnou vraždu. Jestli je přitom na straně dobra nebo zla, jí starosti nedělalo; jak občas říkala, zlato je přísně nestranické. Ona osobně neupřednostňovala žádnou stranu a etika pro ni byl jen prázdný pojem. Byla dokonale amorální a nijak se tím netajila. Věděl jsem, že v minulosti občas dělala špinavou práci pro Autoritu, většinou když jim šlo o to zůstat stranou. (Přísně pro bono; na oplátku byly ochotny přimhouřit oko nad některými z jejích pochybnějších aktivit. Ale tak už to na Noční straně chodí.)

„Doufám, že nejde o to obloudit někoho tělem, zlato, protože to už nedělám,“ řekla Wolkerovi. „Je to moc snadné; nepředstavuje to pro mne žádnou výzvu. Přijdu, udělám, zahvězdím. Teď se specializuji na nápadité krádeže, odvážné podniky a tu a tam toho starého dobrého ultranásilí, abych úplně nezlenivěla.“

„A nějaké to diskrétní vydírání,“ dodal Walker. „Aby ti nevyschl zdroj příjmů.“

Falešná Penny na něj zatřepotala řasami. „Děvče musí z něčeho žít. A na investování jsem nikdy neměla peníze. Stačí, když se zmíním, že konečně sepíšu svoje paměti, a divil by ses, jak rychle se začnou hrnout šeky. Takže co ode mne potřebuješ, Wolkere? Bezpochyby něco doopravdy odporného.“

„Slyšela jsi můj rozhovor s Johnem Tailorem.“

„No, to ano, ale po pravdě řečeno, skoro nic jsem nepochopila.“

„Chci, aby ses o něho postarala.“

Falešná Penny na něj ostře pohlédla. „Tak to budeš muset být trochu více konkrétní, zlato.“

„Chci, abys udělala co je třeba, abys mu zabránila dokončit jeho úkol. Chci aby vzdal případ, na kterém dělá, a jak toho docílíš, mne vůbec nezajímá.“

„Takže... drahý John už není pod tvou ochranou?“

„Ne,“ odpověděl Walker. „Zvládneš ho?“

„Samozřejmě, zlato. Je to jen muž.“

„Rozptyl ho. Popleť ho. Udělej, co považuješ za nutné. A jestli to všechno selže, máš povolení ho zlikvidovat.“

„Jak mám zabít Johna Tailora?“ zvolala Falešná Penny. „No to je teda gól, zlato! Na tom si zaručeně udělám pověst!“

„Jestli všechno ostatní selže,“ namítl Walker ostře, ale Falešná Penny už neposlouchala.

„Jak jenom bych tě zabila, počkej, musím si probrat způsoby... Ta zatracená Suzie Brokovnice si myslí, že nad ní není. Já jí ukážu!“

Rozhodl jsem se, že je čas odejít. Peklo nezná horších furií, než je žena, se kterou jste se nikdy neměli vyspat.

PĚT

Všechny odpovědi budou jasné, časem

Sotva jsem se stačil vyplížit z posvátné budovy ústředí všech snobů, klubu Londinia, když se ozval můj mobilní telefon. (Hrál titulní melodii televizního seriálu Soumračná zóna, jak jinak?) Vytrhl jsem telefon z kapsy pláště a podezíravě jsem se na něj zamračil. Zvoní velice zřídka, částečně proto, že jen málo lidí zná moje číslo, ale hlavně proto, že ti všichni vědí, že ho nemají používat jinak než v čase nejvyšší nouze. Spojení není bezpečné. Nejenom proto, že na Noční straně nikdy není nouze o lidi, kteří by potenciálně mohli naslouchat, někteří se i aktuálně zapojují do

konverzace. Pak je tady nevyžádaná reklama, průsaky z jiných dimenzí a občasné posednutí přístroje perverzním démonem s technickými sklony. Klidně se přiznám, že nemám ani tušení, jak vlastně mobily tady na Noční straně, kde jsou daleko mimo dosah světských satelitů a terestrických vysílačů, fungují. (Na druhé straně zase nemohou mít nepřátelé využít GPS k tomu, aby mě lokalizovali.) Vždycky jsem předpokládal, že je v tom nějaká silná magie, ale absolutně nechápu, kdo do toho tu magii vkládá a proč. Nebo kdy za to začnou rozesílat účty. To všechno by mi určitě dělalo těžkou hlavu, kdybych byl ten typ.

Vždycky si svoje hovory prověřuji (po tom nešťastném incidentu s mrtvou bývalou přítelkyní) a trochu jsem si oddechl, když jsem zjistil, že mi volá Alex Morrisey. Jako majitel a barman nejstaršího výčepu na světě byl Alex oprávněn zavolat mi kdykoliv. Svým způsobem jsme přátelé, což také něco znamená. A jelikož mi ještě nikdy nezavolal, rozhodl jsem se, že bych ten hovor raději měl přijmout. Zprvu se z telefonu ozývalo jenom ticho, které po chvíli vystřídal zvuk ne nepodobný velice vzdálenému šumění větru. Dvakrát jsem na Alexe zavolal jménem, a když mi konečně odpověděl, zněl jeho hlas přidušeně a napjatě, jako kdyby byl ve velkém stresu.

„Johne. Musíš přijít k Podivínům. Musíš sem přijít okamžitě. Je to naléhavé.“

„Alexi? Co se děje? Jsi nějaký rozrušený. Stalo se něco?“

„Nemůžu ho odsud dostat! Bar se vrací zpátky! Všude prosakuje minulost! Je to jako umírání!—“

Náhle jeho hlas umkl a zase jsem slyšel jenom to vzdálené šumění. Vypnul jsem přístroj a schoval jsem ho do kapsy. Nemám rád, když mě něco vyrušuje od rozdělané práce, ale Alex mluvil, jako kdyby byl ve skutečně vážném maléru a něco ohrožovalo celý jeho bar. Musel jsem něco udělat. Mám k tomu místu citový vztah. Samozřejmě bylo docela možné, že je to nějaká past a Alex v ní slouží jako návnada. Veškeré instinkty se ve mně bouřily a na Noční straně nepřežijete moc dlouho, když si nevypěstujete instinkty, kterým můžete důvěřovat. Walker mohl dopravit Falešnou Penny do baru, aby si tam na mě počíhala. Něčeho takového by byl klidně schopný. Takže jste-li na pochybách, vsaďte na moment překvapení. Kdybych se do Podivínů vydal obvyklým způsobem, poskytl bych svým nepřítelům dost času, aby tam na mě nastražili všelijaké léčky a ošklivá překvapení. Ale s trochou příčného myšlení jsem tam mohl být v jediném okamžiku a přistihnout je tak říkajíc s kalhotami na půl žerdi.

Představu Falešné Penny jsem stále nedokázal vypudit z mysli, ale v tuto chvíli jsem ji nekompromisně odsunul stranou.

Sáhl jsem do jiné kapsy trenčkotu a vytáhl jsem svou speciální klubovou kartu. Byla velice speciální; pokud mi bylo známo, Alex jich vydal jenom pět. Zamyšleně jsem si ji poklepal o bradu a zvažoval jsem možnosti. Možná že očekávají, že tu kartu použiji... nebo spoléhají na to, že ji nepoužiji právě proto, že vím, že o ní vědí... ale podobné úvahy jsou nejistější cesta k šilenství. Soustředil jsem se na to, co je třeba udělat teď. Karta byla obyčejná navštívenka z tuhé lepenky sytě krémové barvy se jménem klubu vyvedeným tmavým gotickým písmem a se dvěma krvavě rudými slovy, JSTE TADY. Stačilo, abych přitiskl palec na písmena, a magie ukrytá v kartě by mě okamžitě přenesla přímo do baru. Nulový čas přesunu a navíc bych neměl žádné problémy s vyhazovači u vchodu. (Ti o kartě nevěděli. Skoro nikdo o ní nevěděl.) Koneckonců, nejdůležitější teď bylo, že Alex potřeboval mou pomoc. Takže jsem stiskl kartu palcem a kouzlo se aktivovalo.

Navštívenka mi vyskočila z ruky tak rychle, že mi popálila prsty, a zůstala viset ve vzduchu přede mnou, zářící nezemským světlem a energií, která v ní byla uložena. Alex rozhodně nebyl troškař. Náhle se karta roztáhla do velikosti dveří a já jsem je otevřel a prošel jsem jimi. A stál jsem ve výčepu baru U Podivínů. Dveře se za mnou zabouchly a karta byla zase jenom navštívenka v mé ruce.

Rychle jsem se kolem sebe rozhlédl, připraven čelit jakémukoliv druhu útoku nebo katastrofy, až na to, co jsem uviděl. Bar byl opuštěný a proměněný. Nad podlahou se převaloval hustý ranní opar šedý jako pohřební rubáš. Vzduch byl tak studený, že se v něm můj dech srážel v obláčky páry. Pod nohama jsem nic necítil, jako kdybych se nacházel někde daleko nebo snad v jiném rozměru. Místností říchl vítr a odrážel se od holých stěn. Kvílel a sténal a byly v něm slyšet hlasy. Nelidské hlasy. Znal jsem ten vítr – ohlašoval časový skluz, jeden z těch krátkých okamžiků budoucnosti nebo minulosti. Když začnou vát větry času, i ty nejmocnější bytosti se třesou a hledají záchranu. Vždycky ohlašovaly něco zlého. Byly znamením, že se čas vymkl z kloubů.

Bar byl úplně prázdný. Nikde nebyl jediný zákazník. Jenomže bar se zavírá, jenom když má Alex po šichtě, a v takovém případě by mě jeho karta nepustila dovnitř. Teď jsem tu ale byl sám v místnosti, kterou jsem s těžší poznával. Barový pult z leštěného mahagonu, který stával podél zadní stěny místnosti, byl pryč, stejně jako všechno pití a trofeje skladované za ním. Místo nich tam byl velký ječící obličej vyrobený z proutí. Vypadal dost velký, aby se v něm dali upalovat lidé zaživa. Výraz zelené proutěné tváře patřil do oblasti nočních můr. Mimoděk jsem se zachvěl a s chladem v místnosti to nemělo nic společného. Když mi Alex volal, říkal, že se bar vrací zpátky... Byla snad tohle starší verze nejstaršího pijáckého doupěte na světě?

Pomalu jsem vykročil vpřed a studená mlha se mi převalovala pod nohama. Kam jsem pohlédl, byly převržené stoly a židle, které trčely z šedé mlhy jako temné ostrovy. Zákazníci, kteří byli v baru, když to všechno začalo, zjevně odešli ve spěchu. Docela jsem si dovedl představit proč. Nejvýmluvnější klíč k tomu, co se tady přihodilo, stál uprostřed baru, kde dominoval celé místnosti, a já jsem se zastavil, abych si ho prohlédl z bezpečné vzdálenosti. Obrovský dub s tlustým, pokrouceným kmenem vypadal, jako kdyby tady rostl odjakživa, i když jsem ho tu nikdy dřív neviděl. Jeho silné kořeny mizely v podlaze a nejspíš vyrážely někde dole ve sklepech. Jeho větve prorůstaly stropem. Byly bez listí, ale barové vyhazovačky Lucy a Betty Coltranovy visely na kmeni připoutané silnými úponky břečťanu a jmelím. Obě byly zbité do bezvědomí a na pohmožděných obličejích jim stále ještě zasychala krev. Byly to statné, svalnaté ženy se srdcem válečnic; ty by se nikdy nevzdaly. Natáhl jsem ruku a zatahal jsem za břečťan, abych je osvobodil, ale šlahoun sebou varovně zaškubal. Sotva jsem ho pustil, znovu znehybněl. Zaklel jsem. Už jsem věděl, k čemu tady došlo. Věděl jsem, kdo za tím vším stojí.

„No dobře, Merline,“ řekl jsem nahlas. „Ukaž se.“

Přímo před ječícím proutěným obličejem zaplál na zemi pentagram, zformoval se čáru po čáře, oslnivě modrý jako blesky, které občas křížují noční oblohu nad hřbitovem. Atmosféra náhle zhoustla napětím, když starý čaroděj Merlin, stavitel Camelotu, jediný Dáblův syn, Merlin Zplozenec Satanův sám beze spěchu vstal z pentagramu a postavil se přede mně se svým typickým chladně opovrhlivým úsměvem na tváři. Merlin byl už celá staletí mrtvý a jeho tělo bylo pohřbeno ve sklepe pod barem nedlouho po pádu Logresu; ale to, že jste mrtvý, ještě nemusí nutně znamenat, že nemůžete být jednou z hlavních veličin Noční strany. Merlin byl mrtvý, ale v žádném případě se neodebral na věčnost. Spousta z toho, co se mi Alex snažil říct po telefonu, najednou začala dávat smysl. Všechny ty změny v baru patřily ke struktuře Merlinovy doby, zatímco on sám se mohl projevit jediné tak, že posedl nebo spíše dočasně vytěsnil Alexe Morriseye, posledního z velice dlouhé řady vlastníků a barmanů připoutaných k Podivným kouzly skoro tak starými jako bar sám. Ke všeobecné úlevě se Merlin v poslední době objevoval osobně jen zřídka a kdykoliv se ukázal, znamenalo to špatnou zprávu pro všechny.

Merlin zamyšleně přešel rukou po proutěném obličej, možná aby si připomněl nějakou starou vzpomínku, a pak obrátil svou pozornost na mne. Byl vysoký, šlachovitý a úplně nahý. Jeho mrtvolně bledou kůži zdobilo od hlavy až k patě ohryznuté keltské a druidské tetování. Pod pokroucenými symboly moci bylo jeho mrtvé tělo napuchlé a sinalé, s ostrůvky v různém stupni rozkladu. Dokonce ani jeho příšerná vůle nedokázala věčně vzdorovat pustošivému vlivu času. Dlouhé šedé vlasy mu spadaly v šílených spleteních splených jilem přes kostnatá ramena. Na hlavě měl věnec ze jmelí, nepřírozně zelený a rudý jedovatými bobulemi. Obličej měl protažený a ostře řezaný, vysloveně ohryznutý, a z prázdných očních důlků mu sálaly plameny. (Říkalo se o něm, že má oči po taťkovi.) A uprostřed prsou měl starou, prastarou ránu, která se nikdy nezahojí, tam, kde mu vyrvali srdce z těla.

Merlin Zplozenec Satanův, možná nejmocnější černokněžník všech dob, byl díky své nepokořitelné vůli stále na světě. Starý, zlý a velice nebezpečný.

„V poslední době se setkáváme příliš často,“ poznamenal jsem. „Ještě se dostaneme do řeči.“

„John Taylor, drzý jako vždycky,“ řekl Merlin hlasem připomínajícím skřípot železa, s přízvukem, který už pět set let nikdo nepoužíval.

„Těsně předtím, než jsi posedl Alexe, jsi ho přinutil, aby mi zavolal.“

„Samozřejmě. Bylo nezbytně nutné, abys sem přišel. Jsou věci, které je třeba prohodit, slova, která je nutné vyslovit. Uvedl jsi věci do pohybu a ani já nedokážu předpovědět, jaké to bude mít následky.“

Když jsem to uslyšel, první, co mě napadlo, bylo otočit se na patě a utíkat jako o život. Když se Merlin do něčeho vložil, dokonce i ostatní Mocnosti a Veličiny se houfně rozpomínaly, že mají něco na práci někde úplně jinde. Ale nemohl jsem opustit Alexe, a navíc mne zajímalo, co mi chce Merlin říct. A taky jsem si byl víc než jistý, že kdybych teď vzal nohy na ramena, Merlin by mě prostě přitáhl zpátky.

„No dobře,“ řekl jsem a ze všech sil se snažil, aby to znělo klidně a nonšalantně. „Tak si tedy promluvíme. Co tě přivedlo do naší doby tentokrát? Trápily tě zlé sny?“

„Mrtví nesní,“ odpověděl Merlin. „Čemuž jsem neskonale vděčný.“

Významně jsem se rozhlédl po změněném baru. „Proč ty úpravy interiéru?“

„Tento bar je starý, starší než já. Někteří říkají, že je skoro tak starý jako samotná Noční strana. Byl jsem zvyklý sem tu a tam zaskočit, abych alespoň na chvíli unikl před tou otupující dobrotou Camelotu. Byl bys překvapen, kdybys slyšel některá ze slavných jmen těch, co tu tenkrát pili. Hrdinové i ničemové, všechna možná malá i velká stvoření. Tohle... je jedno z nepočítaných míst, kde jsem se vždycky cítil jako doma. Proto jsem sem nechal pohřbit svoje tělo.“ Rozhlédl se kolem sebe, po všech těch změnách, a když se nevesele usmál, plamínky v očích se mu roztančily. „Ach, vzpomínky...“

„Nemohli bychom trochu pokročit, prosím?“ řekl jsem. „Abychom tu měli Alexe zase zpátky?“

„On není důležitý. Existuje jen proto, aby mi mohl sloužit. Před dávnými a dávnými věky jsem připoutal jeho rodinu a rodovou linii k tomuto baru, abych si mohl být jistý, že tu vždycky najdu někoho své krve, takže se budu moci v případě potřeby skrze něj vrátit.“

„Zadrž,“ řekl jsem. „Tvé krve? Myslel jsem, že Alex pochází z linie Uthera Pendragona a krále Artuše.“

Merlin se zasmál. „Pendragona? Kdepak, chlapče, Alex Morrisey nemá z krále vůbec nic. Je to můj potomek, z mé krve a krve té sladké zrádkyně, čarodějky Nimue. Patří mně.“

Přinutil jsem se spolknout odpověď, kterou jsem měl na jazyku. Nemohl jsem si dovolit ho proti sobě popudit. Raději ať mám celou tu záležitost z krku co nejdříve.

„Proč jsi mě zavolal, Merline? Co ode mne chceš?“

Za Merlinem se zhmotnil velký železný trůn, vzpomínka uvedená ve skutečnost mocí jeho strašlivé vůle. Byla to hrubá věcička, samá síla a moc a žádná elegance, černý kov pokrytý runami a symboly, které jako by se pohybovaly, kdykoliv jsem se na ně nedíval přímo.

Těch pár, které jsem dokázal rozluštit, mne přesvědčilo, abych byl rád, že nerozumím zbytku. Merlin se na trůn posadil, aniž se po něm ohlédl, a uvelebil se na něm jako drak na hromadě lebek. Jeho sinalá kůže ostře svítila proti tmavému kovu. Usmál se na mě jako na svého oblíbeného syna a předvedl přitom svoje zkažené, hnědé zuby. Já jsem úsměv neopětoval.

„Máš nový případ, John Taylore. Nikdo menší než jedna z tranzitivních bytostí tě pověřil, abys vypátral skutečné počátky Noční strany. Dozvěděl jsem se o tom skoro stejně rychle jako ty. Mám mentální poplašná zařízení rozmístěná po celé Noční straně a nastavená tak, aby mne varovala hned, jak k něčemu takovému dojde. Ty jsi spustil výstražné zařízení v klubu Londinium. Kdysi jsem býval jeho členem.“

Proč mě to vůbec nepřekvapuje? pomyslel jsem si.

„Tohle není jen případ jako každý jiný,“ pokračoval Merlin. „Tím, že jsi ho vzal, uvedl jsi do chodu věci, jež už nelze

zastavit, způsobil jsi vlny v prostoru i čase a probudil jsi nejrůznější mocnosti, které čekaly nesmírně dlouho, až se to stane. Dávné síly uvnitř i vně Noční strany se probouzejí, aby ti pomohly nebo tě zastavily. V sázce je víc, než si vůbec dokážeš představit. Byly doby, kdy bych tě bez uvažování zabil, abych zabránil tomu, co se stane. Dobří i zlí budou umírat, nepředstavitelné síly se srazí v boji a nic už nebude takové jako dřív. Ale možná že je čas, aby pravda konečně vyšla na povrch. Možná je čas, aby se zrodily nové věci ze smrti těch starých...“ Na okamžik se odmlčel a zamyslel se. „Zavolal jsem tě sem, Johnne Taylore, abych ti pověděl, co vím. Abych tě nasměroval. Možná proto, že tajemství počátku Noční strany je tajemstvím i pro mě a vadí mi, že přes všechnu mou sílu a moc jsou pořád ještě věci, které nevím. Chci se to dozvědět.“

„Myslíš si, že tě ta vědomost vysvobodí?“ zeptal jsem se pomalu. „Že pak budeš moci konečně doopravdy umřít a odejít navždy?“

Merlin se zasmál a v tom nepříjemném drsném zvuku přece jen zaznělo i trochu veselí. „To ne, chlapče. Nikdo mě tady nedrží, jen já sám. Čekám, až se vrátí moje srdce, a budu zase tak mocný jako dřív, a pak... Pak se bude účtovat!“ (Zkrácená verze. Čarodějka Nimue mu ukradla srdce a pak ho ztratila. Tohle věděli všichni. I že spolu se srdcem Merlina opustila velká část jeho moci. Neexistoval nikdo, kdo by toužil po tom, aby se srdce našlo, tím méně aby se vrátilo původnímu majiteli. Nikdo nebyl tak hloupý. Merlin byl dost nebezpečný i tak, jak byl teď.)

„Skutečná povaha zrodu Noční strany je svázána s identitou tvé ztracené matky,“ řekl Merlin skoro lhostejně. „To je jedna z mála věcí, na které se shodnou skoro všichni. Ačkoliv je trochu zvláštní, že nikdo nedokáže říct, z jakého zdroje tu vědomost má. Neptej se mne, kdo je tvá matka nebo kdo by mohla být. Je jednou z těch nemnohých bytostí, které jsem nikdy nedokázal vidět svým vnitřním zrakem, ať už v bdělém stavu nebo ve snu. Několik let před tvým narozením se přihodilo, že v jediném okamžiku celá Noční strana poplašeně vzhledla, jak se Něco absolutně nečekaného mihlo myslí všech. Něco starého a neuvěřitelně mocného se znovuzrodilo do materiálního světa a rovnováha všeho se navždy změnila. Ten okamžik hned zase pominul, ale to se jen nově přichází zaštitil před zraky všech. Což by přirozeně nemělo být možné. Byl to jen první z mnoha varovných signálů a znamení, které následovaly... Jistě je, že tvá matka byla a pravděpodobně stále je poslední ze skutečných Sil a Mocností.“

Já osobně se domnívám, že tvoje matka je nebo spíše v minulosti nakrátko byla nejmocnější čarodějkou, Morganou La Fey. V době vlády krále Artuše byla ona jediná dost silná, aby mi mohla vzdorovat. Podivné stvoření; mocná, to ano, a nepochybně i půvabná, ale nemohu říct, že by se mi kdy podařilo pochopit ji. Vždycky jsem ji podezíral, že je víc, než přiznala mně nebo Artušovi. Nikdy jsem nevěřil té smutné historce, co si vymyslela pro Artuše, že je jeho nevlastní sestra. Řekla mu to, jen aby se vetřela do jeho přízně; on měl vždycky slabost pro ty, které považoval za svou rodinu. To se lidem stává, když jsou vychováni jako sirotci. Artuše zneužila k tomu, aby jí udělal dítě, syna Mordreda, a jeho prostřednictvím pak zničila Camelot. Zajímalo by mě, jestli tebe porodila, aby zničila Noční stranu. Ale jistě, vím, co jsi zažil při časovém skluzu. Víš o té strašné budoucnosti, ve které ses ocitl. Všechno bylo zničené a všichni byli mrtví – tvou vinou. V průběhu let viděla tuhle budoucnost pěkná řádka Mocností.“

„Myslel jsem, že jsi Morganu La Fey zabil,“ řekl jsem s úmyslem změnit téma.

„Rozhodně jsem se o to pokusil,“ odpověděl Merlin suše. „Ale nikdy jsem si nebyl úplně jistý... Vždycky říkala, že se vrátí. Na druhé straně totéž tvrdil i Artuš a na jeho návrat pořád ještě čekám.“

„Takže jsi tady nezástal jenom kvůli svému srdci,“ řekl jsem.

Merlin pomalu přikývl na znamení, že jsem uhadl. „Artuš... byl výjimečný. V dobách, kdy jsem si ještě hrál na královůrce, jsem prostřednictvím Uthera Pendragona založil jeho zrod. Ale nakonec se ukázalo, že Artuš je větší, než jsem kdy doufal nebo zamýšlel. Vypracoval se. Byl z nás všech nejlepší. Byl to jediný člověk, kterého jsem kdy byl ochotný následovat. Snil jsem pro něj velký sen a on ho proměnil ve skutečnost. Jediná velká země, u jejíhož zrodu stál rozum i srdce a která rozehnala všechna stará šílenství. Svátá říše Logres planoucí ve Věku temna jasně jako pochodně.“ Odmlčel se, s bradou podepřenou jednou rukou vzpomínal. „Mohl se stát o tolik větším, než jsem byl já. Mně bylo souzeno být Antikristem, jediným Dáblovým synem zrozeným ze smrtelné ženy; já jsem však tu čest odmítl. Byl jsem moudrý už jako dítě a rozhodl jsem se, že budu v životě kráčet po svých vlastních stezkách. Pozabíjel jsem všechny členy covenu, který se shromáždil, aby mne přivedl na svět, i všechny, kdo přišli po nich, a tak jsem si zajistil svobodu. Moje matka už byla po smrti – nějaká bezejmenná čarodějka, která nepřežila moje narození. Podle všeho jsem ji roztrhal na kusy, když jsem se nedočkavě dral na svět.“

„A co tvůj... otec?“ zeptal jsem se.

„Nemluvíme spolu. Byl jsem příliš zaměstnán dosazováním králů a zakládáním zemí, a také jejich ničením. A potom jsem se setkal s Artušem a všechno se změnilo. Zahanboval mne tím, že mi ukázal, jak povrchní jsou mé vize. Miloval jsem ho. Byl mi otcem i synem, byl mým světlem v nekonečné temnotě. Věděl jsem, že je peklo skutečné, ale díky němu jsem uvěřil, že existuje i nebe. Zasněžil jsem mu svůj život. Zemřel bych pro něj, ale... vždycky jsem věděl, že ho nemohu zachránit, aniž bych z něj přitom udělal něco, čím by musel opovrhovat. Dokázal hodnotu svých snů tím, že za ně položil život. On a Mordred se setkali na bojišti a pak si zemřeli navzájem v náručí, aniž kdy pochopili, co je na to krvavé místo přivedlo. Já jsem byl jinde, zabíjel jsem Morganu La Fey. Potom, když se Artuš i Camelot stali pouhou minulostí, mi už na ničem nezáleželo. Byla to pro mě úleva, když za mnou přišla ta sladká, proradná Nimue. Byla vážně skvělá, chlapče.“

Rozhodl jsem se, že je čas zase změnit téma. Není nic horšího, než když se staletí stará mrtvola pustí do vzpomínání.

„Co víš o počátcích Noční strany?“

Merlin se na svém železném trůnu zavrtěl a ve tváři se mu znovu objevil chladný, soustředěný výraz. „Když jsem byl mladý, učil jsem se od Mocností, které přišly přede mnou. Ty mne naučily, že Noční strana byla vytvořena neznámými silami jako jediné místo na zemi, které není pod kontrolou nebe ani pekla. Je to jediné skutečně svobodné místo. Proto jsem tady vydržel tak dlouho, navzdory svému... dábelskému původu. Ale to je také všechno, co vím jistě. Budeš si

muset promluvit se staršími Mocnostmi, než jsem já. Jeden z mých dávných učitelů se pořád ještě potlouká po Noční straně, i když podle toho, co jsem slyšel, už není, čím býval dříve. Lovec Herne, svobodný duch divočiny, vůdce Divokého honu. Nezkracený divoch. Síla, která napájí velký zelený sen staré Anglie z doby, kdy její lesy byly ještě velká, tmavá a prvotní místa.“

„Kde ho najdu?“ zeptal jsem se.

„Dobrá otázka. Naposledy jsem s ním mluvil před tisíci lety. V dnešní době bude asi duch divokých lesů hodně oslabený. Rozkvět měst a civilizací, plenění lesů, to všechno se podepsalo na jeho moci, takže jí teď nejspíš bude mít už jen zlomek. Ale v těch dávných dobách, když jsem ho znával, věděl mnoho věcí, tajemství, o které se se mnou nikdy nepodělil, takže bys ho možná mohl přesvědčit, aby ti řekl, co potřebuješ zjistit. Použij svůj vzácný dar, chlapče. Najdi Lovce Herna. Jestli si troufáš.“

„Chceš mi ještě něco říct, než odejdu?“ zeptal jsem se.

Zlověstně se usklíbl. „Víš... mohl bych tě přinutit, abys svoje nadání použil k tomu, že mi najdeš moje srdce.“

„Můžeš to zkusit. Ale i kdybys mě nějak přiměl ho najít, říkám rovnou, že ho zničím dřív, než se k němu dostaneš.“

Merlin pomalu přikývl. „Ano. Ty bys toho byl schopen.“

Vstal a jeho trůn zmizel. Zamyšleně se rozhlédl po přeměněném baru, pak vsákl do nakresleného pentagramu a propadl se zpátky do svého hrobu ve sklepech. Zářící linie obrazce moci ještě jednou zablikaly a pak se vytratily, a jakmile zmizela poslední, objevil se Alex Morrissey. Ležel na podlaze, skrčený v embryonální poloze. Rychle jsem se rozhlédl. Bar byl zase jako dřív, mlha, dub i obličej z proutí zmizely, přítomnost nahradila minulost ze vzpomínek. Větry času přestaly vanout a já jsem si zhluboka oddechl. Hovořit s někým, kdo vás může kdykoliv a z pouhého rozmaru vymazat ze světa, není žádná maličkost. Ale to už patřilo k tomu, čím jsem si vydělával na živobytí. Pomohl jsem Alexovi se posadit a on se opřel zády o mahagonový barový pult. Celý se třásl a v očích měl slzy bolesti a vzteku.

„Nikdy jsi neuznal za vhodné mi to říct, Merlině,“ prohlásil nakonec hořce. „Celé ty roky sis to nechával pro sebe.“

Takže přece jenom nejsem Pendragon. Nejsem potomek velkého a svatého krále. Jen další Merlinův zatracený parchant. Nikdy se toho baru nezbavím...“

Cítil jsem s ním, ale nebyl jsem tak hloupý, abych to řekl nahlas. Alex nikdy nebyl na nějaké projevy přátelství nebo podpory. Nesluchovaly se s jeho něžně hýčkanou sebestilostí. Nakonec se i bez mé pomoci postavil na nohy, bezmála dva metry patetičnosti v černém od bot až po baret, který nosil, aby zakryl počínající pleš. Potlačil šok i vztek a vrátil se do své staré dobré zachmuřené nálady. Bylo na něm vidět, že se chystá k jednomu ze svých pompézních proslovů, a tak jsem raději kývl hlavou k místu, kde ležely v bezvědomí na zemi jeho dvě vyhazovačky, a vybidl jsem ho, aby mi pomohl je vzkřísit. S reptáním to udělal. Dobrý personál se shání těžko.

Lucy a Betty Coltranovy vyvázly v podstatě bez zranění, zato běsnily vzteky. Ukázalo se, že Merlin posedl Alexe bez varování, přinutil ho, aby mi zavolal, a pak se objevil v celé své kráse a přitom proměnil bar k obrazu svému. Všichni zákazníci utekli. Když Lucy a Betty protestovaly, Merlin je prostě omráčil a podle mého názoru se teď nejvíce styděly za to, jak málo práce mu to dalo. Jsou to velké, solidně stavěné holky, zvyklé postavit se všemu, co život přinese, což byl u Podivínů hodně široký pojem. Alex a já jsme je ve vši slušnosti oprášili a poslali dát do pořádku rozházené židle a stoly. Potom jsme se oba uchýlili k baru.

„Mám odporný pocit, že jsem alergický na jména,“ prohlásila Lucy a nehty si drásala hřbet ruky jako šílená.

„Ty jsi vždycky byla na něco alergická,“ odsekla Betty. „Je to čistě psychická záležitost.“

„Myslím, že by nám oběma prospěla trocha brandy na vzpomínání,“ řekl Alex a přesunul se na svoje obvyklé místo za barem.

Pozvedl jsem obočí. „Na podnik?“

Alex se zamračil. „Jenom tahle jedna.“

Zatímco byl Alex zaměstnaný naléváním dvou skleniček překvapivě dobré brandy, seznámil jsem ho se vším, co bylo řečeno za jeho nepřítomnosti. Tu a tam zabručel, ale nezdálo se, že by ho to nějak zvlášť překvapilo. Překvapit Alexe nebylo nijak snadné. Zamyšleně jsem se na něho podíval.

„Jak jsi vlastně věděl, že pocházíš z Merlinovy linie? Obvykle, když se do tebe vtělí, jsi úplně mimo.“

„Udělal to tak, abych to věděl,“ řekl Alex. „Chtěl, abych to věděl.“

Dospěl jsem k názoru, že je opět čas změnit téma hovoru. Použil jsem svou členskou klubovou kartu, abych se spojil se svými novými společníky, kteří zůstali v knihovně. Karta se proměnila v dveře a vytvořila tak průchod mezi barem a čítárnou. Hříšník opatrně nahlédl nově vzniklým otvorem.

„To je dobrý trik,“ konstatoval uznale. „Nemyslel jsem, že se něco dokáže dostat přes ochrany knihovny.“

„Živí to Merlinova magie,“ vysvětlil jsem mu. „Na světě není mnoho míst, které by jí dokázaly vzdorovat.“

Hříšník pozvedl obočí. „Pohybuješ se v hodně vysokých kruzích, Johně.“

Nádherný jed se protlačila kolem něj. „Žjuva, to je přece bar, Sidney, miláčku! Pojďme tam. Úplně cítím, jak umírám žízni.“

„To je patrně docela dobrý nápad,“ řekl Hříšník. „Šílenec si vyrazil do oddělení duchovních věd. Pořád vrtí hlavou a mumlá si: Ne, ne, to není k ničemu, a některé knihy začaly mizet. A jiné se samy přepisují. Nemůžu se zbavit pocitu, že se to knihovně nebude líbit.“

„Tak pojďte dál,“ vyzval jsem je.

Hříšník a Nádherný jed vešli do baru a potom jsme přesvědčili Šílenec, aby se k nám připojil. V očích měl nebezpečně zahloubaný výraz. Zavřel jsem dveře a schoval jsem si kartu do kapsy. Alex za barem si hlasitě odfrkl.

„Nevydal jsem ty karty, aby usnadňovaly život vyžírům. Vypadá to, že budu muset zavést nový vetovací systém, nejlépe takový, který by zahrnoval skalpely a rámové pilky bez použití narkózy.“ Prohlédl si nově přichozí a jako obvykle nedal ničím najevo, že by na něj udělali nějaký dojem. Vlastně jsem si svým způsobem oddechl. Tohle Alexovo

kverulování jen dokazovalo, že se už vzpamatoval a vrací se do normálu. Než se nadějeme, bude zase nalévat pod čárku a šidit na drobných. Na Šilence hleděl otevřeně nevražlivě.

„Ty – tebe znám. Drž se dál od baru, jinak mi změníš všechny viněty. Nebo mi zesládně pivo. Prostě zůstaň, kde jsi, nehýbej se a raději ani nedýchej. Říkám ti, Johnne, úroveň tohoto podniku spadne o jednu třídu pokaždé, když si sem přivedeš svoje přátele.“

„Šilence si dá pozor,“ slíbil jsem mu. „Že ano, Šilence?“

„Kdo ví?“ odtušil Šilence. „Kdo to může zaručit?“

„Tohle je Hříšník,“ řekl jsem rychle Alexovi. „A tohle je jeho démonická přítelkyně, Nádherný jed.“

Alex se zamračil, jak nejlépe dovedl. „Ach bože, ti dva jsou Příběh jedné lásky a la Noční strana. Pekelný divný páreček.

Naprostý zkrachovaneček a padlý hoch a opravdická holka s čertem v těle. A proč mi tolik připomíná mou bývalou?“

„To teď nech plavat,“ řekl jsem. „Poslouchejte mě, lidi. Zrovna před chvílí jsem měl krátký, nicméně zajímavý rozhovor s Merlinem a ten mi řekl, že si mám popovídat s jedním z Prastarých, Lovcem Hernem. Má někdo z vás představu, kde bych ho mohl najít? Vypadá to, že v poslední době žije někde stranou každodenního ruchu a já bych hrozně nerad používal svoje nadání hned na začátku případu, pokud nebudu absolutně muset.“

„Samozřejmě,“ řekl Hříšník. „Nechceš přitahovat pozornost svých nechvalně známých a blíže neurčených nepřátel. Vidíš jak jsem v obraze? Jsi teď na Noční straně skoro stejně slavný jako já. O Lovci Hernovi něco vím. V knihovně se toho o něm najde spousta, a většina si vzájemně protiřečí. Ale všechny záznamy se shodnou na tom, že jeho moc silně upadla a už není takové eso, jako býval. Takže je docela dobře možné, že odešel do Stínopádu.“

„Kde že?“ zeptal se Šilence, který právě procházel jednou ze svých krátkých přičetných fází.

„To je takový sloní hřbitov nadpřirozena,“ vysvětlil Alex, který si nikdy nenechá ujít příležitost blýsknout se svými znalostmi samozřejmě. „Chodí tam umírat legendy, když na ně svět přestane věřit. Na zdejší poměry krapánek bukolické, ale velice poklidné. Pokud k takovým věcem inklinujete, což já rozhodně ne. Pročpak Šilenceův osobní hudební motiv najednou hraje Dolly Parton? Já vím, to nebyla otázka. Ale osobně si myslím, že Herne ještě Noční stranu neopustil. Jsem si skoro jistý, že jsem o něm nedávno něco četl...“

Sáhl pod bar a vytáhl odtamtud hromadu starých časopisů. Rychle se jimi začal probírat, až našel výtisk nejpopulárnějšího a nejneomalenějšího bulvárního plátku Noční strany, Uchýlného slídila. (Všechno, co by Night Times nikdy neotiskly.)

Alex horečně listoval jeho stránkami, zatímco já jsem studoval titulky na přední obálce. MADONNA V POSTELI S NEMANŽELSKÝM POTOMKEM BRITVÁKA EDDIEHO! FOTOGRAFIE! MÁME FOTOGRAFIE! A pod tím: MADONNA V DUETU SE SLAVÍKEM! LÍSTKY! MÁME LÍSTKY! A úplně dole, malým písmem: KONEC SVĚTA DNES V NOCI... OPĚT.

Alex si pro sebe něco mumlal, jak se snažil najít správnou stránku. „Kráčející muž, zaplatíme za očitá svědectví... Test DNA prokazuje, že královská rodina pochází z ještěřů... To přece všichni víme... Aha, tady je to. V rubrice Pády mocných. Z Lovce Herna se podle všeho stal houmlesák a byl viděn, jak žebra o jídlo a drobné.“

„Kde?“ zeptal jsem se. Vlastně mě to vůbec nepřekvapovalo. Spousta žebráků a bezdomovců na Noční straně bývali. Někdo – kdysi, dávno tomu. Osud má tady ostré zuby a boží mlýny melou pro každého z nás.

„Tady se píše, že se často přemísťuje,“ řekl Alex a odhodil časopis na bar. Významně se na mě podíval a já jsem si povzdychl.

Ponořil jsem se do své mysli, zkoncentroval jsem se způsobem, který bych nikdy nedokázal vysvětlit, a zapojil jsem svoje nadání. Dokážu najít kohokoliv a cokoliv, stačí, abych se o to dost snažil. Moje třetí oko, moje soukromé oko, se v hloubi mé mysli otevřelo a najednou jsem viděl celou Noční stranu najednou, obrovskou a plnou života a smrti jako dětské hřiště obklopené jedovatým břečťanem, jako ten nejkrásnější dárek na světě probodaný rezavými hřeby. Před mým pátrajícím zrakem se míhaly ulice a náměstí osvětlené neony a dovolovaly mi spatřit záblesky tvorů, kteří jsou za normálních okolností bohudík skryti před zraky většiny lidí. Noční strana má mnoho úrovní a vrstev a zdaleka ne všechny jsou pochopitelné lidským rozumem. Spěchal jsem, zužoval jsem svoje zorné pole stále víc, až se v něm nakonec ocitla jediná otrhaná postava z větší části skrytá ve staré, deštěm skoro úplně rozmočené papírové krabici. Jednu sukovitou ruku natahovala před sebe v tiché prosbě o milosrdenství. Lidé procházeli kolem, aniž na ni pohlédli. Pak se z krabice najednou vynořila velká hlava zakrytá špinavou příkrývkou a pomalu se otočila mým směrem. Zpod příkrývky vyrazily bohatě rozvětvené parohy. Bylo zřejmé, že přes svůj zbědovaný stav dokáže Herne vycítit, když ho někdo sleduje.

A pak se moje vnitřní oko zavřelo a já jsem byl vržen zpátky do výčepu. Zapamatoval jsem si, kde Herna najdu, ale na to, abych o něm přemýšlel, jsem neměl čas. Mí nepřátelé mne objevili. Když používám svůj dar, září má mysl do noci jako maják a oni to světlo sledovali až ke mně. V baru se objevilo tucet Trýznitelů, útočných psů mých nepřátel, a zformovali kolem mne kruh. Příšerné nesmrtelné stvůry, které mne pronásledovaly tak dlouho, co jsem na světě, ztělesněné noční můry. Moje noční můry.

Postavou byli lidští, ale ne povahou. Na sobě měli šedé obleky a měkké klobouky, jejichž krempy jim zakrývaly obličej, takže mohli procházet světem lidí, kdykoliv si zamlouli. Ale tady, tak blízko své kořisti, se už nenamáhalí ukrývat svou pravou podstatu. Neměli obličej. Místo nich měli vpředu na hlavě jen hladkou kůži, od čela k bradě bez jediného výstupku nebo rysu. Neměli oči, ale viděli mě. Neměli uši, a přesto slyšeli. Neměli ústa ani nos, ale nepotřebovali dýchat ani mluvit. Byli rychlí a silní a nikdy se neunavili. Víím, že dokážou jít po mé stopě celé míle a hodiny a trhat lidi na kusy, jen aby splnili svůj úkol.

Teď stáli nepřírozeně nehybně v kruhu kolem mě a utéct nebylo kam. Trýznitelé všechny ostatní v baru ignorovali. Jeden z nich pomalu zvedl ruku, aby mi předvedl odporné injekční jehly, které mu vyčnívaly z konečků prstů. Na jejich hrotech se pomalu tvořila kapka jedu. Nebyl dost silný, aby mne hned zabil; chtěli si mě odtáhnout s sebou tam, odkud přišli, aby si mě mohli náležitě vychutnat.

Utíkal jsem před nimi celý svůj život. A přitom nemám ani tušení, proč mě vlastně pronásledují.

Srdce mi bolestivě rychle bušilo v hrudi a ruce se mi třáslly. Dýchal jsem přerývaně a na čele mi perlil pot. Porvat jsem se s nimi nemohl. Jejich těla byla nadlidsky silná, a přitom měkká a kluzká. Nemohli jste jim ublížit, zastrašit je, zastavit ani zpomalit. To jsem už věděl. Vyzkoušel jsem to. Prostě přicházeli dál. Jediné, co mi zbývalo, bylo utíkat. Divoce jsem pohlédl na Alexe.

„Zavolej Merlina! Potřebujeme, aby se vrátil!“

„Nemůžu,“ odpověděl Alex. „Je mi líto, John. Přichází, jenom když sám chce. A kdyby chtěl zasáhnout, už by tu dávno byl.“

„K čertu s ním,“ ozval se Hříšník vesele. „Nepotřebujeme ho. Máš přece nás, John. Takže tohle jsou ti strašní

Trýznitelé. Odporné stvůry, ale už jsem viděl horší. Nádherný jede, kdybys byla tak hodná...“

„Samozřejmě, Sidney. Pro tebe cokoliv.“

Sukkuba se šťastně usmála a najednou už nevypadala tak hezky jako předtím. Zuby, které se bíle leskly mezi jejími malinovými rtíky, byly ostré jako jehly, a oči jí rudě plály. Zvedla ruce a měla na nich zvířecí drápy. Nepřirozeně rychle se vrhla vpřed a roztrhala dva nejbližší Trýznitele na kusy. Než se vůbec stačili pohnout, utrhla jim hlavy, pak jim urvala ruce, srazila je k zemi a začala po nich tančit. Neobjevila se žádná krev, ale oddělené části jejich zmračených těl se stále chvěly imitací života. Nádherný jed už se vrhla na další Trýznitele a divoce si mezi nimi probíjela cestu. Jejich gumovité, měkké maso nedokázalo vzdorovat její démonické zuřivosti ani na okamžik.

Ostatní Trýznitelé se teprve začali obracet a reagovat na nečekanou hrozbu. Jeden z nich se rozběhl na Hříšníka, ale vzápětí se prudce zastavil, jako kdyby narazil na nepřekonatelnou zeď. Hříšník se na něj smutně podíval, pak natáhl ruku a dotkl se prsty jeho hladkého čela. Trýznitel se rozpadl jako suchý list a sesypal se na zem. Šílenec vykročil vpřed, aby se postavil další z těch stvůr, a ta se pod jeho divokým pohledem roztekla v louži protoplazmy.

Tady jsou slabí, pomyslel jsem si. Bar má mocnou ochranu. Museli překonat Merlinovu magii, a to je oslabilo. Poprvé v životě mám přiležitost...

Najednou jsem překypoval sebevědomím. Ještě nikdy jsem nezažil, aby Trýznitelé padli tak rychle, snad jen když na ně udeřil Břítvák Eddie. Ale tady, dnes, se dali zastavit. Dali se zničit. Zbylo jich už jen šest a nerozhodně postávali na místě. Vykročil jsem proti nim a všichni najednou se ke mně obrátili.

„Teď si to s vámi vyřídím,“ řekl jsem.

„Vyřídíme,“ dodal Alex nečekaně. „Nikdo mi nepoleze do baru, aby tu obtěžoval moje zákazníky. Škodí to obchodu.

Betty, Lucky, je čas, abyste si zasloužily svůj plat.“

Vyšel zpoza baru a v obou rukou svíral očarovanou baseballovou pátku, zatímco Betty s Lucy se k Trýznitelům blížily z druhé strany a hlučně si přitom praskaly klouby. Ušklíbl jsem se. Je dobré mít přátele. Podíval jsem se na Trýznitele a najednou mi připadalo, jako by rozpačitě váhali.

„Tohle je váš konec,“ řekl jsem. „Definitivní.“

Všichni čtyři jsme se na Trýznitele vrhli najednou a rozmlátili jsme je na kaši. Nebylo to snadné. Dokonce i teď, když byli oslabeni Merlinovou magií, byla jejich těla nepřirozeně měkká a účinně tlumila naše rány, zatímco se na mne snažili dosáhnout injekčními jehlami svých prstů. Udeřil jsem jednoho do obličeje a moje pěst se do něho zabořila skoro až po zadní stranu lebky, než jsem ji z něj zase vytrhl. Alex zasáhl dalšího pátkou do hlavy a očarované dřevo mu ji doslova rozpůlilo a zastavilo se až v hrudníku. Brzy jsme se ale naučili útočit na jejich slabá místa, na klouby; podtínali jsme jim nohy, a než se zase stačili zvednout, rozbili jsme je na kaši. Lucy a Betty popadly jednoho za ruce a roztrhly ho jako kůstku přání. Jestli si při tom něco přály, nevím. Alex srazil dalšího na podlahu a já jsem ho praštil stolem. Kopali jsme si bezvládná těla sem a tam po zemi a smáli jsme se, až jsme se zalykali. Všem nám prospělo, že jsme se mohli odreagovat od svých soukromých problémů. Doslova jsme je rozsekali na kusy a ty jsme ještě rozdrtili patami, a musím říct, že to byl báječný, skvělý pocit. Nikdy dřív jsem je nedokázal porazit. Nikdy.

Až později jsem si začal uvědomovat, co to znamená. Mí nepřátelé samozřejmě věděli, že jsou Podivíni pod ochranou Merlinovy magie. Proto tam pro mě nikdy dřív Trýznitele neposlali, i když není tajemstvím, že sem chodím pravidelně.

Teď byli z nějakého důvodu dost zoufalí na to, aby to zkusili; a nebylo těžké si domyslet, jaký to byl důvod.

Nakonec jsme se opřeli o bar, vydýchávali jsme se a spokojeně jsme se rozhlíželi po tom příšerném svinčiku, který jsme nadělali. Dvanáct nejvražednějších a nejobávanějších stvůr na Noční straně teď leželo na podlaze výčepu v mnoha malých, chvějících se kouscích. Zašklebili jsme se jeden na druhého. Byl to povznášející pocit. Porazil jsem svou nejstarší noční mŕvu. Kusy Trýznitelů najednou znehybněly a pak tiše a beze stopy zmizely zpátky do toho pekla, které je zplodilo. Všichni jsme hlasitě zajásali, dokonce i Hříšník.

„Odkud ti parchanti pocházejí?“ zeptal se mě. „Nevím,“ odpověděl jsem. „Nikdy jsem to nezjistil.“ „Kdo je poslal? Kdo jsou ti tví nepřátelé?“ „Ani to jsem se nikdy nedozvěděl. Nikdo to neví.“ „Mocní z Noční strany? Nebo zvenčí? Možná dokonce z jiných dimenzí...“ „Já to vážně nevím!“

„V tom případě,“ řekl Hříšník klidně a racionálně, „proč nepoužiješ svoje nadání k tomu, abys je vypátral a odhalil?“

Mlčky jsem na něho vyvalil oči. Myslete si, co chcete, ale tohle mě prostě nikdy nenapadlo. Tedy pokud jsem o tom neuvažoval, ale nezavřel jsem to, protože jsem z nich měl takový strach. Ale teď jsem se přesvědčil, že se Trýznitelé dají porazit a že jsem U Podivínů v kruhu dobrých, spolehlivých přátel v bezpečí... Pomalu jsem přikývl a znovu jsem otevřel svoje třetí oko.

Tentokrát to bylo jiné. Moje nadání mi zprostředkovalo vizi. Byl jsem jako duch bez těla, bez obličeje a formy, který bloudí po podivných místech. Vznášel jsem se nad temnou, zničenou krajinou, plání posetou troskami a sutí. Nemusel jsem dlouho uvažovat, abych si uvědomil, kde jsem. Ocítl jsem se znovu v jedné z možných budoucností Noční strany, na tichém a opuštěném místě, kde jsem byl už jednou když jsem se dostal do časového skluzu. Moje vize mne přenesla na konec všeho, konec Noční strany a civilizace jako takové.

Který jsem způsobil já, nebo mi to tak alespoň řekl těsně před svou smrtí jeden můj starý přítel.

Kam jsem se podíval, viděl jsem jen zkázu a zmar. Kdysi pyšné budovy se zřítily nebo propadly samy do sebe, nezůstalo z nich nic než pobožené, popraskané zdi trčící z hromad suti. Rozbitá a opuštěná auta blokovala prázdné ulice. Nikde se nic nehýbalo. Noční strana byla mrtvá. Světlo tu mělo narudlý nádech, jako by se rdělo nad tím, co vidělo a ukazovalo. V dálce na horizontu tvořily rozpadlé budovy bizarní panoramata. A nad nimi, na černé obloze, nebyl žádný měsíc a jen několik desítek hvězd prosvětlovalo noc.

Na první pohled se zdálo, že poslední živá duše zmizela už před staletími, ale já jsem věděl, že tomu tak není. Když jsem tu byl naposledy, v časovém skluzu, řekl mi Břítvák Eddie z budoucnosti, že zničím Noční stranu a s ní i celý svět za pouhých dvaosmdesát let. Úplně vyhladím civilizaci a lidstvo. A to všechno proto, že jsem se snažil zjistit, kdo byla moje matka. Než jsem Eddieho zabil, abych zkrátil jeho utrpení, přísahal jsem, že nedovolím, aby k tomu kdy došlo. Moje vize se náhle změnila, jako bych svým nadáním konečně zachytil pach toho, co jsem hledal. Letěl jsem zpusťšenou krajinou, proplétal jsem se mezi žalostnými pahýly budov a cílevědomě jsem přitom mířil k jednomu konkrétnímu místu. Mým konečným cílem byl polorozpadlý dům, který se na první pohled nijak nelišil od těch ostatních, ale věděl jsem, že právě tam musím být. Tam najdu svoje nepřátele. Přes okénice na oknech nebylo vidět žádné světlo, ale já jsem za nimi cítil teplo a život. Ukrytý, zabarikádovaný proti temnotě. Zatímco jsem pomalu plul vzduchem směrem k domu, další střípek vědomostí zapadl na místo. Ve své vizi jsem se ocitl o několik let dřív, než jsem se dostal v časovém skluzu. Tehdy ještě všichni lidé nevymřeli. Ještě ne. Prolnul jsem popraskanou zdí a ocitl jsem se v malé, zoufale bráněné místnosti osvětlené skomírajícím plamínkem jediného pahýlu svíčky. A tam jsem konečně spatřil svoje nepřátele.

A poznal jsem je.

Mí nepřátelé byli poslední hlavní hráči těchto budoucích časů, poslední obránci Noční strany, kteří spojili svoje síly a zoufale se snažili zabít mne v minulosti, dřív než budu moci udělat... tu strašnou věc, co udělám, ať už to bude cokoliv. Víc jsem se ze své vize nedozvěděl. Mí nepřátelé mne chtěli zabít, aby zachránili Noční stranu a svět.

Seděli v hloučku kolem improvizovaného ohřívadla, nakláněli se k teplu, které z něj sálalo, a slabými hlasy a třesoucíma se rukama spřádali pramínky zbytků své moci, zatímco k nim zvenčí doléhaly hrozivé, zlověstné zvuky. Nakrátko se odmlčeli a naslouchali. Slyšel jsem, co slyší oni. Venku v temné, purpurové noci se pohybovalo něco obrovského, co se pomalu přibližovalo. A vzhledem k tomu, jak strašné zvuky to vydávalo, jsem byl rád, že to nemůžu vidět. Hrůza zbědovaných lidí v místnosti strnula a v jejich podvyživených obličejích se zřetelně odrážel strach; neodvažovali se ani promluvit ze strachu, že budou odhaleni. Ale ať už tam venku slídilo cokoliv, brzy se to přesunulo dál. Stále ještě byli v bezpečí; prozatím.

To, co zničilo Noční stranu, ještě neskončilo. Na druhé straně už ale bylo nad slunce jasnější, že Život v tomto souboji prohrává. Vznášel jsem se nad svými nepřáteli, neviděn a netušen, a naslouchal jsem, jak hovoří o obludách Odjinud, které se plížily nocí, úplně všude. Pochopil jsem, že existují i jiné malé enklávy odporu roztroušené mezi troskami, ale jedna po druhé zanikají. Už celé měsíce o nich neměli žádné zprávy. Tato malá skupinka v malé místnůstce byla možná poslední nadějí lidstva. Jestli oni selžou a zemřou, nezůstane na Noční straně nic živého s výjimkou hmyzu, který už působením strašných sil uvolněných při válce začínal mutovat.

Byl to žalostný pohled na tu skupinku ztroskotanců, kteří v mé době bývali hlavními hráči. Jessica Sorrow, už dávno ne Nevěřící, vypadala skoro lidsky, i když byla stále hrozně hubená. Na sobě měla rozedranou černou koženou bundu a legíny. V náručí chovala prastarého plyšového medvídku. Našel jsem jí ho já, abych jí pomohl navrátit ztracenou lidskost. Nyní ho používala jako ohnisko, které její skupině pomáhalo lokalizovat mne v minulosti. Vedle ní seděl Larry Zapomnění, mrtvý detektiv choulící se v potřhaných zbytcích toho, co kdysi bývalo prudce elegantním vycházkovým oblekem. Tiše poznamenal, že by byl raději úplně mrtvý jako jeho bratr Tommy a nemusel vidět, co se stalo s Noční stranou.

Jessica ho objala jednou rukou kolem ramen a bez jediného slova si ho přitiskla k sobě.

Hrabě Video si nahlíval vrásčité ruce nad ohřívadlem. Kůži, o kterou přišel při válce andělů, měl už zase přišitou zpátky a stehy na ní vytvářely kolem původních neurotechových, křemíkových uzlů a ostrůvků obvodů vyleptaných do pokožky groteskní vzory. Kolem hlavy mu praskala nadpřirozená energie a vytvářela cosi podobného svatozáří. Byl nahý až na sérii kožených řemenů, které měl křížem krážem pevně ovinuté kolem těla. Možná ho držely pohromadě. Král kůže přišel o své strašlivé kouzlo a už byl jen obyčejný člověk. Na stříbrných řetězech měl pověšené artefakty moci, napůl ukryté v hustých chlupcích jeho kožešinového kabátu. V rukou držel křišťálovou kouli posetou prasklinami a škrábanci. Při každém nečekaném zvuku sebou trhnul a z vypoulených očí mu čísel strach.

Annie Jatka na sobě měla pozůstatky vínově červených večerních šatů s nahými zády; mezi lopatkami měla do kůže vyřezané mystické symboly. Nijak mne nepřekvapilo, že ji tu vidím. Annie nebylo snadné zabít, přestože se o to pokoušeli mnozí. Přes svou sto osmdesát pět centimetrů vysokou, svalnatou postavu vypadala nějak... sevrkle. Válka ji totálně vyčerpala. Na klíně měla misku s krví, kterou obnavovala čáry pentagramu namalovaného kolem ohřívadla. Misku doplňovala z rány, kterou si udělala na ruce.

Poslouchal jsem, co si povídají, a jejich hlasy byly pouhý šepot, který ke mně doléhal jakoby z dálky.

„Mise selhala,“ řekla Jessica. „Naši vyslanci byli zničeni.“

„Všech dvanáct?“ zeptal se hrabě Video. „To se ještě nikdy nestalo. Musel si opatřit nové spojence. Mocné spojence.“

„Možná je teď mocnější on,“ nadhodil Larry Zapomnění. „Jeho čas se koneckonců blíží. Zkusíme to znovu?“

„Ne,“ odpověděla Annie Jatka. „Ještě je na to brzy. Jsme příliš slabí. Budeme čekat a sbírat síly. Pořád ještě máme čas.“

„Věděli jsme, že snažit se operovat v oblasti vlivu Merlinovy magie je riskantní,“ řekla Jessica.

„Stýská se mi po něm,“ ozval se Král kůže a ústa se mu chvěla. „Byl naší nadějí. Bojoval tak statečně. Když ho nakonec přemohli a přímo před očima mu snědli jeho srdce, část mne zahynula s ním. Byl z nás nejlepším.“

„Pořád věřil, že se Artuš vrátí a zachrání nás,“ poznamenala Jessica.

„No, jestli se miní vrátit, měl by sebou hodit,“ zabručel hrabě Video a všem se na tvářích objevilo něco jako úsměv. S kým to vlastně bojují? pomyslel jsem si. Kdo je nepřítel, že dokázal zničit někoho tak mocného, jako byl Merlin Zplozenec Satanův? A kdo je tam venku, v noční tmě?

„Jedno tělo už máme,“ prohlásil Král kůže.

„Toho nemůžeme použít!“ namítla Jessica okamžitě. „Nemůžeš! Byl jedním z nás.“

„Teď už je z něj pouhá mrtvola,“ řekla Annie. „On by to chtěl. To přece víš. Víš, jak je pro nás nebezpečné vypravit se ven a vyhrabávat zpod trosk mrtvol. A bez mrtvol se homunkulové dělat nedají.“

„Ale ne Julienu Adventa,“ řekla Jessica.

„Vždycky byl ochoten udělat, co je třeba,“ připomněl jí Larry. „To z něj dělalo hrdinu. Tohle je jeho poslední šance. Jestli nechceš, nemusíš na něm pracovat.“

Co říkali pak, mi uniklo. Byl jsem příliš rozrušený. Julien Advent, legendární viktoriánský dobrodruh, byl jedním z mých nepřátel? Tu a tam sice neschvaloval, co jsem dělal, ale vždycky jsme byli přátelé a spojenci. Bok po boku jsme vybojovali nejednu dobrou bitvu... Jak se mohl stát součástí tohoto? Nikdy by se nesnížil k vraždě nebo zradě...

pokud by šlo o něco tak závažného, že by mu jeho svědomí nedalo na výběr. Pokud

by alternativa nebyla o mnoho horší. A jestli se Julien stane Trýznitelem... Musel jsem se smířit s možností, že možná i další Trýznitelé, se kterými jsem se v minulosti setkal, měli těla mých přátel.

Vzpomněl jsem si, kdy jsem poprvé uslyšel jména těch stvůr, které mne pronásledovaly od raného dětství. Prozradilo mi ho orákulum u studny přání na nákupní třídě a zaplatil jsem za to něčím, čeho stále ještě lituji. O několik let později mi právě Julien vysvětlil, co to jméno znamená. Byl to snad on, kdo je jednou v budoucnosti pojmenuje?

„Pořád tvrdím, že bychom měli Johna prostě zabít,“ prohlásila Annie Játka, která pořád ještě cedila krev do misky. „Je příliš nebezpečný, než abychom si mohli dovolit riskovat.“

„Ne,“ namítla Jessica bez zaváhání. „Už brzy se stane tím, čím se má stát. Musíme ho sem dopravit živého a vyslechnout ho. Musíme pochopit, proč udělal... co udělal. Když ho nacpeme drogami, nakonec nám to řekne. A možná že pak dokážeme vymyslet nějaký způsob, jak zabránit, aby se tohle všechno stalo.“

„A potom ho zabijeme,“ prohlásil Král kůže.

„Ano,“ souhlasil hrabě Video. „Za všechny jeho hříchy. Za zničení světa. Za to, že je synem své matky.“ A s tím vize pominula a já jsem byl najednou zpátky u Podivínů. Stál jsem uprostřed místnosti, třásl jsem se a po obličeji mi stékal studený pot. Hříšník mě objal jednou rukou kolem ramen a přidržel mě. Alex mi nabídl další sklenici brandy. Vděčně jsem ji přijal a hodil jsem ji do sebe; ruce se mi přitom třásl tak, že mi sklo zabubnovalo o zuby. Byl to pro mne pořádný šok – příliš mnoho pravd, příliš náhle.

Pověděl jsem jim něco z toho, co jsem viděl a slyšel, ale ne všechno. Některé věci nepotřebovali vědět. Věci... ohledně kterých jsem jim nedůvěřoval. Byli skoro stejně šokováni jako já a všichni se na mě teď dívali jinak než dřív, dokonce i Šílenec. Muž, který zničí Noční stranu. Nedivil jsem se jim. Co když mi nepřátelé přece jenom byli ti dobří? Zoufale se snažící zabránit katastrofě jediným způsobem, který jim ještě zbyl?

V budoucnosti jsem dal Břítvákovi Eddiemu svoje slovo, že raději zemřu, než bych dovolil, aby se s Noční stranou stalo něco tak strašného, ale co když jsem uvedl věci do pohybu už tím, že jsem přijal tento případ? Jestliže bylo odhalení původu Noční strany spojené s tajemstvím identity mé matky, mohlo být pátrání, které jsem právě rozjel, tou první kostkou domina, která způsobí pokácení všech ostatních?

„Časové skluzy jsou jen potenciální budoucnosti,“ prohlásil Alex. „To přece ví každý.“

„Jsou to pouhé možnosti,“ přisvědčil Hříšník. „Čas se větví více než košatý strom.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Fakt, že jsou mi celoživotní nepřátelé spojení s touto konkrétní událostí, znamená, že musí být mnohem pravděpodobnější než ostatní.“

„A co s tím budeš dělat?“ zeptal se Alex.

„Musíš se rozhodnout, jestli chceš v tom případě pokračovat,“ řekl Hříšník. „Nemusíš. Můžeš ho odmítnout. Ale jestli se rozhodneš pátrat dál, Nádherný jed a já ti v tom pomůžeme. Když pro nic jiného, tak ze zvědavosti, co se ještě přihodí.“

„Slyšte, slyšte,“ řekl Šílenec.

„Budeme pokračovat,“ prohlásil jsem. „Je to můj případ a ještě nikdy jsem nenechal klienta na holičkách. Pravda je vždycky na prvním místě. Bez ohledu na to, komu nakonec ublíží.“

ŠEST

Lovcovo poslední útočiště

Bar U Podivínů jsem opustil předním vchodem a v hlubokém zamyšlení. Vždycky jsem věděl, že je Noční strana stará; musela být hodně stará, když byla podle Merlina stará už v době jeho mládí. Ale jak hluboko do minulosti vlastně doopravdy sahala? A jestli byla vytvořena z nějakého zvláštního důvodu, kdo ji vytvořil? Zmocnilo se mě nepříjemné podezření, že odpověď už znám.

Moje zmizelá matka.

Kráčel jsem vlhkou, temnou uličkou vedoucí zpátky do záře neonů, hluku a ruchu hlavních tříd a mí společníci se jako obvykle loudali za mnou. Hříšník a Nádherný jed se vedli za ruce, něco si šuškali a hihňali se, hlavy stále u sebe jako dva zamilovaní pubertáci. Bylo by to roztomilé, kdybych nevěděl, že jeden z nich je pekelný démon, který má na svědomí staletí podvádění a morální zkaženosti. Šílenec průvod uzavíral, ve tváři nepřítomný výraz, za který jsem byl vděčný. Skutečné nebezpečí hrozilo, až když si začne všimnout světa kolem sebe. Nikoliv poprvé jsem si pomyslel, že jsem si mohl vybírat partnery pro tento případ trochu obezřetněji.

Konečně jsme vyšli na hlavní ulici a já jsem si okamžitě všiml, že jsme pod dohledem. Walker neplýtvá časem a pověsil na mě svoje lidi. Dobrá zpráva byla, že Falešnou Penny jsem zatím nikde neviděl, ale ani jsem nečekal, že by se ukázala dříve, než bude připravená udělat něco skutečně ošklivého. Vlastně mě nijak nepřekvapovalo, že mě Walkerovi lidé vyslídili tak rychle. I jemu muselo být jasné, že si dříve nebo později zaskočím k Podivínům, takže to tam nejspíš nechal hlídat. Abych k němu byl poctivý, jeho lidé nepatří k těm, kteří by zrovna vyčnivali z davu. Na to je vycvičil příliš dobře. Ale Walker už mě nechává sledovat a špehovat tak dlouho, že většinu z nich osobně znám. Vlastně když zrovna nemám žádný případ, vezmu je někde na skleničku a pak na ně zkouším různé svoje teorie. Proč bychom si to neulehčili, když vlastně o nic nejde. Většina z nich se na tom se mnou shodne. Na Noční straně se kterýkoliv váš nepřítel může přes noc stát přítelem nebo alespoň spojencem. A vice versa, přirozeně. Walkerovi se o tom nikdo z nás samozřejmě nikdy nezmínil. On by to nepochopil. Patrně by svoje lidi obvinil z bratříčkování se s nepřítelem. Rozhlédl jsem se, aniž jsem se to snažil nějak skrývat, a začal jsem počítat Walkerovy agenty. Odhalil jsem jich dvacet a dobrá polovina z toho byly nové tváře, které se ze všech sil snažily vypadat nenápadně. Dvacet. Udělalo to na mě dojem. Bylo to o hodně víc, než kolik na mě nasazoval obvykle. Což jen dokazovalo, jak vážně tu záležitost bere. Mí společníci přirozeně žádného z Walkerových lidí neznali a musel jsem jim je jednoho po druhém označit.

„Neukazujte na ně,“ řekl jsem jim. „Cítily by se trapně.“

Tak jsme jim místo toho zamávali. Jednoho to tak zaskočilo, že zapomněl uhnout před kandelábrem.

„Nemám ráda, když mě někdo špehuje,“ řekla Nádherný jed a na půvabné tvářičce školačky se jí objevil zlověstný výraz.

Hříšník ji konejšivě pohladil po ruce. „Dělají to jen proto, že tě neznají tak dobře jako já, má lásko.“

„Podle mě jsou to jen vábničky,“ řekl jsem. „Mají rozptýlit naši pozornost, zatímco skuteční pronásledovatelé se skrývají pod neviditelnými plášti a kouzly. Řekl bych, že náš postup při pátrání působí Walkerovi vážné starosti.“

„Těžko bych našel někoho, kdo na Noční straně něco znamená a přitom mu to starosti nepůsobí,“ konstatoval Hříšník. „Ať už zjistíme cokoliv, ovlivní to úplně všechno. Možná že bychom měli pozvat některé z těch lidí, aby se k nám připojili jako záloha pro případ, že by se něco skutečně... zvrlo.“

„Ne,“ namítl jsem rozhodně. „Walker zastupuje Autority a ty zajímá jen to, jak zachovat status quo. Jakmile bychom se dostali příliš blízko k pravdě, vsadím se, že by nás nechaly všechny zlikvidovat. Pro jistotu.“

Hříšník na mě vážně pohlédl. „Nepřipadá mi, že by ti ta vyhlídka působila velké starosti.“

Pokrčil jsem rameny. „Co jsem na světě, vždycky se našel někdo, kdo by mě rád viděl mrtvého. Autoritám nezbude nic jiného než se hezky postavit do fronty. Kromě toho, já a Walker jsme tenhle tanec tancovali už víckrát. Dokud jsem to já, kdo určuje krok, máme výhodu.“

„Stejně nemám rád, když mě někdo sleduje,“ prohlásil náhle Šílenec. „Na druhé straně, já alespoň vím, kdo nás sleduje. Nejsme tady sami. Pozorují nás z druhé strany našich zrcadel a nenávidí nás za to, že jsme skuteční. Vždycky obračejte zrcadla ke zdi, když jdete spát, a tak jim zabráníte, aby se skrz ně dostali sem.“

„No,“ řekl jsem po delší odmlce, „díky, že jsi nám to pověděl...“

„Já nejsem šílený,“ odpověděl Šílenec smutně. „Bylo by to o tolik snazší pro mne i pro všechny ostatní, kdybych byl, ale... kdybyste viděli to, co jsem viděl já... svět není takový, jaký si myslíme, že je, a nikdy nebyl. Kam vlastně jdeme?“ Překvapeně jsem zamrkal a pak jsem se rozhodl, že prostě jen odpovím na jeho otázku. „Musíme se dostat na Předměstí, tam, co jsou všechny lepší restauranty. Tam najdeme Herna. Ale je to otázka vzdálenosti. Můžete se vsadit, že v kterémkoliv prostředku hromadné dopravy nás Walker může bez problémů sledovat a já bych mu to nechtěl příliš ulehčovat.“

„Proč si neopatříš auto?“ zeptal se Hříšník.

Otřásl jsem se. „To myslíš vážně? Copak jsi neviděl, jak to vypadá na cestách? To není dopravní ruch, to je evoluce v akci! Polovina věcí, co se prohání po ulicích, jako automobil jenom vypadá a ty ostatní jezdí na takové druhy magie, že by se z toho tady Nádherný jed osypala. A vůbec neuvažuj o tom, že by ses postavil na kraj cesty a zvedl palec; nejspíš by ti ho někdo ukradl.“

„Já znám způsob, jak se dostat na Předměstí,“ prohlásila Nádherný jed nečekaně. „Můžu vás tam vzít přímo. Pokud je to tvoje přání, Sidney.“

„Samozřejmě,“ řekl Hříšník. „Ale nechápu, jak bys mohla---“

Kolem hlavy Nádherného jedu najednou kroužilo hejno zuřivě bzučících much. Na prstech jejích jemných ruček, kterými vykreslovala do vzduchu složitá znamení, vyrazily dlouhé drápy. Obličej jí zahalil stín, z nějž žhnuly dva malé ohnivě rudé plamínky. Mimoděk jsem ucouvl. Šílenec na ni jen smutně pohlédl. Nádherný jed řekla něco, z čeho mě rozbolely uši, a kolem nás vyšlehl k nebi kruh pekelného ohně. Nažloutlé plameny páchnoucí po síře, ačkoliv jejich žár nedosahoval až k nám. Vzápětí plameny zase pohasly a my jsme zjistili, že jsme na Předměstí. Nádherný jed už zase vypadala jako žena. Zmateně jsem potřásl hlavou. Před chvílí, v okamžiku přenosu, jsem měl pocit, že slyším nespočetné hlasy ječící utrpením... Podíval jsem se na Nádherný jed a ta se ostýchavě usmála.

„Nevěděl jsem, že tohle dokážeš,“ řekl Hříšník tak klidně, jak jen to bylo za daných okolností možné.

„Jen malá zkratka přes Pekelnou říši,“ vysvětlila mu Nádherný jed. „Koneckonců, jsem démon, miláčku Sidney. My musíme být schopni dostat se absolutně všude; máme to v popisu práce.“

„Viděl jsem tě,“ řekl Hříšník. „Na kratičký okamžik jsem zahlédl, jak doopravdy vypadáš.“

Sklopila oči. „Nemohu za to, co jsem, Sidney.“

„To je v pořádku,“ ujistil ji. „Na tom nezáleží. Tvou pravou podobu jsem přece už viděl dřív. Bylo to to první, co mi ukázali, když jsem dorazil do pekla. Na tom, co k tobě cítím, to nic nezměnilo. Miluji tě pro to, kdo jsi, a ne co jsi.“

„Tohle nikdy nepochopím,“ řekla Nádherný jed smutně.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Hříšník dobrosrdečně. „Jsi přece démon z pekla.“

Oba se tomu bezstarostně zasmáli. Rozhlédl jsem se. Lidé, kteří v celých davech spěchali sem a tam rušnými ulicemi, právě byli svědky toho, jak se čtyři cizinci vynořili odnikud v kruhu pekelného ohně, ale na nikoho to neudělalo žádný zvláštní dojem. Byla to koneckonců Noční strana. Lidé (a ti ostatní) si tu hleděli svého a stejnou společenskou slušnost očekávali od ostatních. Jen si od nás udržovali trochu větší odstup. Vyrazil jsem za naším cílem a mí společníci mne následovali. Věděl jsem, kde jsme, a věděl jsem, kde najdu Herna. Už jsem tady byl. Na Předměstí byly všechny nejlepší kluby a restauranty, módní podniky, kde se setkávali módní lidé. Ale i nejjasnější světla vrhají stín a právě v něm najdeme Herna.

Prošel jsem kolem zvlášť věhlasného bistra toho druhu, kde jen za předkrm zaplatíte víc než jinde za celý oběd, a pak jsem náhle zahnul do úzké a špatně osvětlené uličky. Kontrast mezi jásavými barvami průčelí bistra a uličkou, která vedla k jeho zadnímu traktu, ani nemohl být větší. Byla studená, vlhká a ponurá a stačilo, abyste ušli nějakých deset kroků a věděli jste, že jste se ocitli v úplně jiném světě. Ulička vedla k pochmurnému náměstíčku, které bylo spolu s ní součástí velkoměstského labyrintu zákoutí a dvorků plných špíny a odpadků, přes něž se člověk dostal k zadním vchodům restaurací. K té stránce luxusního stravování, kterou zákazníci nikdy nezahlédli. Vchod pro dodavatele, vchod pro personál a skládka jídla, o které už restaurace neměla zájem. Právě ta byla důvodem, proč sem přicházeli bezdomovci, pobudové a tuláci z celé Noční strany.

Rozhlédl jsem se po Krysí uličce. Nezměnila se ani trochu.

Byla v ní ještě větší tma než kdekoli jinde na Noční straně a nebylo to tím, že by tu nebylo pouliční osvětlení. Tohle byla temnota v srdci a v duši, která zachvacovala všechny vespod hromady. Světlo jásavých neonů z hlavních tříd jí neproniklo a dokonce i namodralá záře obrovského měsíce na obloze tu byla jakoby tlumená. Pach, který se odsud šířil, byl příšerný: těžký organický smrad hniloby, špíny a nastřádaného zoufalství. Kočičí hlavy se leskly slizem. A přesto tu žili lidé, ukrytí po malých skupinkách ve stínech, ztroskotanci a chudáci. Ani ne tak zapomenuti jako úmyslně přehlížení. Když jsem se zastavil na kraji náměstí, Hříšník zůstal stát vedle mě.

„Tady žije Lovec Herne? Prastarý bůh lesů?“

„Klesl hodně hluboko,“ přisvědčil jsem. „Ale ještě nikdo se nedostal tak vysoko, aby nemohl spadnout až dolů. V Krysí uličce má alespoň společnost. Končí tady spousta bezdomovců a zkrachovanců, protože sem vyhazuje na konci směny personál restaurace neupotřebitelné jídlo. Všechno od odřezků až po celé porce. Je levnější krmit tím žebráky než to nechat odvézt.“

„Proč se to tu jmenuje Krysí ulička?“ zeptala se Nádherný jed.

„Proč bys myslela?“ opáčil jsem. „A dávej si pozor, kam šlapeš.“

„Nikdy jsem si neuvědomoval, že je na Noční straně tolik bezdomovců,“ řekl Hříšník. „Je jich tu celá velká komunita. Město zatracenců.“

„Myslím, že teď se jim říká lidé z ulice,“ opravil jsem ho. „Protože kdybychom jim říkali bezdomovci, přirozeně by se naskytla otázka, proč jim nenajdeme nějaké domovy. A byli tady vždycky. Ekonomika Noční strany je založená na produkci lidského odpadu a nikdy nebyla milosrdná k těm, kdo neměli štěstí.“

Krysí ulička byla tím, co všichni nazývali náměstím, a její obyvatelé byli nastěhovaní do kartónových krabic, krčili se pod improvizovanými přístřešky a stany z polyetylenové fólie, nebo se choulili k sobě pod příkrývkami. Muži a ženy nejrůznějšího věku a velikosti sehnali k sobě jako oběti ze ztroskotané lodi, uprchlíci z poražených zemí svých životů. Ve stínu se tu a tam daly zahlédnout horečnatě planoucí oči a záblesky něčeho, co mohly být zbraně. Byli sice na dně, ale stejně neměli rádi, když na ně někdo civí.

„Oni nemají psy?“ zeptal se Šílenec. „Myslel jsem, že všichni bezdomovci mají psy.“

„Tady ne,“ odpověděl jsem. „Kdyby se tu nějaký pes ukázal, tihle lidé by ho snědli. Nebo krysy. Krysy, co tady žijí, jsou pěkně ostré. Proto se drží lidé z ulice pohromadě. Tak je krysy nemůžou odtáhnout do noci.“

Hříšník se na mě podíval. „Řekl bych, že to tu znáš dost dobře, Johne.“

„Dříve jsem tu nějaký čas žil,“ řekl jsem mu. „Před mnoha lety, když se mi vedlo doopravdy špatně. Tohle je nejspíš jediné místo na Noční straně, kde moje jméno a původ nic neznamenají. Tady přijmou každého. A člověk se tu může skvěle ukrýt, i před sebou samým.“

Když se chcete zbavit myšlenek, které vám nedají pokoj, není nic lepšího než se muset soustředit na to jak se udržet v teple a suchu a kde k čertu sehnat svoje další jídlo.“

„Jak dlouho jsi tu byl?“ zeptala se Nádherný jed.

„Já nevím. Dost dlouho. Tady jsem se poprvé setkal s Břítvákem Eddiem. Pořád tu ještě občas přespává.“ Opatrně jsem vešel na náměstí, a když se moje oči trochu přizpůsobily temnotě, rozhlédl jsem se po známých tvářích. „Tamhleto je sestra Morfina v tom, co zbylo z jejího řeholního roucha. Karmelitánka, která si sama zvolila život mezi lidmi z ulice, aby se za ně modlila a utěšovala je. Její žily dokážou vyprodukovat každou myslitelnou drogu a ty pak dodává potřebným se slzami. V Krysí uličce nikdy není nouze o důvody k pláči. Její slzy jsou pro trpící požehnáním a nikdo ji ještě neodmítl. Před časem se parta grázlů pokusila ji unést a využít pro sebe, jako nevyčerpatelnou zásobárnu drog, které by prodávali. Přišli sem se zbraněmi, aby ji odtáhli, sebevědomí a přesvědčení o své síle... a lidé z ulice se na ně vrhli a doslova je utloukli. To, co z nich zbylo, později snědli.“

Sestra Morfina se se mnou přišla přivítat a přitom si s unavenou důstojností přidržovala pozůstatky roucha. Vypadala starší, než jak jsem si ji pamatoval, ale to už s člověkem život na ulici dělá. Kutnu měla špinavou a usmívala se vyčerpaně, ale přívětivě.

„Johne Taylore. Vždycky jsem věděla, že se vrátíš.“

„Jen jsem se tu zastavil, sestro.“

„To říkají všichni.“

„Hledám Lovce Herna, sestro. Potřebujeme si s ním promluvit.“

„Ale bude on chtít hovořit s vámi?“ opáčila sestra Morfina a šlehla pohledem po Nádherném jedu. „Tahleta páchne peklem.“

„Nepřišli jsme sem působit potíže,“ řekl jsem opatrně.

„My jsme potíže, John,“ odpověděla sestra Morfina. Pak se ode mne odvrátila a odešla.

Rozhlédl jsem se po někom, kdo by mi byl nápomocnější. Za peníze diskrétně vtisknuté do dlaně nebo za příslib pití. Kostěný děs na mě tupě zíral, schoulený pod příkrývkou. V hazardu přišel o všechno, dokonce i o vlastní maso. Zbyla z něho jen kostra, ale nezemřel – možná nemohl. Všiml jsem si, že má některé kosti ohlodané a doufal jsem, že od krysa. Zahlédl jsem i jiné známé tváře, známá jména, ale nikdo z nich nevypadal přátelsky. Byly tam stvůry i lidé pohromadě, dokonce i několik porouchaných strojů škudlicích ve svých pozitronových mozcích poslední jiskřičky energie. Dno Noční strany je stejně kosmopolitní jako ona sama. V koutě se krčilo několik Šediváků v rozedraných zbytcích tlakových obleků. Nejspíš je tady zapomněli. Smolaři se najdou všude. Na lepenkových tabulkách pověšených kolem krku měli napsáno: Děláme testy za jídlo. Nejraději bych těm zatraceným malým parchantům, co unášejí lidi, pořádně nakopal, už z principu, ale nakonec jsem to pokušení překonal. V Krysí uličce jsou vítáni všichni, bez ohledu na jejich minulost. O to tady jde. Koneckonců, přijali tu i mě.

„Copak nikdo nic neudělá, aby těm lidem pomohl?“ zeptal se Hříšník. „Nikomu na nich nezáleží?“

„Nezapomínej, kde jsi,“ připomněl jsem mu. „Noční strana je proslavená tím, že se tu nikdo nestará o druhé. Proto sem lidé přicházejí. Pořád se ještě najde pár takových, kterým záleží na ostatních, třeba sestra Morfina. A Kostelní lavice taky občas obchází místa, jako je tohle, rozdává horkou polívku a dští oheň a síru ve svých kázáních. Julien Advent zase přes Night Times organizuje finanční sbírky na nejrůznější dobročinné akce. Ale většina zdejších dává přednost tomu předstírat, že místa, jako je tohle, jednoduše neexistují. Nestojí o to připomínat si, jaká se na Noční straně platí cena za neúspěch.“

Já i mí společníci už jsme začali přitahovat pozornost. Naše tváře a naše životní příběhy byly známé, dokonce i tady. Lidé z ulice dávali najevo zájem. Nespouštěl jsem oči ze stínových siluet kolem nás. Tihle lidé mívali tendenci udělat krátký proces s každým, koho považovali za vetřelce ve svém teritoriu. Všichni cizinci, i ti, kteří sem přicházeli s dobrými úmysly, pro ně byli potenciální kořisti. Žil jsem tu, takže to dobře vím. Ještě jsem nezapomněl na spěšné prohledávání kapes bezvědomých, krvácejících obětí. Lidé z ulice se nás nebáli, z naší pověsti si vůbec nic nedělali. Když klesnete takhle hluboko, nezůstane moc věcí, kterých byste se ještě museli obávat. Začali se k nám pomalu plížit po zemi, ze všech stran, příkrývky si táhli za sebou. Rychlým pohledem přes rameno jsem se ujistil, že kdyby to bylo nutné, ústupovou cestu máme pořád ještě volnou. Nechtěl jsem nikomu ublížit. Když se první odvážlivci přiblížili, Hříšník a Nádherný jed zaujali pozice po mém boku. Zdálo se, že se plížící se postavy zaměřily jen na mne a ostatní ignorují. Přece si mě nemohli všichni pamatovat.

A najednou přede mnou klečeli, skláněli hlavy a mumlali moje jméno jako modlitbu. Někteří si chtěli otřít své špinavé obličejy o mé ruce. Jiní se ostýchavě dotýkali prsty mého trenčkotu, jako by je pouhý dotek mohl uzdravit. Tázavě jsem se podíval na sestru Morfinu, ale ta pořád ještě stála zády k nám. Bezdomovci teď kolem mne klečeli jako náboženské shromáždění a z vychrtlých obličejů jim sálal obdiv.

„No,“ řekl Hříšník, „to je... nečekané. A trochu strašidelné.“

„Věřte mi,“ řekl jsem a přitom jsem se snažil držet ruce z dosahu svých nečekaných uctivačů, „jestli je tady vůbec něco, čím jsem si absolutně jistý, tak je to to, že určitě nejsem Mesiáš.“

„To rozhodně nejsi,“ přisvědčila Nádherný jed.

Ve způsobu, jakým to vyslovila, bylo něco, co mne i Hříšníka přimělo podívat se na ni. „Víš snad něco, co my ne?“ zeptal jsem se jí.

„Víc, než si nejspíš dovedete představit,“ opáčila.

Když začalo být víceméně jasné, že nemám v úmyslu udělat žádný zázrak, lidé z ulice rychle ztratili zájem a stáhli se zpátky. Šílenec se bezstarostně procházel mezi nimi a oni ho přijímali jako jednoho z nich. Intuitivně poznali, že je stejně zbědovaný, stejně vykořeněný z normálního světa jako oni.

„Chudáčka Toma zebe,“ řekl poněkud triviálně.

Měl jsem na jazyku: Jdi do kláštera, ale nechal jsem to plavat. Byl jsem tu pracovně. Opatrně jsem procházel mezi krabicemi a improvizovanými stany, až jsem konečně našel Lovce Herna přesně tam, kde mi ho moje nadání ukázalo.

Pořád se ještě krčil ve své promočené, napůl zničené papírové krabici, zavinutý do něčeho tmavého a špinavého.

Uviděl mne, Hříšníka a Nádherný jed, jak se k němu blížíme, a ještě více se přikrčil. Všichni jsme se ho snažili uklidnit a přesvědčit, aby vylezl, ale zůstal schovaný, dokud jsem mu neřekl svoje jméno. Potom se vynořil, velice pomalu jako nějaké vyděšené zvíře připravené dát se při první známce ohrožení na útěk, ale nakonec stál shrbený před námi. Mohl by to být jenom jeden z mnoha pobudů zavinutý ve zbytcích starého pláště, až na to, že mu z hlavy vyrůstaly mohutné jelení parohy. Byl menší, než jsem čekal, sotva metr padesát vysoký, ale podsaditý a širokoplecí. Postavou trochu připomínal neandrtálce. Kůži měl vrásčitou a drsnou, obličej plochý, široký a ošklivý. Oči měl hluboko zapadlé a jeho skoro bezertá ústa se chvěla. Páchl opravdu odporně i na poměry Krysí uličky. Táhl z něho zvířecí, pižmový smrad. V jedné velké ruce pevně svíral žebráckou misku vyřezanou z lidské lebky.

„Nevypadám příliš božsky,“ řekl hlubokým, bručivým hlasem s přízvukem, který jsem nikdy dřív neslyšel.

„Měl jsem odejít už dávno. Ale pořád mi ještě zůstalo pár uctivačů. Většinou hippíci a týpci z new age. Pcha! Ale teď už musím brát, co je. Víra je pořád ještě moc. Lovce Herne je teď už jen pohádka pro děti. Já vím, já vím. Nikdo už nechce obětovat krev na mém oltáři. Nevyčítám jim to. Ne. Nikdy jsem nebyl příjemný bůh. Herne ztělesňoval štvání, lov a zabíjení, krev, ostré zuby a drápy.“ Jak mluvil, jeho řeč se lepšila, jako kdyby si postupně vzpomínal, jak se to dělá.

„Obětovali jste mi pro lovecké štěstí, pro dobré počasí a smrt vašich nepřátel – a abyste ode mne měli pokoj. Byl jsem nebezpečný a vrtošivý bůh, a miloval jsem léčky. Ano... Herne stál vysoko nad všemi, převyšoval i ty nejlepší a svými

kopyty drtil muže a ženy. Moje divoká magie byla mocná. Ale toho, kdo byl pod mou ochranou, se nikdo neodvážil ani dotknout! Ne! Ne... To už je dávno... Klesl jsem hluboko. A vůbec, co ode mne chceš? Raději jdi za bohy z Ulice bohů, mají velice rozumné ceny. Já už nemám žádnou moc, žádná tajemství ani moudrost.“

„Potřebujeme informaci,“ řekl jsem. „Odpovědi na několik otázek.“

Herne potřásl hlavou jako pes. „Já už nic nevím. Svět je teď jiný, ano. Lesy jsou ty tam. Všude samá města. Ocel a kámen a cihly, magie, která mne nezná. Nenávídím města. Nenávídím Noční stranu. Nenávídím svoje stáří. Žij dost dlouho a jediné, čeho se dočkáš, bude pohled na to, jak se všechno, na čem ti kdy záleželo, mění v popel a prach.“ Ostře na mne pohlédl. „Znám tě, Johne Taylore. Vím o tobě dost, abych se nekořil u tvých nohou. Co chceš? Na co se potřebuješ zeptat?“

„Vyprávěj mi o starých časech,“ řekl jsem. „Když Anglie byla mladá a ty také.“

Zašklebil se a při tom předvedl mezery mezi zažloutlými zuby. „Stále ještě si vzpomínám na dny své slávy, když jsem na svém měsíčním hřebci ujížděl v čele Divokého honu. Tu noc byli všichni muži a ženy mou kořistí.

Je to dávno, tak dávno... Kdysi jsem lovil lidi a teď žiji z jejich odpadků. Každý může skončit jako já, ó ano. Jeden špatný den... pak překročíš okraj propasti a už není cesty zpět. Z lidí se stali zemědělci, lovci už nejsou. Vesnice vyrostly v města. Lesy se stále zmenšovaly a já s nimi. Lidé naopak silili. Města... Noční strana byla mezi prvními, počátek rychle se šířící hniloby.“

„Ne první?“ zeptal se Hříšník.

Herne se znovu zašklebil. „Názory na to se různí. Stalo se to před mou dobou. Zeptej se Starých. Ti tu byli už na počátku a jsou tady pořád. Mnohem divočejší a nemilosrdnější, než jsem kdy byl já.“

„Slyšel jsem,“ řekl jsem opatrně, „že moje matka je spojená se vznikem Noční strany. Co o tom víš?“

Herne se otrásl. „Nic jistého. To už nejspíš nikdo. Ale mám na to svůj názor. Názory jsou jako díry do prdele: každý nějakou má. Pokud tě zajímá, co si o tom myslím já, tak tvoje matka byla královna Mab, první královna Elfie, ještě před Titanií. Nádherná, překrásná Titanie. Vzpomínám si na Mab. Působná jako ranní úsvit, mocnější než roční období.

Kráčela na paprscích světla, tancovala na měsíční záři, uvedla tě do transu jediným pohledem a pak na tebe s pouhým pokrčením ramen zapomněla. Královna Mab, úžasná a strašlivá. Elfové už o ní moc nemluví, ale pořád se jí bojí, mají strach, že by se mohla vrátit. Ve většině příběhů a legend ji nahradila sladká malá Titanie, ale někteří z nás na královnu Mab nikdy nezapomněli.“

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

Krátce se zachechtal. Byl to skoro oplzlý, odporný zvuk. „Zeptej se Tama O'Shantera, který tančil na svém vlastním hrobě. Mával při tom polámanými kostmi svého soka a žvýkal srdce, které mu vyrval z hrudi. Za těch časů jsme brali milostné záležitosti vážně. Naše vášně byly silnější, naše tragédie strašnější. Smrt měla nad takovými, jako jsem já, malou moc. Naše příběhy měly sílu osudu.“ Herne naklonil svou ošklivou hlavu na jednu stranu, jako kdyby něčemu naslouchal; možná písni, kterou nikdo jiný slyšet nemohl. „Vzpomínám si, jak elfové a víly opustili svět lidí. To už začínalo být zřejmé, že města, civilizace a chladné železo musí nevyhnutelně zvítězit. Odešli ze slunce, všichni, a uchýlili se do svého vlastního, tajného světa. Ano. Měl jsem odejít s nimi, dokud jsem ještě mohl. Nabízeli mi to. Nabízeli! Herne měl vždycky více společného se sidhi než s lidmi, co ryjí v zemi. Jenomže ti byli od začátku běžci na dlouhou trať, zatímco my nikdy. Měl jsem odejít s elfy, ano; jenomže já jsem se odmítl vzdát, bojoval jsem a prohrál, takže jsem zůstal sám ve světě, který už nepoznávám a kde pro mě není místo.

Takže tady mne máte, Lovce Herna. Mezi zkrachované a beznadějnými případy. Činím pokání.“

„Za co?“ zeptala se Nádherný jed.

Schoulil se zpátky do své krabice a ani na okamžik mne přitom nespustil z očí. „Zeptej se Pána trnů. A teď jděte pryč. Všichni. Nebo vás zabiju.“

Když jsme odcházeli, slyšeli jsme, jak ve svém kartónovém úkrytu pláče.

Rozhlédl jsem se po Šilenci. Byl čas, abychom se trochu pohnuli vpřed. „Kam teď?“ zeptal jsem se. „Rád si vyslechnu každý návrh.“

„Co třeba za Pánem trnů?“ nadhodil Hříšník.

Zamrkal jsem a všiml jsem si, že Nádherný jed udělala totéž. Přísně jsem se podíval na Hříšníka. „Teprve až vyzkoušíme všechny ostatní možnosti, a tím myslím všechny. Toho chlápka se bojí dokonce i Walker a má k tomu dobrý důvod.

Proč o něm vůbec mluvíš?“

„Protože se o něm zmínil Herne.“

„No tak zmínil. Další návrh?“

„V pořádku,“ řekl Hříšník. „Co třeba Nárek?“

Tentokrát jsem se skutečně otrásl. „Proč pro všechno na světě bychom měli jít za tím šíleným parchantem?“

„Protože Herne řekl, abychom si promluvíli se Starými,“ odpověděl Hříšník klidně. „A Nárek je nejstarší bytost, kterou znám.“

„To je pravda,“ připustil jsem váhavě. „Není pochyb o tom, že toho hodně ví; když se nechá přesvědčit, aby mluvil. Ale na Noční straně se nestaneš prastarou Mocností tím, že jsi přátelský a vstřícný k ostatním. Nikdo doopravdy neví, co Nárek vlastně skutečně je, s výjimkou toho, že je doslova prosáklý smrtící magií a šílený k tomu. Nechce se mi ani vyslovovat jeho jméno nahlas – co kdyby poslouchal? Možná je to démon nebo tranzitivní bytost, nebo člověk, se kterým se stalo něco hodně divného. To nikdo neví. Říkají, že pojídá duše...“

„Ale každopádně je starší než Herne,“ namítl Hříšník tvrdohlavě. „Jestli někdo ví, kam až sahá původ Noční strany, vsadím se, že to je právě Nárek.“

„Takže ty si myslíš, že bychom měli jít za ním a začít se ho vyptávat?“ zeptal jsem se.

„Jestli chceš, můžeš se schovat za mě,“ odsekl Hříšník. „Je to na tobě, Johne. Jak moc chceš proniknout ke kořenům

věci? Dost, abys vyhledal Mocnosti a Veličiny v jejich doupěti?“

„Ale k čertu,“ zaklel jsem. „Nebylo by to poprvé.“

„Kluci...“ ozvala se Nádherný jed. „Máme tady menší problém se Šilencem.“

Rychle jsem se rozhlédl. A uviděl jsem Šilence, jak divoce tancuje a točí se mezi papírovými krabicemi a stany Krysí uličky. V jeho stopách vyrážely přímo z mezer mezi dlažebními kostkami a cihlami květiny. Když ukončil svůj tanec elegantní úklonou, u nohou mu vyrazil pramínek. Jeden z bezdomovců natáhl ruku s plechovou miskou, aby do ní zachytil stříkající vodu, a vzápětí radostně zajásal, že je to nejčistší whisky. Bezdomovci se rázem dívali na Šilence novými očima.

Vrhli se vpřed jako vlna a obklopili ho ze všech stran a prosili ho, aby jim vyčaroval jídlo, pití, teplo a světlo, útočiště, kam by složili hlavu. Vztahovali k němu ruce a chytali ho za kabát, jejich prosby byly stále hlasitější, naléhavější a výhrůžnější. Šilenec se snažil před nimi couvat, jenže nebylo kam. Pokusil jsem se k němu dostat, ale dělilo nás od sebe příliš mnoho lidí. Začal jsem na lidi z ulice ječet, snažil jsem se využít autority svého jména, jenomže oni vůbec neposlouchali. A pak mi najednou po těle vyrazila husí kůže a srdce se mi na okamžik zastavilo. Už jsem se nepokoušel protlačit dopředu. Něco zlého se blížilo. Cítil jsem to.

Cihlový chodník pod Šilencovými nohama začal bublat, rozpouštět se a odtékat pryč. Země se chvěla, jako by se pod ní něco svíjelo a snažilo se to prorazit na povrch. Světla v Krysí uličce začala měnit barvu a kolem najednou bylo příliš mnoho stínů, které nic nevrhlo. Pocit nejistoty byl skoro fyzický. Na nic se už nedalo spolehnout. Opona světa se mohla každou chvíli rozhrnout a odhalit, co je za scénou. Šilenec nad sebou ztrácel kontrolu.

Lidé z ulice začali ustupovat a přitom křičeli údivem a strachem. Svět kolem Šilence se začal rozkládat. Popadl jsem Hříšníka za ruku. Stěží jsem lapal po dechu a připadalo mi, že se každým okamžikem rozpadnu na kusy, rozplynou se v nočním vzduchu. Kam jsem se podíval, se věci měnily zdánlivě v maličkostech, ale těch naprosto podstatných. Jeden z bezdomovců popadl Šilence, aby ho přiměl s těmi změnami skončit, a v příštím okamžiku zaječel hrůzou, když se na něj Šilenec podíval a změnil jeho tak, že vypadal jako modernistický obraz s divnými úhly, rozměry a zhroucenou perspektivou. Některé části mu chyběly úplně. Nejstrašnější na tom bylo, že zůstal naživu. Šilenec se podíval na svoje dílo a v jeho obličej se neobjevil vůbec žádný výraz.

Sestra Morfona odtáhla změněného muže od Šilence a začala ho houpat ve svém utišujícím náručí. Pak po mně šlehla pohledem. „To je všechno tvoje chyba! To ty jsi ho sem přivedl. Udělej něco!“

Vytáhl jsem z kapes kabátu několik naprosto neúčinných věcíček, zaťal jsem zuby a zrovna jsem se chystal vyrazit vpřed, když se Hříšník protlačil kolem mě. Zakryl mě svým tělem a vyzýval se zadíval Šilenci do očí. Oba muži stáli mlčky proti sobě a probodávali se očima, zatímco celý svět jako by zadržel dech. Pak Šilenec dlouze, hluboce vydechl a odvrátil se, a svět kolem něj byl najednou stejný jako dřív. Hříšníkova naprosto výjimečná povaha mu poskytla pevný bod a vrátila mu ztracenou rovnováhu. Krysí ulička byla zase klidná a obyčejná. Mnoho bezdomovců hlasitě plakalo a třáso se hrůzou. Hříšník vzal Šilence za ruku a odvedl ho z náměstí, a on šel s ním poslušně jako malé dítě.

„Tebe taky nemůžeme nikam vzít,“ řekl jsem.

SEDM

Proč ti mrtví neodpočívají v pokoji?

Temnotu Krysí uličky jsme nechali za zády a zamířili jsme zpátky do záře pouličních světel Předměstí. Noc byla příliš tmavá, neony příliš jasné, ale stejně jsem se cítil, jako když se vracím domů. Odejít z Krysí uličky bylo více než jedním způsobem něco jako znovuzrození. Bylo to jako prohlášení, že jste znovu schopni porvat se se světem, a svět hned také mnohem lépe vypadal. Stejně jsem to cítil i tenkrát před lety, když jsem odtamtud odcházel poprvé. Protože v Krysí uličce nikdo doopravdy nežije; tam se dá pouze přežívat. Zhluboka jsem se nadechl a rozhlédl jsem se. Kolem proudily obvyklé davy; lidé ošoupávali nohama dlažební kostky a hleděli si výhradně svých vlastních záležitostí. Walkerovi špehové nás stále pozorovali ze vzdálenosti, o níž doufali, že je bezpečná. (Walker jim neplatil dost, aby nás sledovali i do Krysí uličky.) Připadalo mi, že je jich zase o něco více, než když jsem je viděl minule, a tak jsem se na chvíli zastavil, abych zkontroloval situaci. Mí společníci trpělivě čekali, zatímco jsem na Walkerovy muže nepokrytě zíral. Někteří z nich začali ustupovat do průchodů a ústí bočních uliček, ale ti noví mi pohled opětovali. Jako supi čekající na brzkou kořist. Ukázal jsem je Hříšníkovi a Nádhernému jedu. (Šilenec byl už zase mimo a bavil se po svém.)

„Nabrali jsme nějaké nové přátele,“ řekl jsem jim. „Nejsou to jen obyčejní, běžní špehové. Vidíte těch sedm asijských gentlemanů s čínskými znaky vytetovanými nad levým obočím? Bojovní mágové. Z klanu Spárů v kápích. To jenom dokazuje, že Walkerovi nikdo neodmítne.“

„Nebezpeční lidé?“ zeptal se Hříšník.

„Velice,“ ujistil jsem ho.

„To je v pořádku,“ přikývla Nádherný jed. „My jsme taky nebezpeční.“

„Ale stejně,“ řekl Hříšník. „Bojovní mágové? Vypadá to, že to Walker bere doopravdy vážně... A co ti dva gentlemani tamhle, ti s vlčími kožešinami a náhrdelníky ze zubů.“

„Nadpřirození stopaři. Lupus extremis. Dokázali by zachytit náš pach i na skunčí farmě. Nezmáte je ani teleportace; napojí se prostě na naši magii a skočí rovnou za námi.“

„Existuje nějaký způsob, jak je setřást?“ zeptal se Hříšník.

Ušklíbl jsem se. „Ale jistě. Jít tam, kam se za námi neodváží.“

„Tamti tři se mi vůbec nelíbí,“ ozvala se Nádherný jed. „Šíří se kolem nich pach svátosti.“

Podíval jsem se směrem, kterým ukazovala, a pak jsem tiše zaklel. „Tak teď jsme ve skutečném maléru. Svaté trio. Muž, žena a nedávno vypuštěná duše; všichni tři jsou démonologové Ježíšovi a platíci členy klubu Zlo je legrace.

Provozují tu nejopzlejší tantrickou magii; k posílení svých kouzel využívají napětí vytvořené celoživotním celibátem.

Výsledkem je obrovská energie a krajně negativní postoj ke světu obecně a Noční straně zvlášť. Autority je sem obvykle vůbec nepouštějí. Ztracené! Walker to musí myslet doopravdy vážně. Na další teleportace skrze plameny pekelné můžeme rovnou zapomenout; Trio by je uhasilo pouhým pohledem.“

„Mohla bych je zabít,“ nabídl se Nádherný jed.

„Ne, to bys nemohla,“ odsekl Hříšník. „Ne, jestli chceš zůstat se mnou.“

„Samozřejmě, drahoušku Sidney. Ale později mi budeš muset ještě jednou vysvětlit, jak je to s tou zdrženlivostí.“

Náhle se Hříšník otočil ke mně a jeho obvykle laskavý pohled byl nezvykle zamyšlený a podezřívavý. „Myslel jsem, že co jsi vrátil Vatikánu jejich nesvatý grál, jsi jejich mazánek a nedají na tebe dopustit.“

„To byla speciální zakázka od papeže, ne od Vatikánu,“ vysvětlil jsem mu. „A Walker si vždycky dokázal vyjednat pomoc církve, stejně jako státu a armády, když to bylo třeba. Ale takové shromáždění es jsem neviděl už celé roky... a ještě nikdy jen kvůli mně.“

„Co tedy budeme dělat?“ zeptal se Šílenec a všechny nás tím trochu polekal. Nebylo těžké zapomenout, že taky poslouchá. Vlastně jsme na něj už skoro úplně zapomněli.

„Myslím... prostě je necháme, ať nás sledují,“ řekl jsem. „Odsud do Nářkova doupěte to není daleko. Řekl bych, že spousta z nich odpadne sama, jakmile si uvědomí, kam míříme. Ani se jim nedivím. Taky bych tam nešel, kdybych nemusel. Vlastně vím, že tam musím, a pořád se ještě snažím vymyslet způsob, jak se tomu vyhnout.“

„Potíž se špehy je v tom,“ řekl náhle Šílenec, „že tě celou dobu pozorují, ale ty jim při tom nevidíš do očí.“

Všichni jsme o tom chvíli uvažovali. „Gratuluji,“ řekl Hříšník. „To už hraničí s věcností, a navíc je to skoro srozumitelné.“

„Nikdo neposlouchá, když něco říkám,“ postěžoval si Šílenec smutně.

Hříšník se znovu obrátil ke mně a tvářil se nezvykle odhodlaně. „Zrovna mě něco napadlo,“ prohlásil. „Sandra Šance má v poslední době něco s Nářkem, i když vlastně nikdo neví přesně co. Co kdybychom kontaktovali nejprve ji a požádali jsme ji, aby nás představila? Možná by se dokonce ujala role prostředníka.“

„Pochybuji,“ řekl jsem. „Za prvé, je to pouhý drb. A za druhé, nemá mě příliš v lásce. Co jsem nechal uletět toho motýla, nemůže mi přijít na jméno.“

Hříšník čekal, dokud nezačalo být jasné, že nic víc už neřeknu, a pak si zhluboka povzdechl. „Ty už sis to rozházel skoro s každým, co?“

„Tak zlé to zase není,“ namítl jsem. „Přece musí být na Noční straně někdo, kdo mě nechce z toho či onoho důvodu zabít.“

„Já bych si na to nevsadila,“ opáčila Nádherný jed.

Se smečkou špehů za patami jsme opustili Předměstí a šli jsme stále horšími čtvrtěmi, kde i neony zářily ponuře.

Budovy se tu choulily k sobě, zatímco lidé, které jsme potkávali na ulicích, si striktně hleděli jen sami sebe. Okna tu byla zavřená na okenice nebo opatřená kovovými mřížemi a dveře byly zamčené pro každého, kromě těch, kdo věděli co říct nebo o co požádat. Právě teď jsme se nacházeli v Obludáriu, kam chodí všichni fetišisti, posedlíci a extrémněji zaměření nadšenci pátrat po věcech, které by většina lidí s rozkoší nikdy nespojovala. Pro turisty to tu rozhodně nebylo. V Obludáriu se dokonce i rodilí obyvatelé Noční strany cítí nesví. Kdysi jsem tudy prošel v rámci jednoho případu a boty, které jsem měl na nohou, jsem pak spalil.

Lidé, které jsme míjeli, upřeně zírali do země a obcházeli nás širokým obloukem. Všichni byli velice tiší a zdvořilí, i když ve vzduchu kolem nich visela těžká atmosféra perverze a morbidity. Naši špehové začali jeden po druhém odpadávat a když se konečně dovědli, kam máme namířeno, jejich počet se snížil na pouhou hrstku. Většina z nich zjevně usoudila, že i smysl pro povinnost má svoje meze. Každý má hranici, kterou nikdy nepřekročí, dokonce i tady na Noční straně. Ti otrlejší se nás pořád drželi a odstrkávali kolemjdoucí, aby nás neztratili z dohledu. Pokračovali jsme dál úzkými klikatými uličkami a z neustálého očekávání náhlého útoku jsem už pomalu začínal dostávat křeče. Obludárium doopravdy není příjemné místo. Na druhé straně Nádherný jed tu jen kvetla, vesele si vykračovala a usmívala se na každého, koho jsme potkali. Na Hříšníkovi nebylo vidět vůbec žádné emoce, ale byl to koneckonců člověk, který se zamiloval do démona. Šílenec si spokojeně pobrukoval hudební motiv, kterým právě teď byla Madonnina Erotica. To zahrnuje hodně...

Konečně jsme dorazili k odsvěcené smuteční komoře, která byla v současné době domovem staré a strašlivé bytosti nazývané Nářek. Pravidelně měnila působiště, z části proto, že se vždycky našla spousta lidí (a nejenom těch), kteří si přáli její smrt, ale hlavně protože samotná její přítomnost po nějakém čase vysála z okolí veškerý život. Nářek – známý také jako Bůh sebevrahů, Patron utrpení nebo Slzavý světec. Má mnoho jmen, ale jen jedinou podstatu, a tu nikdo neuctívá. K Nářkovi se člověk obrací, až když ztratí vůli k životu, naději a veškerou víru.

Stáli jsme před poněkud chatrnými předními dveřmi, pootevřenými mezi špinavými kamennými zdmi na několik palců.

Okna tu žádná nebyla. Nade dveřmi byla zašlá bronzová tabulka s nápisem vyvedeným gotickým viktoriánským písmem – Maxwellovo mauzoleum. Smuteční salón byl už skoro dvě stě let starý, když ho po všeobecné shodě zavřeli. (Došlo k tomu předtím, než se jediným dodavatelem pohřebních obřadů na Noční straně stala Nekropole.)

Historiky o tom, co se tehdy v Maxwellově mauzoleu přihodilo, pořád ještě kolují mezi lidmi. Ošklivé historiky, dokonce i na poměry Noční strany. O tom, co bylo prováděno s mrtvými i živými v jeho temných a zvukotěsných sálech, kde Maxwellova rodina sloužila nesvaté mše mezi mrtvolami, i o rituálech tak odporných, že k jejich popisu chyběla slova. Maxwellovi byli nakonec odhaleni, pak vyvlečeni ven a pověšeni na nejbližších lucernách; jejich těla byla spalena dřív, než sebou přestala škubat. Co zbylo, bylo po jistých opatřeních pohřbeno v jediné rakvi, a ještě týdně potom se lidé řadili do fronty, aby se mohli vymočít na jejich hrob.

Právě zdejší strašlivé události nakonec přiměly Autority, aby zapomněly na řeči o svobodném podnikání a rozhodly, že napříště se budou veškeré záležitosti spojené s pohřby konat výhradně v Nekropoli, která bude pod neustálou přísnou kontrolou. Než se do něj nastěhoval Nářek, bylo Maxwellovo mauzoleum léta opuštěné, ale z jeho kamenných zdí bylo

pořád ještě cítit zlo.

Najednou se mne zmocnil pocit, že je kolem mnohem větší ticho než před okamžikem, a chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil proč. Šilencův hudební motiv utichl. Stál přímo přede dveřmi a prohlížel si je zblízka. Přitom si dával dobrý pozor, aby se jich nedotkl. V obličeji měl soustředěný výraz člověka naslouchajícího hlasům, které může slyšet jen on sám. „Proč ti mrtví neodpočívají v pokoji?“ zeptal se a hned nato se od nás odvrátil, aniž by počkal na odpověď. Podíval jsem se na Hříšníka. „Připadá mi to tak jenom, nebo to, co říká, najednou dává větší smysl?“ „Pravděpodobně ti to jen tak připadá,“ odpověděl Hříšník. „Takže, co uděláme? Hlasitě zaklepeme a ohlásíme se?“ „Hmm, já si myslím, že o nás ví,“ řekl jsem. „Nárek je Mocnost a Veličina. Bytosti jako on nemají v povaze nechat se zaskočit...“

Opatrně jsem natáhl ruku a zkusmo jsem do dveří šťouchl. S hlasitým zaskřípěním se pomalu otevřely směrem dovnitř. Jako většina starších bytostí byl i Nárek tradicionalista a měl slabost pro dramaticko. Za dveřmi byla matná rudá záře, napjaté ticho a nic jiného. Jako otevřená brána do pekla. Chvíli jsme počkali, ale nikdo nás nepřišel přivítat.

„Trochu mne překvapuje, že dveře nebyly zamčené,“ ozval se Hříšník. „Koneckonců, tady jsme na Noční straně, kde se za veřejné vlastnictví považuje všechno, co není přibité a střežené troly.“

„Každý, kdo je tak pitomý, aby se vloupal do Nárkova doupěte, si zaslouží všechny ty krajně nepříjemné věci, které ho tam čekají,“ odpověděl jsem. „A tento dům bez Nárkova svolení ještě nikdo neopustil.“

„Promiňte,“ vmísila se do rozhovoru Nádherný jed, „ale půjdeme dovnitř, nebo máte v úmyslu trčet tady u dveří a probírat strategii, dokud se Nárek nezačne nudit a nepřijde si pro nás?“

Podíval jsem se na Hříšníka. „Ta tvoje holka je nějaká netrpělivá.“

„To mi povídej,“ opáčil Hříšník suše.

Vešel jsem dovnitř s Hříšníkem a Nádherným jedem po boku a Šilenec uzavíral průvod. Dveře se za námi zabouchly, aniž se jich kdo dotkl, a nikoho z nás to příliš nepřekvapilo. Smysl pro dramaticko. Interiér mauzolea se ukázal být mnohem větší, než jeho skromný exteriér naznačoval. Místnosti původně malého podniku brzy nahradily prostorné sály zcela zaplněné převládající se, krvavě rudou mlhou. Z místa, kde jsme stáli, jsme nedohlédli na druhou stranu síně, ale vysoký, klenutý strop nad našimi hlavami naznačoval, že se nachází někde v dáli. Ocitli jsme se v obrovském prostoru a slabý zvuk našich kroků na nerovné dlažbě jako by se odrazil ozvěnou stále znova a znova, než nakonec dosáhl protější zdi. Říká se, že se prostor rozpíná, aby obsáhl všechno zlo, které je v něm obsaženo. A tohle bylo doupě Nářky. Byli jsme tu na velice zlém místě, vlastně jednom z nejhorších na světě, a všichni jsme to cítili ve své vodě, v kostech i v duších.

„Líbí se mi tady,“ prohlásila Nádherný jed. „Připomíná mi to domov.“

Vzduch byl mrazivý a dokonale nehybný. Krvavě rudá mlha se pohybovala sama od sebe, kypěla a převalovala se, houstla a zase řídla, aniž v tom byla nějaká zjevná zákonitost. Dlažební kameny pod našimi nohama byly pokryté hrbitovni špínou. Z jedné strany dovnitř dopadalo trochu světla cezeného přes staromódní vitrážová okna, která zobrazovala různé způsoby skonů svatých a mučedníků vyvedené v živých barvách. Tlumená rudá záře z druhé strany síně, která dávala mlze barvu, pomalu pulzovala, takže to trochu vypadalo, jako bychom kráčeli krevním řečištěm nějakého umírajícího boha. Mlha páchla po krvi, masu a nedávné smrti.

„Copak jsem konečně dorazil do pekla?“ zeptal se Šilenec.

„Tohle není peklo,“ prohlásila Nádherný jed. „Ale odsud už se dá zhlédnout.“

Šli jsme dál. Konec síně se zdál neskutečně vzdálený. Neměl jsem potuchy, jak dlouho už jsme uvnitř mauzolea. Všichni jsme se třáslí, dokonce i Šilenec. Mráz z nás doslova vysával životní teplo. Semkli jsme se těsněji k sobě. A pak z krvavě rudé mlhy vyšli mrtví, aby se s námi pozdravili a přivítali nové hosty. Byly jich stovky, muži, ženy, a dokonce i pár dětí, a bylo nad slunce jasnější, že všichni jsou už po smrti. Pořád ještě měli rány, které je zabily, nebo podlitiny od provazu, s jehož pomocí ukončili svoje pozemské utrpení. S naprostou samozřejmostí vystavovali na odiv vyhřezlé maso a zaschlou krev, protažené a zlomené krky. Jejich pokožka byla sinalá a bezbarvá, dokonce i uvnitř ran, a ve tvářích neměli žádný výraz. Alespoň dokud jste nepohlédli do jejich nehybných očí a nespátřili jste v nich utrpení, které nikdy neskončí.

Armáda mrtvých, šourající se kupředu na necitlivých nohou, v cárech šatů, které jim dodávaly vzhled strašáků do zeli. Všichni zvedali ruce a kynuli nám, abychom šli dál. V jejich davu se vytvořila ulička a já jsem zamířil do ní. Mrtví se před námi rozesupovali a za našimi zády se jejich řady opět spojovaly. Nemohli jsme jít nikam, kde nás nechtěli. Někteří z mrtvých se mě dotýkali jako ti žebráci v Krysí uličce. Upírali na mne svoje mrtvé oči a z bleďých úst jim vycházela sotva slyšitelná slova, pouhý duch hlasu.

Pomoz nám. Zachraň nás před Nárkem. Nevěděli jsme. Netušili jsme, že to bude takové. Chceme ulehnout a spočinout v klidu. Pomoz nám. Osvobod nás. Znič nás.

A všechno, co jsem mohl dělat, bylo jít stále vpřed.

Nárek byl starý, velice starý bytost. Starší než to, co se na Noční straně považovalo za dějiny. Svou sílu čerpal ze sebevražd, živil se utrpením a zoufalstvím a smrtí. Mrtví se kolem nás stahovali stále těsněji, ukazovali strangulační rýhy na svých pokřivených krcích a roztržštěné průstřely na temenech hlav, kudy vyletěla kulka, již si sami vpálili do úst nebo do oka. Obličeje měli napučené plyny, které vdechli, nebo spolykanými pilulkami. Na hrdlech a zápěstích jim zely bleďě rudé řezné rány. Jejich těla byla rozbitá pádem nebo pneumatikami automobilu. Nosili své smrti jako otevřené knihy, ne jako varování, ale jako odznak svého zatracení.

A pak se začaly objevovat příznaky, že se blížíme k Nárkovi samotnému. Ze stropu visely katovské smyčky jako pralesní liány, takže jsme se jimi brzy museli doslova prodírat. Ze tmy před námi se vynořovaly obrovské skulptury vyrobené celé z břitvových ostří a my jsme je opatrně obcházeli. Nárek si to tu zjevně zařídil k obrazu svému. Krvavá mlha začala postupně řídnout, zato teď páchla po všech možných jedovatých plynech.

Tato poslední skutečnost mne málem zaskočila. Ostatním nemohla smrtící mlha z různých důvodů nijak ublížit, ale když se mi začala točit hlava a začal jsem marně lapat po dechu, uvědomil jsem si, jaké nebezpečí mi hrozí. Myšlenky se mi zmateně rozbíhaly a vracely se v kruzích; zmocnil se mě pocit, jako bych sám sebe sledoval z dálky... A pak se v mé hlavě ozval varovný křik špendlíku z jednoho rohu.

Jed! Jedovaté plyny, ty idiote! Dělej něco! Sněž celer!

Strčil jsem zmrzlou ruku do kapsy trenčkotu, vytáhl jsem z ní kousek celeru a začal jsem ho žvýkat. Pro případy, jako byl tenhle, vždycky u sebe nějaký mám, napuštěný jistými velice užitečnými substancemi. Chutnal odporně hořce, ale rychle mi vyčistil hlavu. Je to starý trik, ale dobrý; kdysi mne ho naučil potulný doktor, se kterým jsem se setkal v baru U Jestřába.

Na špinavých dlažebních kamenech se povalovaly pistole a náboje a my jsme je odkopávali z cesty. Pod nohama nám křupaly hromádky různobarevných pilulek. Mrtví se kolem nás semkli. Šel jsem dál, oči upřené přímo před sebe.

Mrtví teď byli všude kolem nás, zaplňovali celou obrovskou siň, ti nejvzdálenější byli jen nezřetelně se rýsujícími stíny v pulzující mlze. Teprve teď jsem si byl jist, že jsem si pro tento případ vybral ty pravé společníky. Kdokoliv jiný už by se dal dávno s křikem na útěk a já sám jsem k tomu neměl daleko. Živí by nikdy neměli přijít tak blízko ke smrti a všem jejím hrůzám. Nářkovi sloužili všichni, kteří si kdy na Noční straně sami vzali život, takže tu měl po Autoritách druhou největší armádu. Tolerovaly mu to jen proto, že Nárek nikdy neprojevil sebemenší zájem o řízení Noční strany. Tady, kde jsou vždycky tři hodiny po půlnoci a na útěchu svítání čekáte marně, nebyla o zoufalství a sebevraždě nikdy nouze.

Krvavá mlha se náhle rozhrnula jako opona a my jsme uviděli Nářka v jeho podpůrné kleci zavěšené pod stropem. Obrovská a strašlivá bytost bezpečně vězela ve složité konstrukci z rezivějících železných tyčí, ve velké krychli o hraně téměř deset metrů. Černé železné pruty, které ji tvořily, se křížily v důmyslných vzorech a stáčely se dovnitř, kde pronikaly nelidsky zvětšeným a znetvořeným tělem a podepíraly ho. Nebylo snadné odhadnout, jak velká bytost ve skutečnosti je, protože byla v kleci skrčená a svinutá do sebe. Svaly měla od stálého tlaku svého vězení napjaté a bezbarvá pokožka se jí leskla potem bolesti a rozkoše současně... Così v jejím vzhledu vzbuzovalo dojem, že původně, kdysi velice dávno, mohla být člověkem...

Jestli byla klec vyrobená kolem Nářka, nebo v jejím nitru vyrostl, se nedalo poznat. Nebylo v ní nic, co by připomínalo dveře nebo nějaký jiný vstup. Nelidsky dlouhé paže a nohy trčící z pokřiveného torza se znovu a znovu ohýbaly v popření všech zákonů anatomie a na místě je držely jen železné tyče, jimiž byly probodány. Na žádné z nesčetných ran nebylo ani stopy po krvi. Další rezavé pruty pronikaly křížem krážem trupem, který nevykazoval žádné známky dýchání nebo srdečního tepu, jen husté ochlupení na něm se pomalu chvělo a vytvářelo vzory přitahující oko. Obličej, přitisknutý zevnitř k mřížím, si nás upřeně prohlížel; kůže na té neuvěřitelně roztažené tváři byla napnutá k prasknutí a z jednoho očního důlku trčel rezavý železný hrot. Nos už dávno uhnul nebo mu ho možná někdo ukousl a uši také chyběly. Ústa byla široká, zející rána plná kovových zubů. Ze zdeformovaného čela trčely popraskané a drolící se kozi rohy.

Dívat se na Nářka delší dobu bylo nepříjemné, skoro bolestivé. Byl příliš velký, příliš... jiný.

Čísely z něj špatné emoce, nenávisť a zoufalství spolu s různými pokřivenými potřebami, a také smutek, kterému se dá uniknout jen jediným způsobem. To všechno se mísilo v těžký a neodolatelný pach hustý jako pižmo. Nic z toho samozřejmě nebylo přirozené.

Nárek ze sebe vyzářoval všechny hrůzy náhlých, zbytečných smrtí, sebevražd a promarněných životů, těch, které byly potlačeny, ještě než začaly, a zničených rodin. Protože utrpení bylo pro Nářka jídlem i pitím.

„Či to byl pitomý nápad přijít sem?“ zeptal se Hříšník klidně. Na tom místě bylo něco, co vás nutilo šeptat, jako kdybyste byli v chrámu, ale naruby.

„Tvůj,“ odpověděl jsem.

„Proč jste mě poslouchali?“ opáčil Hříšník.

Chomáč mlhy vedle klece náhle zmizel, odvátl jakýmsi neucíitelným větrem, a odhalil ostatky Nedůtklivých sester z Úlu. Jejich těla byla navršená na vysokou hromadu, naházená na zem bez ladu a skladu jako nějaké odpadky. Byly jich tam stovky, možná tisíce; dost, aby se z toho člověku zatočila hlava. Lesklé hmyzí krunýře, tenké nohy trčící z hromady, které už se místy rozkládaly. Jejich ďábelské obličejové byly netečné a bez výrazu, jejich složené oči a části ústního aparátu mi připadaly jakoby odevzdané. Nedůtklivé sestry z Úlu – genetické teroristky, ochránkyně hmyzu, pustošitelky přičetných myslí. Nenáviděné prakticky všemi. A přesto mne nijak nepotěšilo, že je tu vidím ležet mrtvé a pohozené jako oběť Nářkovi.

Když Nárek promluvil, zněl jeho hlas jako hlas někoho, kdo předstírá, že je vaším přítelem, a pak, když vaše obezřetnost poleví, vám do uší šeptá lži a pololži.

„Jsou tu všechny,“ řekl a jeho tichý, chraptivý hlas byl jediným zvukem, který se v síni rozléhal. „Žádná nezůstala.

Přišly sem před nějakým časem a sháněly se po tobě, Johne Taylore. Zamýšlely tě zajmout a odvléct na pitevní stůl, tam tě rozřezat a vyrvat ti všechna tvoje tajemství. Uloupit tvoje dědictví. Věděly, že sem přijdeš. Koupily si tu informaci od orákula. Vyplatilo by se jim, kdyby se s ní nespokojily. Nepřipustím, aby se někdo pletl do cesty mým hostům a mařil moje záměry. Takže jsem je pomocí lží, kterým chtěly uvěřit, nalákal sem a pak jsem se díval, jak se pod mým vlivem jedna po druhé zabíjejí, až nezbyla ani jediná. Křičely docela uspokojivě, na pouhý hmyz. A nyní jsou všechny pryč. Úl zůstane navždy prázdný. To je můj dárek tobě, Johne Taylore.“

„Děkuji,“ odpověděl jsem. „To od tebe bylo... laskavé.“

„Ve skutečnosti vůbec ne,“ odpověděl Nárek. „Já nejsem laskavý. Proč jsi sem přišel, Johne Taylore?“

„Pátrám po původu Noční strany,“ odpověděl jsem. „Najala si mě na to tranzitivní bytost známá jako paní Štěstěna. Pomáhají mi Šílenec, Hříšník a démon Nádherný jed. Už jsem se o tom radil s Merlinem Zplozencem Satanovým a

Lovcem Hernem. „Chtěl jsem vymyslet ještě více jmen, která bych mohl významně utrousit, ale ve zneklidňující přítomnosti Nářka jsem musel vyvinout maximální úsilí už jenom na to, abych se nesesypal, takže jsem se nakonec rozhodl vést to co nej přímočařeji a nejjednodušeji. „Co mi můžeš říct o počátcích Noční strany, o jejím stvoření a skutečném účelu?“

„Noční strana je mnohem starší než já,“ odpověděl Nárek a jeho hlas byl jako zchytralé, vemlouvavé mumlání. „Starší než kdokoli, koho znám. Jediný, kdo by ti mohl dát odpověď na tvou otázku... je tvoje matka. Ať už je teď kdekoli.“

„Co víš o mé matce?“ zeptal jsem se.

„Byla dlouho pryč, ale nyní se k nám zase vrací. O, my přešťastní. Babalon, Babalon. Armády Světla i Temnoty se musely spojit, aby nás jí tehdy před mnoha staletími zbavily, ale na to, aby se vrátila, stačili tři pošetilí smrtelníci.“

„Tři smrtelníci,“ zopakoval jsem a mozek mi pracoval na plné obrátky. „Můj otec, samozřejmě, Sběratel a... Walker.“

„Přirozeně, kdo jiný? Ti tři nerozluční, opravdoví přátelé, kteří měli velké sny a dobré úmysly...“

Odmlčel se a z koutku úst mu skanula hustá slina. Jeho jediné, nehybné oko se na mne vyčkávací dívalo. Usilovně jsem se snažil přemýšlet. Nevycházelo se to, jak jsem předpokládal, ale takový byl vlastně celý tenhle den.

„Jednou jsem se setkal s Prvotními,“ řekl jsem nakonec. „S prastarými démony ze samotného počátku Stvoření. Posedli několik mrtvol na Nekropoli. Také mluvili o mé matce. Říkali: Ona byla první a zase v tomto nejhorším ze všech možných světů první bude. Víš, co tím mysleli?“

„Vrátila se,“ řekl Nárek. „A Noční strana už nikdy nebude jako dřív. Pamatuji se na staré časy na Noční straně, když ještě nebyly žádné Autority, které by držely na uzdě chutě a ambice těch, co tady určovali chod věcí. Všichni jsme tehdy byli svobodní, zastánci Světla, Temnoty i ti, kteří si nemohli nebo nechtěli vybrat. O to tady šlo. Byl to čas zázraků i zvrhlostí, snů i zatracení vystavěný s obrovskou pýchou, kde se všechno a cokoliv zdálo být možné. Nikdo z nás teď není tím, čím tehdy být měl. Noční strana byla mladá, když byla země mladá, a všechna království, co jich tento svět kdy znal, nikdy nevyprodukovala nic tak divokého, nic tak svobodného a slavného, jako byla Noční strana v těch dobách.“

„Co se stalo... s tímhle místem?“ zeptal jsem se.

„Vyhnali jsme tvou matku, protože jsme se chtěli osvobodit i od jejích záměrů, ale bez ní jsme ztratili svůj cíl. Potenciál Noční strany se zhroutil pod vahou našich... omezení, a stal se jen stínem snu, kterým kdysi býval. Co zůstalo, je místo přizemních ambicí a kradných rozkoší, kde už nezáleží na ničem jiném než na zisku.“

„Znal jsi mou matku?“ zeptal jsem se.

„Možná. Už je to tak dávno. Nedokážu si na to vzpomenout jasně. Ani na svou vlastní minulost, natožpak na cizí. Ale vím, že Noční strana už byla hodně stará, když jsem byl pouhé mládě, které se teprve začalo formovat.“

„A lidé?“ nadhodil Hříšník. Nadskočil jsem. Úplně jsem zapomněl, že tu je ještě někdo jiný.

„Lidé?“ opáčil Nárek a nijak se nesnažil skrýt pohrdavý tón hlasu. „Takový bezvýznamný potěr. To já jsem tu byl odjakživa a vždycky tady budu.“

„Nesmysl,“ odsekla Nádherný jed ostře. Vystoupila dopředu, aby si tu zdeformovanou věc v kleci mohla prohlédnout zblízka. „Ty nejsi jedním z nás. Byl jsi vyroben, ne stvořen. Do téhle podoby tě vytvaroval svět a tvůj vlastní chtíč. Není na tobě nic věčného, nic pekelného ani vyvoleného. Jsi jen obyčejné maso, máš potřeby masa a trpíš deziluzemi masa.“

Nárek zavyl, až se celá klec otřásla; byl to příšerný zvuk. Jak se obří tělo uvnitř otřásl – možná zlostí, nebo šokem – ze železných prutů mříží odpadávaly černé vločky rzi. Muselo to být už hodně dávno, co si s ním někdo dovolil mluvit takovým způsobem. Měl jsem co dělat, abych nezačal tleskat. Černé mříže zaduněly, avšak klec vydržela. Nárkova kůže se napjala a praskla, ale ani teď se neobjevila žádná krev. Mrtvoly v síni se neklidně zavrtěly a krvavá mlha se vzedmula. Ve vzduchu pulzovala síla a všichni jsme to cítili. Nádherný jed všemu přihlížela s naprostým klidem. Hříšník se Šilencem se schovávali za mnou a já jsem si v tu chvíli nepřál nic jiného, než abych se mohl taky za někým schovat. Z mauzolea nevedla žádná snadná cesta, žádný viditelný východ, a vztek Mocnosti a Veličiny dokáže být strašlivý. Nedůtklivé Sestry z Úlu o tom věděly svoje. Ale Nárek se nakonec uklidnil a upřel na mne pohled svého jediného příšerného oka.

„Chtěl bys vědět, kdo byla tvoje matka?“ zeptal se a jeho hlas byl velice, velice mrazivý. „Jestli jsem to někdy věděl, zapomněl jsem to nebo mi to bylo vymazáno z paměti, ale nemohli mi zabránit, abych o tom celé ty roky nepřemýšlel a nedohadoval jsem se. Osobně věřím, že je tou dávnou a strašlivou bytostí, někdy nazývanou Morrigan, jednou z Badh; keltskou bohyní války, která se někdy také zjevovala jako vlčice, vrána nebo havran. Ta prastará bohyně bojišť a masakrů, která se odívá vnitřnostmi svých uctíváčů a jejíž smích svolával vichry války. Pro kterou byl každý mrtvý voják obětí a každá jatka potěšením. Tajná bohyně a vůdčí duch dvacátého století, říkají někteří. A ty, jako její jediný syn, už kolem sebe začínáš šířit destrukci. Tou svou válkou mezi anděly jsi skoro zničil Noční stranu. Co uděláš příště, Johně Taylore?“

„Ty o ní ve skutečnosti nevíš vůbec nic,“ řekl jsem s jistotou, která se rovnala náhlému osvětlení. „Tohle všechno jsou jen dohady a zbožná přání. Vzdal ses svých vzpomínek nebo jsi o ně přišel, abys mohl plně žít v současnosti. Aby sis mohl lépe vychutnávat utrpení, které kradeš svým obětem. Jak bys mohl vědět, kdo byla moje matka? Vždyť ty si nepamätuješ ani svůj vlastní původ, natožpak počátky Noční strany.“

„Na tom nezáleží,“ odpověděl Nárek svým suchým, šeptajícím hlasem, který byl náhle zase klidný. „Tvoje putování končí zde. Nechť minulost zůstane minulostí; mne zajímá jen to, co je teď. Možná že staré časy nebyly tak skvělé a svobodné, jak bych si ve svých vzpomínkách přál, ale nedovolím ti, abys ohrožoval to, co jsem teď. Všechno to sladké utrpení, zoufalství a zatracení... to všechno bys zničil. Tak to ne. Nenechám tě, aby ses šťoural ve starých tajemstvích, která by mne mohla připravit o zdroj mé moci a mého potěšení.“

„Ty se mé matky bojíš,“ řekl jsem.

„Každopádně se nebojím tebe, John Taylore. Když tě teď zabiju a začlením tě do své armády, zabouchnu prastaré dveře, kterými se tvoje matka může vrátit, aby se znovu ujala vlády nad Noční stranou a zkazila nám všechnu zábavu. Zase budeme v bezpečí.“

Ohlédl jsem se po svých společnících, jen abych se ujistil, že tam pořád ještě jsou, pak jsem bojovně vypjal prsa a obdařil jsem Nářka svým nejsebevědomějším pohledem. Když už musíte blufovat, udělejte to ve velkém stylu. „Tak ty si vážně myslíš, že máš na nás čtyři? Víš, kdo a co jsme?“

„Na tom nezáleží,“ odpověděl Nárek a jeho hlas se pomalu vytrácel, jako by ztrácel zájem. „Jste u mne a v mé moci. Budu vám ukazovat věci, příšerné věci, tak strašné, že se raději navzájem pozabijíte, než abyste se na ně museli dál dívat. A potom se znovu zrodíte, lapení ve svých mrtvých tělech, abyste mi sloužili navěky. Nebudete mít jinou vůli než mou vlastní. A vaše utrpení mne bude živit po staletí.“

Na okamžik nastalo ticho, pak se Šílenec vesele zasmál a pochmurná atmosféra byla rázem pryč. I Hříšník už vrtěl hlavou.

„Co nám můžeš ukázat, ty zrůdo v kleci? Já jsem Hříšník a poznal jsem tajemství pekelných hlubin.“

„A já jsem Nádherný jed, démon, který z pekla pochází.“

„Já jsem Šílenec a viděl jsem Pravdu.“

„A já,“ prohlásil jsem, „jsem John Taylor; ani bys nevěřil, co já jsem už všechno viděl. Tak do toho, Nářku. Ukaž, co umíš.“

Nárek se zachvěl, až jeho klec hlasitě zarachotila, a pak zaječel nelidským hlasem: zabijte je! Zabijte je všechny!“

Mrtví se na nás vrhli z krvavé mlhy, sesypali se na nás rychle, ale bez jakékoliv elegance, studené mrtvolý poháněné nelidskou vůlí. Neměli zbraně, jenom bezmeznou, nevyčerpatelnou sílu mrtvých a svůj počet, jímž nás hrozili zavalit. Objevili se ze všech stran současně a sáпали se po nás bledýma rukama podobnýma pařátům. Zdálo se však, že Šílenec nedokážou najít. Tlačili se kolem něho a bili do všeho v dosahu, jen ne přímo do něj. On na to reagoval pouze smutným pohledem. Nádherný jed si už kolem sebe udělala místo, nepřirozenou rychlostí se míhala sem a tam, hlasitě se smála, trhala mrtvá těla na kusy a drtila je podpatky.

Vesele kolem sebe rozhazovala kusy těl a děsivé množství útočníků pro ni neznamenal vůbec nic. Byla ve svém živlu. Hříšník ji pozoroval, mračil se, ale neudělal nic, aby ji zastavil. Mrtví ho obklopili a jejich ruce do něho bušily bez jakéhokoliv výsledku; nedokázali ublížit muži, kterého se už zřeklo peklo i nebe.

Já jsem bleskově vytáhl z vnitřní kapsy svého trenčkotu sáček soli a rozsypal jsem ji v kruhu kolem sebe. Mrtví nemohli překročit solnou linii, a tak kolem mne jen vztekale kroužili a nemotorně mi hrozili svýma prázdnýma rukama; Nárkova vůle je hnala vpřed stejně silně, jako je sůl odpuzovala. S bušícím srdcem jsem se za nimi otáčel stále dokola a dbal jsem na to, aby kruh soli zůstal neporušený. Můj dech se zrychlil, až dosáhl hranice hyperventilace. Tohle se mi vážně nelíbilo. Nic z toho, co jsem měl v záloze, nebyl dost silné, aby zadrželo celé vojsko oživlých mrtvol. Zavolal jsem na ostatní, ale ti byli ode mne byli příliš daleko. A pak jsem pohlédl do strnulých očí dorážejících mrtvých a jediné, co jsem v nich spatřil, bylo utrpení. Tohle nebyl jejich boj. Pouze poslušně plnili příkazy svého pána; byli Nárkovými otroky. Posledním zbytečkem odvahy dokázali spáchat sebevraždu, doufajíce, že se tak navždy zbaví bolesti a ubíjejících povinností svého nesnesitelného života, a pak zjistili, že jsou na věky odsouzeni k něčemu daleko horšímu. Tady nebyl mrtvým souzen klid, žádné odpočínutí věčné pro ty, kdo se prohřešili.

A čím více jsem o tom přemýšlel, tím větší se mne zmocňoval vztek. Vím, jaké to je, když vás všechno v životě zraňuje tolik, že jste připraveni zemřít, jen aby ta bolest konečně přestala. Být jen trochu méně tvrdohlavý, mít trochu méně rozhodnosti v určitých okanzích, a mohl jsem teď být jednou z těch ubohých, polapených duší... Co jsme to udělali z Noční strany, když tady ani mrtví nemohou odpočívat v pokoji? Vztek se ve mně rozhořel jako studený plamen, vyčistil mi hlavu a uklidnil moje bušící srdce. Vyvolal jsem svoje nadání a moje třetí oko, soukromé očko, které se otevřelo hluboko v mé mysli, spatřilo spojení mezi mrtvými a jejich pánem. Najednou jsem viděl tenké stříbrné nitky vedoucí od temen hlav mrtvých k Nárkovi v jeho kleci; provázky, jimiž ovládal svoje loutky. Při tom, jak jsem byl rozzuřený a ke všemu odhodlaný, pro mne byla ta nejsnadnější věc na světě natáhnout se svým vědomím a v jediném okamžiku všechna ta stříbrná vlákna přetrhnout.

Mrtví na místě zkameněli, strnuli uprostřed pohybu jako přimrazení. Atmosféra v siní se rázem změnila, jako kdyby se lusknutím prstů uvolnilo všechno to svíravé napětí, které nás předtím ochromovalo. Nárek zaječel; byl to příšerný nelidský zvuk, jenž projel siní jako pila živým masem. Pak se mrtvolý začaly jedna po druhé kácet k zemi, kde zůstávaly nehybně ležet, zatímco z nich unikaly konečně osvobozené duše jako duhové hvězdičky. Nakrátko zablikaly v temnotě a pak zmizely tam, kam se měly dostat už dávno.

Nikdy jsem nevěřil tomu, že duše sebevrahů přijdou do pekla. Bůh je určitě milosrdnější.

Když poslední z duší zmizela, moje vidění se vrátilo k normálu. Rozhlédl jsem se. Krvavá mlha byla pryč. Hříšník, Nádherný jed, a dokonce i Šílenec se tvářili velice zmateně. Všude kolem nás se vršily mrtvolý a žádná z nich už sebou ani nezacukala. Tísňivá atmosféra zoufalství a hrůzy, která plnila velkou síň, slábla jako špatný sen, protože už tu nebylo nic, čeho by se bylo třeba bát. Všichni jsme obrátili pohled k Nárkovi. Černá železná klec se už rozpadala, kovové mříže praskaly a sypaly se k zemi v dešti černé rzi. A na dně klece, pod změtí pokroucených tyčí, leželi nahý muž a žena; zoufale se objímali a ronili slzy vzteku a bezmoci. Už nebyli spojení, už neměli moc, už nebyli strašlivou prastarou bytostí nazývanou Nárek. Ať už udělali cokoli, nebo cokoli jim někdo udělal, bylo po všem. Muselo to pro ně být těžké, být po tak dlouhé době zase pouhými lidmi. Netoužil jsem je zabít, ale neměl jsem ani důvod být milosrdný. Otočil jsem se k nim zády a kývl jsem na své společníky.

„Je čas odejít,“ řekl jsem. „Myslím, že už jsme se tu dozvěděli všechno, pro co jsme sem přišli.“

„A co... s nimi?“ zeptal se Hříšník.

„Jen počkej, až se to roznese,“ řekl jsem mu. „Teď jsou už zase jen obyčejní lidé a k tomu úplně bezmocní. Brzy se na

vlastní kůži dozvědět, co je to utrpení. Na Noční straně je spousta takových, co s nimi mají nevyřízené účty za své blízké, kteří byli zotročeni.“

„Nemůžeš nás tu jen tak nechat!“ zavyl hlas z rozpadající se klece. Mohl patřit muži i ženě. „Jsi přece velký hrdina Noční strany! Nemůžeš nás opustit!“

„Tak se dívejte,“ odsekl jsem.

Zamířil jsem k východu a mí společníci mne bez jediného slova následovali. Síň se už začínala rozpadat, mizela po kouskách a částech, jak magie, kterou byla prosáklá, postupně vyprchávala. Už brzy se sem vrátí původní prostory se všemi starými vzpomínkami na to, co tu prováděla Maxwellovic rodina. A možná že pak, v atmosféře vzpomínek na mučení, zoufalství a smrt, nenajdou muž a žena, kteří kdysi byli Nárkem, jinou možnost úniku než vzít si život. Při té myšlence jsem se nedokázal ubránit pousmáním. Ta představa mi rozhodně vrásky nedělala.

Proč mrtví neodpočívají v pokoji? Protože se na Noční straně vždycky najdou nějaké ty Mocnosti a Veličiny, které je zneužijí ke svým cílům.

Vyšli jsme z Maxwellova mauzolea a zvrácená atmosféra Obludária na nás zapůsobila jako závan osvěžujícího větríku. Dokud jsem si neuvědomil, že Walkerovi špehové někam zmizeli a s nimi i všichni ostatní. Ulice byla úplně opuštěná. Všechny dveře kolem byly pevně zavřené a v žádném okně se nesvítilo.

„Proč se tak mračíš?“ zeptal se mě Hříšník. „Pokaždé, když se takhle mračíš, se stane něco hodně zlého. A Šilencův hudební motiv je zase jako soundtrack z nějakého thrilleru.“

„Vypadá to, že Walker stáhl svoje lidi a celou tuhle oblast uzavřel,“ odpověděl jsem. „To by neudělal, pokud by neplánoval něco hodně ošklivého a nepřál si, aby u toho byli svědci. Vzhledem k tomu, jaké příšernosti jsem ho viděl spáchat před celými davy lidí, tohle jeho bezpečnostní opatření pro nás nevěstí nic dobrého.“

Všichni jsme se semkli těsněji, dokonce i Šilenec, a snažili jsme se hlídat všechny směry najednou. Po bitce s Nárkem by se mi docela hodil odpočinkový čas, ale takový už je Walker – udeří vždycky, když je jeho nepřítel nejvíce oslabený. Ulice byla stále prázdná a zvuky velkoměstského ruchu sem zaznívaly jen z velké dálky. Jak se mohl Walker tak rychle dozvědět, že jsme zničili Nářka? Byla to ta poslední kapka, která způsobila, že se definitivně rozhodl, že jsem příliš nebezpečný, aby mi dovolil dál žít? Byl po všech těch letech konečně připravený mne zabít?

Věděl, že vím o úloze, kterou sehrál při návratu mé matky?

Bylo docela dobře možné, že mu v tom směru nedaly Autority na výběr. Nařídily mu, aby mne zastavil dřív, než se dostanu k odpovědi tak blízko, že bych mohl ohrožit jejich drahocenný status quo. V klubu Londinium se mne pokoušel před tou možností varovat. A já jsem nejspíš věděl, kdo je tam venku, pozoruje nás a trpělivě čeká, až nastane ten nejvhodnější okamžik, aby se objevila. Kdo to musel být.

Náhle se ze stínu, v němž se utápěl opačný konec ulice, ozval klapot luxusních střevíčků. Všichni jsme se otočili tím směrem a z temnoty se vynořila Falešná Penny, krácející beze spěchu směrem k nám. Silná a sebevědomá, smrt na vysokých podpatcích, žena, pro kterou muži toužili umírat a také umírali, nejpřitažlivější, nejsmyslnější vražedkyně ze všech. Pořád na sobě měla klasický černý oděv, ve kterém jsem ji viděl v klubu Londinium, ale nyní byl vpředu potřísněný krví a další krvavé skvrny ostře kontrastovaly s bílými jejich dlouhých večerních rukaviček. Zastavila se v bezpečné vzdálenosti před námi a obdařila nás oslnujícím úsměvem. V jedné ruce držela pár zkrvavených parohů.

„Ahojky, Johnne,“ řekla hlasem slibujícím absolutně všechno, co je pro muže zhoubné. „Na konci cesty se milenci sejdou. A tvoje cesta končí právě tady.“

„Nikdy jsme nebyli milenci,“ odsekl jsem nevzrušeně. „Vlastně ani pořádně nevím, co jsme byli, ale milenci pro to rozhodně není odpovídající označení. Takže ti Walker konečně dal volnou ruku, co?“

Pozvedla jedno dokonalé obočí. „Tak ty už víš, že pracuji pro Walkera? Samozřejmě že to víš. Zapomněla jsem, jsi přece John Taylor. Ty víš všechno.“

„Ani zdaleka,“ ujistil jsem ji. „Kde jsi vzala ty parohy, Penny?“

„Od Lovce Herna, poté co jsem ho zabila,“ odpověděla konverzačním tónem. „Walker chtěl, abych z něj udělala odstrašující příklad pro všechny, kdo by snad považovali za vhodné odpovídat na tvoje otázky. Ale no tak, netvař se tak smutně, miláčku! Byl už starý a jeho doba dávno minula. Nesnáším lidi, kteří nepoznají, kdy už nejsou vítáni. A neexistuje větší hřích než trvat na vlastní nemodernosti.“

Lhostejně upustila parohy na zem a v okolním tichu vydaly jen sotva slyšitelné klepnutí. Pro kdysi tak mocné božstvo to nebyl bůhvíjaký konec.

„Přinesla jsem ti vzkaz od Walkera,“ řekla Falešná Penny a úplně automaticky zaujala provokativní pózu. Autority si doopravdy důrazně přejí, abys přestal s vyšetřováním toho případu, okamžitě. Zapomeň na něj, nepokračuj v něm, ožel těch dvě stě liber. Jinak.“

„Předpokládám, že to jinak jsi ty,“ řekl jsem.

„Uhádl jsi hned napoprve! Doufám, že alespoň jedenkrát v životě uděláš rozumnou věc, zlato. Co je špatného na tom chtít, aby věci zůstaly, jaké jsou? Vždycky jsem byla velká zastánkyně udržení statu quo – když už pro nic jiného, tak proto, že mi to zajišťuje hojnost lukrativních obchodních zakázek. Na zabíjení se vždycky dá vydělat a děvče musí taky jíst.“

„A když odmítnu?“ zeptal jsem se.

„Jak jsem řekla, zlato – na zabíjení se vždycky dá vydělat.“

„Ty bys mě zabila, po tom všem, co mezi námi bylo?“

„Kvůli tomu, co mezi námi bylo! Mě nikdo jen tak neodkopne, cukrouši.“

„Předpokládám správně, že jste vy dva spolu v minulosti prožili románěk?“ ozval se Hříšník. „Johnne, ty starý lišáku.“

„Sklapni,“ zavrčel jsem.

„To mě ani nepředstavíš svým novým přátelům, Johnne?“ řekla Falešná Penny, štědrě rozdávajíc oslnivé úsměvy na

všechny strany.

Pozvedl jsem obočí. „Walker tě neinformoval? Nebo ses u něj už tak dlouho nehlásila? Ty jsi nikdy moc nevěřila na důkladnou přípravu, co? Tak dobře, tohle je Hříšník a jeho přítelkyně, Nádherný jed. Tohle je Šílenec. Právě jsme společně zlikvidovali Nářka.“

„Ach jemine,“ řekla Falešná Penny. „To je tak smutné. Vidím, že jsi už zase upadl do špatné společnosti. Co s tebou mám dělat, John? Už vím! Zabiju tě rovnou tady a hned. A abych nezanechala žádné nežádoucí svědky, tví přátelé by mohli zemřít také.“ Otočila se se svým kouzelným úsměvem k Hříšníkovi. „Ty neschvaluješ to, co John dělá, že? To je sladké. Možná že bys mu rád zlomil krk místo mě? Udělalo by mi to velkou radost. Vlastně by mě nejvíc potěšilo, kdybyste se všichni pobili navzájem před mýma očima.“

A najednou byla tou nejpůsobivější ženou na světě. Její sexualita sálala jako žár z otevřených dvířek tavičské pece. Její přítomnost zcela vyplnila ulici; nebylo možné odvrátit od ní pohled, a už vůbec ne jí odolat. Vidět ji znamenalo ji chtít, potřebovat ji, lpět na ní více než na vlastním životě. Já jsem měl svoje nadání a Falešná Penny zase měla to své. Mohla se stát ženou, pro kterou byste udělali cokoli, vraždu nevyjímaje. Její nejnebezpečnější zbraní vždycky byla ona sama. Od jejích jedenácti let nikdo nedokázal odolat jejímu tělu. Až na to... přes všechny svoje výjimečné schopnosti jsme já, Hříšník a Šílenec byli pouzí muži, zatímco Nádherný jed byla sukkuba z pekla.

„Amatérko,“ řekla.

A kouzlo bylo zlomeno. Působ Falešné Penny byl ten tam a najednou z ní byla jen další z mnoha pohledných žen, která má navíc trochu problém s nadváhou. Vykulila oči; vůbec nedokázala pochopit, co se stalo. Nemyslím, že už se někomu podařilo překonat její kouzlo tak snadno, skoro bezděčně. Usmál jsem se na ni.

„Dobrý pokus, Penny. Ale já už něco viděl a zažil, a po pravdě řečeno, znám lepší.“

Vztekle si dupla nožkou v botě na vysokém podpatku, vyprskla několik dětských nadávek a najednou měla v obou rukou opravdu velké bouchačky. Začala na nás pálit bez varování a bouchání munice mě skoro ohlušilo, ale tou dobou už jsem byl dávno v pohybu. Věděl jsem, jak pracuje. A zatímco jsem uhýbal a uskakoval, pochopil jsem, že nemíří jenom na mě. Museli jsme zemřít všichni, aby nikdo nemohl vyprávět, jak snadno selhalo její osobní kouzlo. A to... byla chyba. Kdyby se soustředila jen na mě, mohla by uspět. Jsem rychlý a rychle mi to myslí, ale neprůstředlný nejsem. Na druhé straně Šílenec kulky vůbec nedokázaly najít. Jenom tam stál, mžoural jako sova, myslí někde úplně jinde, zatímco kulky bubnovaly do zdi za ním. Nebyl jsem si jistý, jestli obyčejné zbraně smrtelníků mohou nějak uškodit sukkubě, ale Hříšník neměl v úmyslu ponechat něco náhodě. Vrhł se kupředu, aby se postavil mezi svou lásku a Falešnou Penny, a v příštím okamžiku ho do hrudi zasáhlo celé krupobití střel – bez jakéhokoliv zjevného účinku. Falešná Penny překvapeně zamrkala a pak ho střelila do hlavy. Jelikož ani to nebylo k ničemu, podkopla mu nohy. Hříšník se svalil na záda a Falešná Penny zamířila na Nádherný jed. Skočil jsem k ní a popadl jsem ji ze zadu, ruce jsem ji přitiskl k tělu, ale ona se zlomila v pase a přehodila si mě přes hlavu. Dopad na dlažďení byl tvrdý, ale nějak se mi podařilo se odkutálet. Kulky pokropily chodník v místech, kde ještě před chvílí byla moje hlava. To už byl Hříšník zase na nohou a mířil k Falešné Penny. Ta do něj vyprázdnila zásobník své pistole a vystřídala přitom všechna nejzranitelnější místa, ale on ani nezamrkal, když se mu kulky zavrtávaly do masa. Neobjevila se žádná krev. Stejně jako Kain před ním, i on nosil na čele znamení svého přechinu a nic na světě mu už nemohlo ublížit. Zastavil se přímo před Falešnou Penny a ta mu prohnala poslední kulku levým okem.

„Ouvej,“ řekl Hříšník suše. Během okamžiku mu dorostla nová oční bulva, pak si odkašlal a vyplivl kulku na dlaň. V napražené ruce ji nabídl Falešné Penny. „To je tvoje, řekl bych.“

Roztomile zavrčela, nechala pistole zmizet a v rukou se jí místo nich objevily dvě stříbrné dýky. Obě mu je zarazila až po jilec do prsou. Byly to magické zbraně, pokryté prastarými runami, jedna prokletá a druhá požehnaná. Znam bohy, které by něco takového na místě zabilo. Hříšník tam ale jen stál a díval se na ni. Nejraději bych mu zatleskal. Falešná Penny si založila ruce na své bujné hrudi a uraženě našpulila rty.

„Tak tohle není ani trochu fěr, zlato.“

„Ustup stranou, Sidney,“ řekla Nádherný jed za Hříšníkovi zády. „Musím si s touhle ženštinou něco vyřídit. Něco hodně ošklivého.“

„Ne,“ namítl Hříšník.

„Pokusila se tě zabít, miláčku! Něco takového nemůžu nechat bez trestu. Nemám to v povaze.“

„Odešla jsi z pekla, abys byla se mnou a změnila ses. Vzpomínáš?“

„Ano, ale---“

„Pst,“ řekl Hříšník a sukkuba skutečně zmlkla, alespoň na chvíli.

Falešná Penny vyplázla na Nádherný jed jazyk a pak se svůdně usmála na Hříšníka. „Jestli mě vážně nemíníš zabít, zlato, mohl bys mi prosím vrátit moje dýky? Je to rodinné dědictví a taťka by vyletěl z kůže, kdybych o ně přišla.“

Hříšník si s jistotou námahou vytáhl dýky z hrudi a podal jí je jako pravý gentleman. Falešná Penny si je od něho vzala, krátce pohlédla svým směrem, aby se přesvědčila, jestli by se nemohla pokusit o něco vůči mé osobě, usoudila, že ne, a nechala dýky zmizet. Vykročil jsem vpřed, abych se připojil k ostatním.

„Co s tebou máme udělat, Penny?“ řekl jsem. „Nemůžeme tě jen tak nechat jít. Dál by ses plížila za námi a hledala vhodné místo, kde bys nás znovu napadla lepšími zbraněmi. Jsi jako já: nikdy nevzdáš případ.“

„Já vůbec nejsem jako ty, John. Já mám styl.“

Rychleji, než kdokoliv z nás mohl zareagovat, se Nádherný jed mihla kolem mne, popadla Falešnou Penny za krk a prohnala ji dozadu. Penny zaječela a začala sebou divoce zmítat, ale ze sevření sukkuby se uvolnit nedokázala. Prsty Nádherného jedu nyní končily drápy a její široce se usmávající ústa byla plná ostrých zubů. Její rudé rty byly velice blízko Pennyinu hrdlu a už vůbec nevypadala jako anglická školačka. Vypadala jako to, co doopravdy byla: démon zplazený peklem.

„Nedělej to!“ řekl Hříšník. Vyrázil vpřed, ale okamžitě se zase zastavil, když Nádherný jed přitiskla svoje špičaté zuby Penny na krk, až se jí lehce zabořily do kůže. Hříšník zvedl ruce v konejšivém gestu. „Prosím. Nezabíjej ji.“

„Musí zemřít,“ odpověděla Nádherný jed s klidnou racionalitou a rty se přitom otřela o Pennyino hrdlo. „Slyšel jsi ji, Sidney: má příkaz zabít každého, kdo by s námi mohl mluvit. Buďto jí teď rozervu hrdlo, nebo tady náš případ skončí.“

„Žádný můj případ nikdy nestál za život nevinného,“ řekl jsem.

Nádherný jed pozvedla obočí. „Tobě připadá, že ona je nevinná?“

„Možná ne technicky, ale ano. Zabij ji a jsi můj nepřítel. Navždy.“

Nádherný jed se ušklíbala. „Nikdy nevyhrožuj démonovi, Johne Taylore. Máme dlouhou paměť.“ Podívala se na Hříšníka. „Mimo to, ty bys ho nenechal, aby mi ublížil, že ne, Sidney?“

„Snažíš se zamluvit, o co tady jde,“ obvinil ji Hříšník. „Nemůžeš tu ženu zabít teď, když je bezmocná. Je docela možné, že by si to zasloužila, ale my nejsme jako ona. Musíme být lepší. Tak ji pusť. Kvůli mně.“

Nádherný jed se nad tím dlouze zamyslela, zatímco Falešná Penny se stěží odvažovala dýchat, pak ji bez dalšího smlouvání upustila na zem a vrátila se k Hříšníkovi. Falešná Penny vstala, oklepala se a obdařila mne úsměvem, který byl jen docela málo roztřesený.

„Věděla jsem, že bys ji nedovolil, aby mne zabila, Johne. Vždycky jsi byl sentimentální měkkota. Ale já si tě najdu. A pak tě sejmu.“

„Ani kdyby sis dala nohu za krk,“ odpověděl jsem klidně. „Už se dostávám velice blízko ke své matce, Penny. Zkus se mi ještě jednou připlést do cesty a někdo tě docela určitě zabije.“

Falešná Penny se zatvářila překvapeně, pak se otočila a odešla. Na někoho, kdo na sobě má těsný kožený oděv a boty na vysokých podpatcích, se pohybovala překvapivě rychle a brzy zmizela ve stínu na konci ulice. Díval jsem se za ní a dopřál jsem si lehký úsměv. Chladnokrevně bych ji nikdy zabít nedokázal, ale to mi nijak nebránilo ji zdravě vystrašit. I sentiment má svoje meze. A to, že nás bude sledovat, mi příliš těžkou hlavu nedělalo. Cítil jsem, že se skutečně blížíme ke konci naší výpravy. Bylo mi jasné, kam musíme jít teď.

„Kam půjdeme teď?“ zeptal se Šílenec a konečně se k nám připojil i duchem. „Někde, kde bude legrace?“

„To ani ne,“ odpověděl jsem. „Podle mého názoru teď nemůžeme udělat nic jiného než jít navštívit Pána trnů.“

Hříšník si mě přísně změnil pohledem. „Oprav mě, jestli se mýlím, Johne, ale myslím, že už jsme se shodli na tom, že je to velice špatný nápad. Víš, klidně ti dám deset z deseti za cílevědomost, odvahu a příčné myšlení, ale minus několik tisíc za pud sebezáchovy. Pán trnů... patrně nejstarší bytost na Noční straně, která pořád ještě obývá rovinu reality, a rozhodně nejmocnější. V Krysí uličce jsem se o něm zmínil jenom proto, že o něm mluvil Herne. Rozhodně jsem nepředpokládal, že to vezmeš vážně.“

„Pán trnů,“ řekla Nádherný jed. „My v pekle o něm víme. Říká se, že znal Krista. Říká se, že andělé i démoni musí v jeho přítomnosti klečet.“

„A jestli zná někdo počátek Noční strany, je to jedině on,“ prohlásil jsem. „Byl tady dřív, než Římané udělali z Londinia město. A je docela možné, že Walker poslal Penny, aby zabila Herna z dobrého důvodu – aby nás nemohl poslat za Pánem trnů.“

„Já myslím, že je to hodně špatný nápad,“ prohlásil Šílenec a všichni jsme se po něm ostře podívali, ale nic víc už k tomu nedodal.

OSM

Jsem kámen, který láme všechna srdce

Když jsem vedl své společníky zpátky přes Obludárium, měl jsem hodně o čem přemýšlet, a ne v neposlední řadě o tom, kdy jsem naposledy aktualizoval svou poslední vůli. Vždycky jsem chtěl Cathy odkázat svůj podnik pokud, nebo spíše až se mi něco stane, ale nikdy jsem se nedostal k tomu, abych to hodil na papír. Změna poslední vůle je jedna z těch věcí, které člověk pořád odkládá, protože nerad uvažuje o tom, že je taky smrtelný. Pořád si říkáte, že je na to spousta času... dokud nezjistíte, že kráčíte na schůzku s Pánem trnů. Měl jsem nutkání zavolat Cathy a ještě naposledy si s ní promluvit, ale rozum mne před tím varoval. Co jsem jí taky mohl říct kromě Sbohem?

Mí společníci si takové starosti nedělali. Hříšník a Nádherný jed šli ruku v ruce a hihňali se jako dva pubertáči, zatímco Šílenec byl už zase ve svém soukromém světě. Snažil jsem se jim vysvětlit, jak nebezpečné to, co se právě chystáme podniknout, vlastně je, a oni se usmívali, přikyvovali a říkali, že to chápou, ale nechápali. Ne doopravdy. Jinak by nikdy nesouhlasili, že mne doprovodí do Světa tam dole. Části mého já se chtělo zakázat jim pro jejich vlastní bezpečí, aby tam se mnou šli, ale ta druhá, praktičtější část, jí v tom zabránila. Pokud mám mít alespoň nějakou šanci přežít tuto poslední část mé výpravy, budu je potřebovat. Opravdu jsem byl ochotný je obětovat, abych se dozvěděl pravdu o Noční straně a své matce?

Možná. Nebyli to přece mí přátelé nebo něco takového. Možná právě proto jsem si je na tento případ vybral – protože mi na nich nezáleželo tolik, abych je nepředhodil vlkům.

Chladnokrevnost mých myšlenek šokovala dokonce i mne samotného a rychle jsem se rozhlédl po něčem, co by mne jich zbavilo. Tehdy jsem si konečně všiml, že se všichni Walkerovi špehoví vrátili. Shromáždili se na konci ulice a otevřeně nás pozorovali; už se vůbec nepokoušeli skrývat. Jak jsme se já a mí společníci blížili, semkli se těsněji k sobě, ale vypadali odhodlaní neustoupit ani o krok. Bojovní mágové už dokonce kreslili do vzduchu před námi ochranná znamení. Jasně zářila, jiskřila a plála tajenným ohněm. V rozumné vzdálenosti od nich jsem se zastavil a zamýšleně jsem si je prohlédl.

„Říkala jsem, že ji máme zabít,“ prohlásila Nádherný jed. „Falešná Penny byla vždycky mluvka. Vyžvanila jim, kam máme namířeno.“

„Jsou nervózní, vyděšení a demoralizovaní,“ konstatoval jsem. „Přesně tak se mi Walkerovi nohsledi líbí nejvíc. Ted' se

dívejte a uče se.“

Postoupil jsem o krok vpřed a všichni špehové sebou viditelně trhli. Obdařil jsem je svým nejlepším tajemným úsměvem „Zdravím, hošani. Mám pro vás dobré i špatné zprávy. Ty špatné jsou, že jsme právě napráskali Falešné Penny a poslali jsme ji s brekem domů, a taky jsme zrovínka zničili Nářka; jo, a teď jdeme navštívit Pána trnů. Ale opravdu nejhorší zpráva je, že to o těch dobrých zprávách byla lež. Někjaké otázky?“

Všichni špehové dospěli jako jeden muž k názoru, že je nejvyšší čas vrátit se k Walkerovi pro další instrukce, a vypařili se. Jezuitský démonolog pelášil jako vyplašený zajíc.

„Tak tohle je vážně na pováženou,“ poznamenal Hříšník.

Abyste se setkali s Pánem trnů, musíte sestoupit do podzemí. Hluboko pod ulicemi Noční strany je celé bludiště katakomb, chodeb, kanálů a stok, o kterém se obvykle mluví jako o Světě tam dole. Je obydlený lidmi a jinými tvory, kteří mohou existovat a pohybovat se jedině v temnotě, daleko od volné oblohy a ulic ozářených jasnými neony. Ve Světě tam dole se můžete narodit, prožít tam celý život a nakonec umřít, a za uplynulá staletí bylo takových spousta. Podzemní chodby a kanály také skýtají způsob, jak se po Noční straně pohybovat nikým neviděn. Ne že by k tomu účelu byly používány příliš často – ti, kdo v nich žijí, to nemají rádi a obvykle to dávají najevo tím, že žerou odvážlivce, kteří si je dovolili obtěžovat. A je obtěžuje všechno.

Ale byl to jediný způsob, jak se dostat do království Pána trnů. Osobně jsem tam ještě nikdy nebyl. Vlastně ani neznám nikoho, kdo by byl takový blázen, aby se o to pokusil. Ale občas si vymíním, abych za úspěšně vyřešený případ dostal kromě tvrdé měny i nějaké to tajemství, protože nikdy nemůžete vědět, kdy se vám jaká informace bude hodit. Chlápek, který mi vyprávěl o Pánu trnů a Světě tam dole, neměl oči. Vykousli mu je. Přidušeným šeptem mi vyprávěl o podzemních chodbách temnějších než noc, o tunelech, které nemají konce, a tichých lidech prolézajících klenuté katakomby jako červi zemi.

Do Světa tam dole nevedl žádný označený vchod. Budťo jste věděli, kde ho najít, nebo jste o něm nepotřebovali vědět. Vedl jsem svoje lidi sérií postupně se zužujících, špatně osvětlených uliček, kde se lidé spěchali ukrýt do stínu, sotva nás spatřili přicházet, k nejbližšímu vchodu, který jsem znal – malé soukromé zahrady obklopené vysokou kamennou zdí a s bránou na zámek. Prohlédl jsem si ji skrze železnou mříž s ostrými hroty nahoře; ve světle plynových hořáků vypadala jako docela hezké místo. Bylo to jako najít jediný dokonalý leknín plovoucí v žumpě. Na odív se tam vystavovaly cizokrajné stromy, kvetoucí keře a pečlivě udržované záhony květin. Jejich omamnou vůni jsem cítil skrze bránu i na tu vzdálenost. Nádherný jed se protlačila vedle mě.

„Co dělá tak hezounké místočko v končinách, jako jsou tyhle? A proč je ta zahrada střežená tolika ochrannými kouzly?“

„Noční strana je plná překvapení,“ řekl jsem. „A tajemství jsou naším denním chlebem.“

„Jinými slovy, nevíš,“ konstatoval Hříšník.

„Uhádl jsi hned napoprvé,“ řekl jsem. „Ale mám klíč. Částečná úhrada za jeden starý případ.“

„O kterém nám přirozeně nic bližšího nepovíš,“ dodala Nádherný jed.

„Svět ještě není připravený to vědět,“ prohlásil jsem vážně.

„Klidně se tím zalzni,“ řekl Šilenec. Všichni jsme se na něho překvapeně podívali, ale nic dalšího už nedodal.

Vzal jsem jeden z klíčů, které jsem měl na kroužku, a otočil jsem jím v zámku. Vzpíral se a musel jsem pořádně zabrat, ale nakonec zámek cvakl a já jsem mohl otevřít bránu. Cítil jsem, jak se deaktivují ochranná zaklínadla; bylo to, jako když náhle povolí napětí ve vzduchu. Ustoupil jsem stranou, aby ostatní mohli projít. Nebylo to jen ze zdvořilosti; vůbec jsem té zahradě nedůvěřoval. Když se nic drastického nestalo, vešel jsem dovnitř a bránu jsem za sebou zase zavřel a zamkl.

Modrobílé světlo nepřirozeně velkého měsíce nad našimi hlavami dodávalo zahradě nereálný, duchovitý vzhled.

Stromy tu byly vysoké a vytáhlé, temné siluety proti máslovitě žluté záři ze starosvětských plynových lamp upevněných vysoko na zdi. Zahradou se mezi keři a záhony pestrých květin sem a tam klikatila jediná úzká pěšinka udusané země. Přestože nefoukal ani ten nejslabší vánek, všechno kolem nás se pomalu pohybovalo. Dokonce i okvětní lístky květin se otvíraly a zavíraly jako našpulená ústa. Květiny byly většinou červené a bílé a něco na jejich vzhledu způsobilo, že jsem si pomyslel bílé jako kost, rudé jako maso. Jednou jsem slyšel zpívat růži a neznám nic, v čem by bylo více zla.

„Hezké místo,“ poznamenal Hříšník a zastavil se, aby si přivoněl ke květině. Vzápětí se prudce narovnal a znechuceně nakrčil nos.

„Ne,“ zamumlala Nádherný jed. „To si nemyslím.“

„Jednička za vnitřní vstoupání do pekla,“ řekl jsem. „Všechno tady má skutečně hluboké kořeny. Raději se neptejte, z čeho čerpají živiny. Teď pojdte všichni za mnou k tamté soše uprostřed zahrady a hlavně se ničeho nedotýkejte.“

Úzká cestička se vinula v širokých kličkách, aby si nás všechno v zahradě mohlo pořádně prohlédnout, ale nakonec nás přece jen přivedla k soše klečícího anděla plačícího nad svými utrženými křídly. Rysy jeho tváře už dávno zahladil déšť, vítr a čas, nebo možná jen slzy. Za andělem byly měsíční hodiny ukazující přesný čas. Popadl jsem jejich gnómon oběma rukama a pomalu jsem ho pootočil o sto osmdesát stupňů. Celé měsíční hodiny se divoce zachvěly, pak se trhaně posunuly na jednu stranu a odhalily tak temnou šachtu s ústím právě tak velkým, aby jím propadl dospělý muž do nitra země. Na stěně šachty byl z boku připevněný černý kovový žebřík. Jeden po druhém jsme se vážně zahleděli do hlubin a pak Nádherný jed odněkud vyčarovala hrst pekelného ohně. Přidržela jej nad šachtou, ale světlo plamenů daleko neproniklo. Nakonec jsme ji pustili první, aby nám při sestupu svítila na cestu. Představa, že bychom měli sestupovat poslepu, se nikomu z nás vůbec nelíbila.

Takže lezla první, pak Hříšník, protože se od ní nechtěl odloučit, za ním Šilenec a nakonec já, abych ho zezadu popoháněl. Železné příčle byly pod mýma rukama horké a zpocené a kruh světla nad našimi hlavami brzy zmizel v dálce. Světlo zezdola, blikající, jak ho Nádherný jed chvílemi zakrývala svým tělem, stěží stačilo na to, abychom se viděli

navzájem. Barva a struktura pekelného ohně se mi vůbec nelíbila; cítil jsem se při něm... nervózní. Přinutil jsem se soustředit na žebřík. Jednotlivé příčle byly umístěny příliš daleko od sebe, jako kdyby nebyly navrženy ani zamýšleny pro lidi. Při sestupu jsem narážel rameny o stěny šachty, která snad vůbec neměla dno. Lezli jsme stále níže a níže, až mne bolely ruce i nohy, a stále nebyl na dohled žádný konec. Nejraději bych se vším praštil a vrátil se zpátky nahoru, ale na to jsem už stejně neměl dost sil, a tak mi nezbyvalo nic jiného než pokračovat v sestupu. Všichni jsme hlasitě funěli a naše lapání po dechu bylo jediný zvuk, který bylo ve tmě slyšet.

Když nám Nádherný jed najednou oznámila, že se nohama dotkla země, všichni, dokonce i Šílenec, jsme zajásali úlevou. V poslední době jako by byl mnohem více s námi. Možná jen toužil po společnosti a dění, které ho drželo v realitě, nebo možná cítil, že se blíží nějaké nebezpečí, tak velké, že se potřeboval soustředit. Neměl jsem v úmyslu se ho na to vyptávat. Bylo mi jasné, že by mi řekl něco, z čeho by mě jenom rozbolela hlava. Jeden po druhém jsme sestoupili na dno šachty a zjistili jsme, že se nacházíme na úzké cestičce podél kanálu; temná voda v temnotách. Na zdech po obou stranách kanálu byly zřetelné škrábance vyryté hluboko do kamene něčím obhludně velkým. Kam až dosáhlo světlo sukkubina plápolajícího ohně, nebylo vidět nic, s výjimkou malého stříbrného zvonku pověšeného vysoko na stěně. Všichni čtyři jsme stáli na úzké cestičce a bezděčně jsme se tiskli k sobě. Všem nám bylo jasné, že jsme se dostali do skutečně zlých končin. Vzduch tu byl horký a parný jako v sauně a odporně páchl. Zkaženě.

„Co teď?“ zeptal se Hříšník. Jeho hlas nevzbudil žádnou ozvěnu.

„Předpokládám, že bychom měli zazvonit na ten zvonek,“ řekl jsem. „Tady moje informace končí. Dál je to pro mě naprosto neznámé teritorium.“

„Zazvonit na zvonek?“ opáčil Hříšník. „Jak víme, že tu není proto, aby oznamoval místním odpornostem, že dorazila svačinka?“

„Nevíme,“ řekl jsem. „Pokud má někdo nějaký jiný nápad, sem s ním. Kromě toho, proč ti to dělá starosti? Jsi přece nezranitelný.“

„Ne tak docela. Jsem jenom velice odolný vůči poškození. Ale rozhodně si nejsem jist, že bych vydržel pozření, strávení a vyloučení něčím dostatečně velkým a odhodlaným. Jsem sice výjimečný, ale také mám svoje meze.“

„A to mi říkáš až teď,“ povzdechl jsem si.

„Hoši, hoši,“ řekla Nádherný jed. Klečela na okraji kanálu a držela ruku pokrytou pekelnými plameny nad temnou hladinou. „Připadá mi, že se tam něco pohnulo... Myslíte, že tu žijí aligátoři? Občas zaslechnete všelijaké povídačky o domácích mazlíčcích, které majitelé spláchnou a---“

„Obávám se, že to, co žije v těchto vodách, by aligátora nejspíš považovalo za malý předkrm,“ prohlásil jsem. „Být vámi, vrátil bych se. Pomalu a velice opatrně. Tady končí všichni ti tvorové, kteří byli příliš strašní i pro Noční stranu.“

„Zazvoň,“ vyzval mě Hříšník.

Energicky jsem zatahal za provaz a okamžitě se ozval pronikavý, skoro až bolestivě ostrý zvuk bez jakékoliv ozvěny nebo zkreslení. Všichni jsme zaťali zuby a připravili jsme se na cokoliv, co by na nás mohlo eventuálně zaútočit ze tmy, ale nic se nestalo. Zvuk dozněl a znovu zavládlo hrobové ticho. Pomalu jsme se uvolnili. Všiml jsem si, že Šílenecův osobní hudební motiv utichl, vlastně už před nějakou dobou. Patrně proto, že nedokázal vymyslet nic odpovídajícího. A pak se vpravo od nás, dál po kanálu, ozval zvuk něčeho pohybujícího se. Pomalý, vytrvalý zvuk plavidla brázdícího hladinu černých vod. Všichni jsme napínali zraky proti temnotě, až se z ní konečně vynořila nízká pramice; od přídě k zádi ji zalévala měkká zlatavá záře. Mířila beze spěchu přímo k nám a uprostřed stála jediná mužská postava, která loďku poháněla solidním stříbrným bidlem. Pramice byla dobrých šest metrů dlouhá, pastelově modrá s velkými černými oky namalovanými po obou stranách špičaté přídě. Lidská postava, která ji poháněla, na sobě měla šarlatový plášť a hladkou krémově bílou masku, která jí zakrývala celý obličej. V masce byl jen jediný oční otvor, nalevo. Pak pramice zastavila vedle nás a postava v plášti se nám hluboce uklonila.

„Vítejte ve Světě tady dole, vy ubozí zatracení blázni,“ řekl hlubokým znělým hlasem se silným francouzským přízvukem. „Kam si přejete, abych vás zavezl? Ne že byste měli nějak zvlášť na výběr. Po proudu je to zlé, proti proudu ještě horší, i když alespoň Požírači mrtvých jsou v poslední době vcelku klidní. Někdo se pokusil přimíchat do vody jed, ale ti zatracení hajzlíci po něm jen kvetou. Doufám, že máte nějaký konkrétní cíl, protože vyhlídkové plavby nedělám. Být vámi, tak se raději vrátím. Čím hlouběji se dostanete, tím je to tady horší.“

„Přesně takové přivítání, jaké jsem čekal,“ řekl jsem, když jsem se konečně dostal ke slovu. „Mohli bys nás zavést k Pánu trnů?“

„To je život vážně tak zlý?“ opáčil převozník. „Jsou snadnější způsoby, jak spáchat sebevraždu, a většina z nich je i méně bolestná.“

„K Pánu trnů,“ zopakoval jsem rozhodně. „Ano, nebo ne?“

„Dobře, dobře, mí přátelé. Nastupte si. A nespádněte do vody. Místní jsou neklidní a velice hladoví.“

Všichni jsme si velice opatrně přelezli do loďky, ale ta se pod naší vahou ani nerozhoupala. Převozník zabodl bidlo do vody a jediným dlouhým záběrem bez námahy odrazil od břehu. Bylo na něm zřejmě víc, než bylo na první pohled vidět, ale to se vcelku dalo předpokládat. Vzhledem k nazlátlé záři, která zalévala celou pramici, nechala Nádherný jed pekelný oheň zase zmizet a všichni jsme si trochu oddechli. Pramice hladce klouzala tmou. Převozník hleděl přímo před sebe, ale ať už svým jediným okem viděl cokoliv, nechával si to pro sebe.

„V poslední době sem dolů nezavítá mnoho turistů,“ řekl a jeho hlas zněl za bledou maskou klidně a nevzrušeně. „Ne že bychom tu kdy měli hodně návštěvníků, a většinou nám to tak plně vyhovuje. Klid a mír je skvělá věc, víte? Je někdo z vás slavný? Už nejsem tak v obraze, jako jsem býval kdysi.“

„Tohle je Hříšník,“ řekl jsem. „Tohle Nádherný jed a tohle Šílenec. Já jsem John Taylor.“

Převozník zavrtěl hlavou. „Ne. Je mi líto. Nic mi to neříká. Jednou jsem měl v lodi Julienu Adventa. Opravdový gentleman, to vám řeknu.“

„Jak dlouho už jste tady dole?“ zeptal jsem se.

„Nemám zdání. A neříkejte mi to, protože já to nechci vědět. Na Noční stranu jsem přišel někdy začátkem dvacátého století. V patách jsem měl tenkrát ječící dav akcionářů nově otevřené podzemní dráhy v Paříži. Uspěchaného městského života jsem už měl plné zuby a netoužil jsem po ničem jiném než po troše samoty. Ovšem opera mi chybí... Ale co! Tady dělám užitečnou práci, částečně abych se zaměstnal a taky jako pokání za dny svého horkokrevného mládí.“

„Co nám můžeš povědět o Světě tady dole?“ zeptal se Hříšník.

„Některé jeho části jsou staré jako sama Noční strana a stejně tak nebezpečné. Vznikl jako systém stok, kanálů a bočních ramen Temže, které zakrylo rozrůstající se město. Ten se postupem času spojil s katakombami, které vystavěli Římané, aby v nich mohli provádět věci, k nimž by měl svět nahoře vážné výhrady. Velice praktičtí lidé, ti Římané. Věřili, že pokud bohové neuvidí, co dělají, tak se to nepočítá. Spousta lidí ve Světě tady dole tak uvažuje pořád, i když označení lidé samozřejmě používám spíše v širším významu toho slova. Dneska už tu máme velice slušnou populaci. Všechno to jsou přirozeně samotáři: pobožné typy, které pro spásu své duše tráví celé dny v temných kamenných celách. Pak podivíni, kteří se nesnesou vůbec s nikým, ani z Noční strany. A ti, co před něčím utíkají, jako moje maličkost. Podzemáci jsou tady dole už celá staletí a vytvořili si z katakomb vlastní malé město. Neobtěžujte je a oni vás za to neobtěžují svým božím. Pak jsou tu upíři, ghúlové a různí potomci Staršího Zplozence... máme tady různé týpky. Ale s nimi si nedělejte starost, přátelé. Moje pramice a já jsme podle starého zvyku pod ochranou. Hezky sedíte a já vás zavezu přímo k bráně království Pána trnů. A potom – nechť je bůh milostiv vašim duším, protože od Pána trnů se to čekat rozhodně nedá.“

„Už ses s ním někdy setkal?“ zeptal se Hříšník.

Převozník si pod maskou hlasitě odfrkl. „Ne. A vy k tomu pravděpodobně taky nebudete mít příležitost. Je velice dobře strážný.“

Nějaký čas s námi bidloval po kanálu a k tomu si příjemným barytonem prozpěvoval operní árie a oplzlé francouzské pijácké písničky. Šilencův hudební motiv se k němu připojil a společně vytvářeli dokonalé harmonie a variace. V temných vodách se pohybovali různí tvorové, kteří občas naráželi do boků pramice, ale nikdy se nevyonořili nad hladinu. Nazlátlá záře, jež obklopovala náš člun, stačila právě tak na to, abychom viděli podivné astronomické symboly vytesané do klenutého kamenného stropu nad našimi hlavami. Souhvězdí, jaká ze Země nikdy neuvidíte, teď ani v žádném jiném čase. Nádherný jed se stulila vedle Hříšníka, něco mu šeptala do ucha a ignorovala veškeré dění kolem. On jí neodpovídal, jen občas zavrtěl hlavou.

Převozník konečně zpomalil a nakonec zastavil u břehu kanálu na místě, které se na první pohled nijak nelišilo od svého okolí. Opřel se o bidlo a zamyšleně se na nás podíval.

„Dál vás nedovezu. Tohle je zlé místo, přátelé. Řekl bych vám au revoir, ale pochybuji, že se ještě někdy setkáme.“

Když jsme vystoupili na břeh, odstrčil pramici a jal se bidlovat zpátky cestou, kterou jsme sem přijeli. Už si nezpíval. Zlatavé světlo zmizelo s pramicí a vystřídala je pochmurná temně rudá záře sálající z vysokého lomeného portálu zasazeného do tmavé kamenné zdi. Do jeho popraskaného kamene byla vyleptána písmena staré řečtiny. Chvilí jsme se dívali jeden na druhého a pak Nádherný jed hlasitě zamlaskala.

„Dneska už nikdo nestuduje klasiky. Takže, když dovolíte: velice volně přeloženo to znamená Maso je vražda.“

„No to je skvělé,“ řekl Hříšník. „Dostali jsme se mezi vegetariány.“

„O tom velice pochybuji,“ odpověděla Nádherný jed. „Cítím hnělou, rozklad a zkázu všeho živého. A vane to sem z té brány.“

Taky jsem to cítil. Těžký, otravný puch, který zanechává pachut' v ústech. Jako když se márnice paří v horkém letním slunci. A skutečně to vanulo z brány, přestože vzduch kolem byl absolutně nehybný. Možná varování... nebo hrozba. Ne že by na tom záleželo. Žádná jiná cesta tu stejně nebyla, jediné zpátky. Vešel jsem dovnitř a ostatní mne váhavě následovali.

Krátká chodba s opoceními kamennými stěnami ústila do rozlehlé sluje vyhloubené v živé skále. Dost velké, aby pojala středně velké náboženské shromáždění, ale ne takové, jakého byste si přáli se zúčastnit. Ze stropu visely na drátech řeznické nástroje, pily, nože a sekáčky, všechny potřísněné starou, zaschlou krví. A u protější stěny jeskyně stál primitivní trůn vyrobený z kusů masa, čerstvého i na první pohled zkaženého. Trůn obklopoval velký mrak bzučících much. A stěny jeskyně byly pokryté jmény lidí z nejrůznějších jazykových oblastí a kultur napsanými krví.

„To jsou jména těch, kteří sem přišli před námi?“ zajímal se Hříšník.

„Nevím, jestli si toho někdo z vás všiml,“ řekla Nádherný jed, „ale nevypadá to, že by odsud vedla nějaká jiná cesta.“

„Já jsem si všiml,“ ujistil jsem ji.

„Takhle jsem si tedy království Pána trnů rozhodně nepředstavoval,“ poznamenal Hříšník. „Podle mě je silně pravděpodobné, že jsme zabloudili.“

„Nemyslím,“ řekla Nádherný jed. „Nejsme tady sami.“

Mrak much se náhle se vzteklým bzučením zvedl. Neuvěřitelně rychle proletěl jeskyní, takže jsme sotva měli čas přikřičt se a ohnat se po nich rukama, pak se zase vrátil k trůnu, kde se mrak zahustil a vzal na sebe zhruba lidskou podobu.

Tyčila se na rozkročených nohou nad námi, temná a mohutná, její nedokončená hlava se skoro dotýkala stropu. Pak se ztěžka posadila na masový trůn a muší bzučení se změnilo v něco, co se velice podobalo lidské řeči. Znělo to nesprávně, nepřátelsky, jako nějaká zlá parodie na jazyk.

„Vítejte, drazí poutníci,“ řekly mouchy. „Nalezli jste cestu ke vchodu do panství Pána trnů. A dál se nedostanete.“

Nepřeje si být rušen. Proto sem umístil mne, démona vyvolaného z pekla a připoutaného na toto místo, aby strážil jeho klid. Knížete pekla odsouzeného poslouchat služebníka nebes, dokud nebude Noční strana zničena nebo čas nedospěje ke svému konci. Někdy mi připadá, že hlavní hnací silou vesmíru je ironie. Ale strava je tu docela dobrá. Ahoj, Nádherný jede. To už je doba. Jak se ti u mě líbí? Není to nic moc, ale má to v sobě něco z pohodlí domova.“

„Ahoj, Bube,“ odpověděla Nádherný jed. „Jak to přijde, že jsi ztvrdnul tady, v područí obyčejného smrtelníka?“

„Protože on je Pán trnů a zná mnoho z toho, co jest zapovězeno. Není to s tebou Hříšník? Jediná duše v pekle, která stále miluje?“

„Ano,“ přisvědčila Nádherný jed. „Můj miláček Sidney.“

„Jsi zvrhlík,“ řekl démon Hříšníkovi. „A hlupák, když pořád ještě věříš pekelným lžím. Nakonec tě zkazí a stáhne zpátky do jámy pekelné. Je to její profese. A vždycky v tom byla velice dobrá.“

„Kdybych na to měl dost času a patřičnou motivaci,“ řekl Hříšník, „nejspíš bych tě dokázal uplácat k smrti.“ Rozhodl jsem se vložit do hovoru, než se ještě více přioští.

„Ahoj. Já jsem John Taylor. To jméno určitě znáš. Přišel jsem, abych si promluvil s Pánem trnů. Takže ustup, nebo si na tebe vymyslím něco zábavného.“

„John Taylor?“ Vířící postava se na trůnu z masa předklonila, aby si mě lépe prohlédla. „Tak to zírám. Doopravdy. Ačkoliv jsem si tě vždycky představoval většího. Ale kdybych tě nechal projít, stálo by mě to víc než místo. V mém postavení je stavovská čest asi tak všechno, co mi zůstalo. A cokoliv bys mi mohl udělat, není nic proti utrpení, které by na mne seslal Pán trnů. Jsem připoután k tomuto místu a podřízen jeho vůli. Kromě toho, už dávno sem nikdo nezavítal a já mám hlad.“

Temná postava se náhle narovnal a nafoukla se tak, že zabírala polovinu jeskyně. Muší bzučení zesílilo, až z toho bolely uši. Pokusilo se to jednou rukou uchopit Šílenec, ale mouchy kolem jen neškodně prolétly. Démon na okamžik zaváhal a pak ruku vymrštil směrem ke mně. Její prsty se roztáhly a proměnily se v roj much vyrážejících proti mému obličej. Obklopily mě a pokoušely se mi prodrat do úst, nosu, uší a očí. Zmocnila se mě panika a začal jsem kolem sebe divoce bít rukama, ústa a víčka pevně zavřená, zatímco mi tisíce much lezly po obličej. A pak k mému úžasu zase odletěly a už se nepřiblížily. Démon strnul na místě, zjevně překvapený stejně jako já, a toho jsem využil, abych přizval na pomoc svoje nadání. Moje vnitřní oko se otevřelo a pak už bylo otázkou okamžiku najít a určit slova moci, která poutala démona k tomuto místu.

(Sotva jsem svůj dar použil, instinkt mě přinutil mé vnitřní oko zase co nejrychleji zavřít; i pouhý okamžik, kdy byla má mysl přístupná a zranitelná, postačil, abych ucítil, jak se ke mně blíží něco příšerného a snaží se to určit mou přesnou polohu, aby se to mohlo fyzicky zhmotnit. Mí nepřátelé našli něco strašnějšího, než byli Trýznitelé, a poslali to na mne. Věděl jsem, že pokud svoje nadání použiji jen o vteřinku déle, než je absolutně nutné, vypátrá mě to a provede to se mnou to, co měli jeho tvůrci v úmyslu.)

Odříkal jsem slova moci. Nebyla v lidském jazyce a nebyly to ani lidské zvuky. Jen slyšet je by většině lidí přivodilo okamžité šílenství. Vyslovoval jsem je pomalu a srozumitelně, slabiku za slabikou, a jejich příšerný zvuk mi vibroval v lebce, až jsem se bál, že mi z toho praskne hlava. Démon zaječel bezmocným vztekem a pak byl pryč. Svůj masový trůn i řeznické náčiní si odnesl s sebou. Zůstala po něm jenom ta narudlá záře a jména jeho obětí napsaná na stěny jeskyně jejich vlastní krví.

Nádherný jed se na mne zaraženě podívala. „Jak to, že jsi dokázal vyslovit ta slova? Samotná moc, která se v nich ukrývá, by ti měla vyrazit duši z těla.“

„Ukřívám v sobě netušené hlubiny,“ odpověděl jsem. V krku mě bolelo. Tam, kde dřív stál trůn, nyní zel otvor ve stěně jeskyně. „Stejně jako tohle místo, řekl bych.“

Všichni jsme opatrně přistoupili blíž, abychom si nově vzniklý otvor prohlédli. Měl tvar dveří s hladkými boky a vrchem, ale to bylo tak vše. Žádný varovný nápis, žádná rohožka s nápisem vítejte u nás. Za ním bylo dlouhé schodiště vedoucí dolů, vytesané přímo do skalní stěny obří sluje. Nad schodištěm se tu a tam vznášela světla, ale v jejich bledé záři bylo vidět jen to, že vede dolů. Zdálo se, že je to po čertech dlouhá cesta. Zábradlí tam nebylo žádné, vůbec nic, co by člověka dělilo od hodně dlouhého pádu. Začal jsem scházet po schodech, jedno ramen pevně přitisknuté k vnitřní stěně, a ostatní mne po krátkém zaváhání následovali. Sestupovali jsme do temné propasti, schod za schodem, dlouho, velice dlouho.

„Už tam budeme?“ zeptal se Šílenec.

„Zmlkni,“ odsekl jsem.

„Jste pořád ještě pod Noční stranou?“ zajímal se Hříšník. „Ušli jsme už hodně dlouhou cestu.“

„Noční stranu jsme neopustili, miláčku,“ ujistila ho Nádherný jed. „To vím určitě.“

„Nacházíme se v temných útrobách země,“ řekl Šílenec. „Tam, kde jsou držena všechna dávná a nebezpečná tajemství. Tady jsou Prastaří, kteří spí všude kolem nás, v zemi, v rostlé skále a v prostorech mezi prostory. Mluvte tiše. Některé z těch dávných bytostí spí jen lehce, a dokonce i jejich sny mohou působit na náš svět. Dostali jsme se mezi zapomenuté bohy a spící ďábly z dob, kdy se svět ještě neusadil a neprohlásil se za přičetný.“

„Řekl bych, že mi víc vyhovuje, když to tvoje žvanění nedává vůbec žádný smysl,“ poznamenal Hříšník.

Ze vznášejících se světél se vyklubaly papírové lampiony přibité v pravidelných intervalech na skalní stěnu. Měly podobu bezhlesně ječících obličejů. Oči ve tvářích zkřivených agoní se po nás otáčely.

„Oni jsou ještě živí?“ zeptal jsem se. „Stále trpí?“

„Jistě,“ odpověděla Nádherný jed s neskrývaným uspokojením.

„Pst,“ okřikl ji Hříšník.

„Ale co jsou zač?“ otázal jsem se. „Kdo byli?“

„Nezvaní hosté,“ řekl Šílenec a nějaký čas pak všichni zamyšleně mlčeli.

Sestupovali jsme stále hlouběji a hlouběji do nitra země. Schodiště se stáčelo kolem skalních stěn bezedné propasti. Jejich kamenný povrch nesl neklamně známky toho, že byly kdysi dávno opracovány, zpočátku nástroji, ale později podle všeho holýma rukama. Někdo vyrobil tuhle propast pod Noční stranou zcela záměrně, ale kdo to byl a jaký byl jeho záměr, zůstávalo tajemstvím. Mohli to udělat lidé, sami, nebo s něčí pomocí? Ale proč by to dělali? Byl Pán trnů

doopravdy tak nebezpečný, že ho museli pohřbit do hlubin země? Čím hlouběji jsme šli, tím větší jsem měl strach. Ruce se mi třáslly a v ústech jsem měl sucho. Tohle bylo na mě příliš obrovské, příliš důležité. Toužil jsem se vrátit a být zase jen obyčejný soukromý detektiv oslňující domorodce salonními triky a hříčkami, těžící z pověsti, kterou jsem si nikdy skutečně nevysloužil. Ale musel jsem jít dál. Až sem jsem došel pro pravdu, a ačkoliv mi už docházela odvaha a rozum mě varoval, moje tvrdohlavost mne nutila pokračovat.

Stěna po mé levici byla stále více erodovaná a popraskaná, po tmavém kameni stékaly tenké stružky vody.

Zastavil jsem se, abych si prohlédl její vlhký povrch zblízka.

„Nedotýkej se toho,“ varoval mne Hříšník.

„To jsem rozhodně neměl v úmyslu. Co to vlastně je? Kyselé deště nebo nějaký jejich podzemní ekvivalent?“

„Ne,“ řekla Nádherný jed. „Slzy.“

Hříšník si ji podezíravě změřil pohledem. „Ty to tu znáš?“

„Tak trochu. Všichni démoni a andělé byli před tímto místem varováni. Už jsme skoro v království Pána trnů, Dohlížitele Noční strany.“

„Dohlížitele?“ zopakoval jsem. „Znamená to, že je jedním z těch, co stojí za Autoritami?“

„Ne,“ odpověděla Nádherný jed. „On je mnohem mocnější. Sedí na stolici soudců a milosrdenství a soucit mu nejsou dovoleny.“

„Chci se vrátit domů,“ prohlásil Šílenec.

„To je ta nejrozměňší věc, kterou jsi dneska řekl,“ ujistil ho Hříšník.

Schodiště náhle zahrulo za roh a tam skončilo v obrovské, nádherné síni vytesané v křišťálu. Nad našimi hlavami se najednou objevilo příjemné, uklidňující světlo, které přeskakovalo z jedné hrany na druhou, dokud nebylo v síni jasno jako ve dne – jako kdybychom se ocitli v nitru obrovského briliantu. Uprostřed křišťálové jeskyně se nacházela jediná vyvýšená deska z leštěného kamene a na ní pokojně spal muž. Nevypadal bůhvíjak nebezpečně: šedé vlasy, šedá říza a klidný obličej, který zjevně vůbec nic netrápilo. Vešli jsme do sluje a nervózně jsme se rozhlíželi kolem sebe. Myslím, že jsme všichni čekali další strážu a překážku, ale vládl tu dokonalý klid a mír. Jako v oku uragánu.

V každické plošce křišťálu bylo vyleptané jedno písmeno z jazyka známého jako henošština, který vytvořili lidé, aby mohli rozmlouvat s anděly. Znáám ho, ale číst ho neumím. Není mnoho těch, co ano. Působí zhoubně na racionální myšlení. Nádherný jed přistoupila k jedné stěně a přejela po písmenech prstem.

„Jsou to jména,“ řekla tiše. „Bezpočet jmen andělů Shůry i Zdola, všech hodností a postavení. Je tu i moje jméno.“

Moje pravé jméno před pádem. Žádný smrtelník by neměl mít přístup k takovým znalostem. . .“

„Ale... proč je sem napsal?“ zeptal se Hříšník.

„Protože znát pravá jména věcí znamená mít nad nimi moc,“ odpověděla Nádherný jed. „Rozkazovat a řídit. Ať už sem dosadil Pána trnů kdokoliv a udělal z něj Dohlížitele Noční strany, vybavil ho mocí nad všemi agenty nebe a pekla.“

„Není divu, že jim ve válce andělů trhal křídla,“ řekl Hříšník. „Kdo mu mohl dát tak obrovskou moc?“

„Napadají mě dvě možnosti,“ ozval se Šílenec.

„Zmlkni,“ řekla Nádherný jed.

Znělo to šokovaně, znepokojeně. Soustředil jsem se na muže na kamenné desce. Co jsme vstoupili do jeho království, vůbec se nepohnul. Ale nemyslím, že spal. Spící lidé obvykle tu a tam dýchají. A pak se mi srdce málem zastavilo v hrudi, když se najednou posadil, spustil si nohy z kamenné plotny a podíval se na nás. Všichni jsme strnuli na místě ochromeni září jeho očí, jako lupiči chycení ve světle baterky. Ve své dlouhé říze a s dlouhými šedými vlasy a vousy se ze všeho nejvíce podobal starozákonnímu prorokovi. Takovému, co vám oznamuje, že se blíží potopa světa a na rezervaci sedadel v Arše už je trochu pozdě. Jeho obličej vypadal starší, než se u obyčejného člověka zdálo být možné, a oči se mu leskly božským šílenstvím. Jeho přítomnost vyplňovala celou křišťálovou sluj a pod jeho pohledem jsme se krčili a cítili se nehodní.

Samozřejmě až na Šílenec, který zavolal Taťko! a pokusil se vylézt Pánu trnů na klín. Všichni jsme ho popadli a hrubou silou jsme mu v tom zabránili. Pak, jeden po druhém, jsme před Pánem trnů poklekli. Jeho přítomnost si to žádala.

Šílenec pokrčil rameny a poklekl spolu s námi. Držel jsem hlavu skloněnou a snažil jsem se tvářit poníženě. Tohle bylo místo soudu. Cítil jsem to. A soud bez slitování a milosrdenství je něco, čeho by se člověk měl obávat vždycky.

Pán trnů pomalu vstal. Klouby mu hlasitě zapraskaly a já jsem se odvážil opatrně vzhlednout. Opíral se o obyčejnou dřevěnou hůl a já jsem cítil, jak se při pohledu na to ve mně něco zachvělo. Povídalo se, že ta hůl byla ze dřeva stromu, který vyrostl z třísky původního Stromu života. Do Anglie ji měl přinést Josef Arimatejský, když tu byli Římané. Našli se i takoví, kteří tvrdili, že Pán trnů byl Josef Arimatejský. Starý na to vypadal dost. Když nakonec promluvil, jeho hlas zněl, jako když se o sebe otírají dva kameny.

„Jsem kámen, který láme všechna srdce. Jsem hřeby, kterými byl Kristus přibit na kříž. Jsem šíp, jenž probodl oko Krále. Jsem nevyhnutelné utrpení, které nás všechny posiluje. Studené, čisté srdce Noční strany. Bylo mi dáno panovat nad všemi, kdo tady žijí, abych ochránil Noční stranu před ní samotnou. Já udržuji v chodu Velký experiment, dohlížím na něj a soudím všechny, kteří by do něj chtěli zasahovat nebo nějak měnit jeho podstatu. Jsem skalpel, který odřezává infekci, bolest u srdce, díky níž se lidé stávají moudřejšími. Jsem Pán trnů a znám vás všechny. Hříšník, Nádherný jed, Šílenec a John Taylor. Vstaňte. Čekal jsem vás.“

Postavili jsme se a nejistě jsme se po sobě dívali jako školácci, které nečekaně přivedli do ředitelny. Přinutil jsem se promluvit. Protože jestli jsem se při jednání s esy Noční strany něco naučil, pak to bylo to, že bez ohledu na to, jak moc se bojíte, nikdy to před nimi nesmíte dát najevo, jinak vás bez milosti převálcují.

„Takže jsme tu, abychom byli souzeni?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděl Pán trnů. „Ty jsi tady vítán, Johne Taylore.“

Cítil jsem, jak ze mě spadla velká část napětí, ale ani to jsem nedal najevo. Ostražitě jsem si ho změřil. „Spousta lidí si

myslí, že ohrožují existenci Noční strany. Takže podle tebe se mylí?“

„Ne. Ale ty jsi speciální případ.“ A pak se sotva znatelně usmál. „A neptej se: nevím proč. Pro mne jsi stejná záhada jako pro kohokoliv jiného. Pokud máš pocit, že už ti to leze na nervy, zkus si představit, co to dělá se mnou.“

Usmál se na nás na všechny a napětí z jeho přítomnosti okamžitě zmizelo. Pán trnů nebyl ani o chlup méně impozantní než před chvílí, ale teď už jsme nemuseli pořád myslet na to, že nás může zničit lusknutím prstů. Narovnal se a protáhl si záda, požitkářsky jako kočka, která spala příliš dlouho na slunci.

„Urazil jsi dlouhou cestu, abys získal odpověď,“ řekl. „Kéž bych ti mohl být více nápomocný. Ale když se to vezme kolem a kolem, jsem jen pouhý vykonavatel, služebník Noční strany. Jistě, mocnější, než si kdo z vás může představit; bez obrovské moci bych těžko mohl prosadit svou vůli. Ale pořád jsem jenom velice starý muž neschopný zbavit se břemene, které na svých bedrech nese už příliš dlouho. Jsem srdce, které bije v každém činu a rozhodnutí vykonaném Noční stranou, a už mě to zatraceně unavuje. Tak polož svou otázku, Johne Taylore, a já ti na ni odpovím, nakolik budu umět. Možná proto, že je to jediná forma vzpoury, která mi ještě zůstala.“

„Promiňte,“ řekl Hříšník velice zdvořile, „ale co my ostatní? Jsme také bezpeční před vaším soudem?“

„Na vás nezáleží,“ odpověděl Pán trnů klidně. „Pouze na Johnu Taylorovi. Přestože i vy tři jste na Noční straně jedineční v tom, co vám bylo z rozličných důvodů dáno, abyste přetvořili svoje vlastní osudy. Bylo o tom rozhodnuto tam, kde se rozhoduje o všem – na trpytivých pláních, ve Dvorech svátosti. Nemám nad vámi moc – hříšníku, demone, šílenče.“ Zamyšleně se na ně podíval a pak se znovu obrátil na mne. „Vybral sis své společníky na tuto výpravu moudře. Nikdo jiný by mému soudu neunikl. Nyní polož svou otázku.“

„Dobře,“ řekl jsem. „Pověz mi všechno, co víš o původu Noční strany, o jejím účelu a pravé povaze.“

„Noční strana je stará,“ řekl Pán trnů. „Myslím, že jenom její stvořitel ví přesně jak. Určitě tu byla přede mnou. I když tehdy to ještě nebylo místo pro lidi, spíš shromaždiště Bytostí a Mocností, jejichž identity a záměry se teprve dotvářely. Když jsem sem přišel, Římané už Noční stranu znali; tehdy se to tu ještě jmenovalo Cínové ostrovy nebo Britannia. Římané se Noční strany báli a uctívali ji, proto kolem ní postavili svoje město Londinium: aby ji ochránili a ovládli, a zároveň aby ochránili lid svého impéria před jejími vlivy. Znali i tvou matku, Johne, a uctívali ji, i když dnes už nikdo neví, pod jakým jménem. Jestli jsem to věděl já, pak jsem to zapomněl nebo spíš mi ta vzpomínka byla odňata. Měl jsem dost času přemýšlet o tom, kdo a co vlastně byla... za ta staletí jsem zvažoval a zase zavrhl různá jména. Nyní věřím tomu, že tvoje matka byla Bytost nazývaná Luna, sestra Gáie.“

„Tak moment,“ řekl jsem a zvedl jsem ruku. „Gáia... jako Země? Ta Gáia? Chceš říct, že moje matka je Měsíc?“

„Ano. Živoucí ztělesnění Měsíce, který září nad Noční stranou tak jasně. Proč si myslíš, že je tu tak veliký? Protože dohlíží na svoje dílo. A ty jsi Měsíční dítě, Johne Taylore, nepatříš doopravdy světlu ani tmě. Jsi nevlastní bratr nechvalně známého Nicholase Hoba, Hadova syna. Podle mého názoru stvořila Luna Noční stranu jako svůj zábor na zemi stejně jako její sestra a mohla mluvit do vývoje lidstva.“

„Ale... já jsem slyšel,“ ozval se Hříšník vzdorovitě, „že dáma, o které je tady řeč, je už nějaký čas... úplně šílená.“

„Ano,“ přisvědčil Pán trnů.

Hříšník se obrátil ke mně. „To by mnohé vysvětlovalo.“

„Kecy,“ řekl jsem a všichni se na mě zaraženě podívali. Rozhodně jsem zavrtěl hlavou a probodl jsem Pána trnů pohledem. „Hádáš, stejně jako všichni ostatní. Každý, s kým jsem zatím mluvil, měl naprosto jiný názor na to, kdo je moje matka doopravdy, ale nikdo to nevěděl určitě!“

„Mohl bys prosím přestat ječet na Dohlížitele Noční strany?“ řekla Nádherný jed nervózně. „Někteří z nás by se odsud rádi dostali pokud možno v jednom kuse.“

„Jestli jsem pravdu někdy znal, byla mi ta vědomost odejmuta,“ zopakoval Pán trnů klidně. „A vsadil bych se, že všem ostatním také. Tvoje matka po sobě zametla stopy velice pečlivě. A bojím se, že už není nikdo starší než já, koho by ses mohl zeptat. Tvoje výprava končí zde.“

„Ne,“ řekl jsem znovu s pohledem upřeným přímo do jeho chladných očí. „Musím pokračovat. Musím to vědět. Pokusíš se mě snad zastavit?“

Pán trnů se mírně usmál. „Možná bych mohl, ale ne, myslím, že ne. Jsi nebezpečný muž, Johne Taylore, ale také představuješ šanci, že moje dlouhá služba tady brzy skončí. Nic bych nepřivítal víc.“

Pokusil jsem se představit si, jaké to musí být obývat tuto malou jeskyni tisíce let, přičemž vám jedinou společnost dělají lidé, kteří přišli, abyste je soudili. Bez konce dohlížet na Noční stranu, zatímco se ve světě, který vám musí připadat nekonečně vzdálený, střídají generace, a vaší jedinou útěchou je zodpovědnost a smysl pro povinnost. Kdysi býval člověk. Pouhý člověk. Možná že byl Dohlížitelem Noční strany, ale docela určitě byl její vězeň.

„Kdo tě sem dosadil?“ zeptal jsem se.

„Jestli jsem to někdy věděl, byla mi tato vědomost odejmuta.“ Pán trnů se na chvíli zamyšleně zahleděl do prázdna.

„Konečně je možné, že jsem se sám nabídl, ale velice o tom pochybuji.“

„Přece musí existovat ještě někdo, za kým bychom mohli jít,“ řekl jsem. „Při tom, kolika nejruznějšími Bytostmi, Mocnostmi a Veličinami se Noční strana hemží, tu musí být někdo, kdo něco ví...“

„Použij svoje nadání,“ řekla náhle Nádherný jed. „Je to součást tvé pověsti. Pomocí svého nadání můžeš najít cokoliv. Tak proč nenajdeš svou matku, nebo alespoň někoho, kdo nás k ní může dovést?“

„Není to tak jednoduché,“ opáčil jsem. „Jinak bych to udělal už dávno. Čím lépe je věc skryta, tím důkladněji a déle po ní musím pátrat. A čím déle ponechám svou mysl otevřenou a zranitelnou, tím snáze mne mohou moji nepřátelé nalézt a něco na mě poslat. Když jsem použil svůj dar posledně, abych zažehnal démona u brány, cítil jsem, že se ke mně Něco blíží a snaží se to zhmotnit. Něco ještě mnohem horšího než Tryznitelé. Když svou mysl znovu otevřu, najde mě to, dokonce i tady. A nemyslím, že by třeba i sám Pán trnů dokázal zastavit tu strašnou věc, kterou vypustili mí nepřátelé na svobodu. Od nynějška budu svoje nadání používat, jenom když skutečně nebude zbytků.“

„Pořád je tu ještě Věž času,“ prohodil Hříšník.

Zamrkal jsem. „Díky, ale raději ne. Cestování v čase je něco, k čemu se člověk uchýlí, když selže všechno ostatní, a tím myslím i zavřít oči a modlit se, aby problém zmizel sám od sebe. Cestování v čase obvykle více potíží způsobí, než vyřeší.“

A jelikož jsem už věděl, že mí nepřátelé operují z jedné z možných budoucností a svoje zabijáky na mne posílají skrze čas, nedalo se zaručit, že bych se s nimi nedostal při cestování v čase do přímého kontaktu.

Nádherný jed to však nepřesvědčilo. „Ale pomocí cestování v čase by ses mohl dostat na samotný počátek Noční strany, takže by ses mohl podívat na vlastní oči, jak to tenkrát bylo! Získal bys odpovědi na všechny svoje otázky a nic by pro tebe nezůstalo tajemstvím.“

„To není dobrý nápad,“ namítl Šílenec. „Tehdy existovaly Bytosti a Síly, které by nás mohly snadno zničit všechny. Viděl jsem je. Minulost není tím, za co ji považujeme.“

Všichni jsme se na něho tázavě podívali, ale to bylo všechno, co nám chtěl říct. Nepopíratelně byl mnohem přičetnější než dřív, ale nedá se říct, že by nám to nějak pomohlo.

Pán trnů prudce vzhlédl. „Proti všem smlouvám a dohodám vyslaly Autority svoje lidi do Světa tady dole. Tím, že jsi zažehnal démona u vstupu sem ke mně, jsi nejspíš spustil nějaký alarm. Už zatarasili Bránu a teď se snaží uzavřít veškeré přístupy do mé říše, které znají.“ Podíval se na mě. „Jestli chceš, mohu je zabít. Je jich jen několik tisíc.“

Vůbec jsem nepochyboval o tom, že je to v jeho moci. Vzpomněl jsem si, jak trhal křídla andělům, a pak na všechny Walkerovy špehy, se kterými jsem si v minulosti užil tolik legrace, a rychle jsem zavrtěl hlavou.

„Smrt někdy může být nejúhlednější řešení,“ řekl Pán trnů. „Ale jak si přeješ. Mohu ti ukázat jinou cestu, kterou se odsud dostaneš. Dnes už o existenci toho východu z mého království nikdo neví.“

„Chceš říct, že jsi ho utajil i před Autoritami?“ zeptal se Hříšník. „Jsem šokován, to ti povím, upřímně šokován.“

Pán trnů si opovrživě odfrkl. „Už jsme spolu nemluvili celá staletí. Oni mají na Noční straně na starosti politiku. Já se starám o její duši.“

„Ale stejně se musíme Walkerových lidí nějak zbavit, alespoň dokud nevymyslím, co dál a koho navštívíme teď,“ řekl jsem. „Jestli mu Autority přikázaly, aby na mě vyhlásil loveckou sezonu...“

„V tom bych ti mohla pomoci,“ řekla Nádherný jed pomalu. „Já a Walker jsme spolu v minulosti... něco měli.“

Hříšník se na ni zamračil. „O tomhle jsi mi nic neřekla.“

„Zнала jsem mnoho mužů,“ odpověděla mu Nádherný jed stejně ostře. „Bezpočet mužů za bezpočet let. Jednou mne Autority daly Walkerovi jako dárek. Mohla bych ho navštívit, navázat na naši starou známost a pak... si s ním promluvit. Pokusit se ho přesvědčit, aby ty svoje psy ze staré známosti odvolal. Možná mi dokonce i něco prozradí. Samozřejmě, pokud by odmítl být rozumný...“

„Nezabiješ ho,“ prohlásil Hříšník.

„Samozřejmě že ne, miláčku. Potřebuji ho živého, aby mohl odpovědět na naše otázky a odvolat svoje lidi.“

„Živého a zdravého,“ zdůraznil Hříšník nekompromisně.

„Občas jsi hrozný suchar, vážně. No dobře, tak to udělám tím těžším způsobem. A udělám kouzlo, abyste všichni mohli být svědky našeho setkání.“ Natáhla se a uchopila Hříšníkuv obličej do dlaní. „Musíš se naučit mi důvěřovat, drahoušku Sidney. Udělám to, abych ti dokázala, co ve mně je.“ Náhle se usmála. „Jedno ti slíbit můžu: Walker nebude vůbec tušit, která bije.“

DEVĚT

Vzpomínky na to, jací jsme bývali

Nádherný jed prošla prstencem pekelného ohně, aby se s úsměvem na tváři zmotnila před užaslým Walkerem. Jak moc byl překvapený, jsem poznal podle toho, že zvedl obě obočí najednou. Seděl u stolu s vkusně vzorovaným ubrusem a právě zvedal k ústům šálek čaje. Nádherný jed se beze spěchu rohlédla kolem sebe a magicky nám zprostředkovala pohled na starosvětskou čajovnu vybavenou vším, co k tomu patří, včetně živé klasické hudby a číšníků v tradičních černobílých uniformách. Hudebníci okamžitě přestali hrát a civěli s ústy dokořán na nově příchozí, zatímco číšnice se velice nespokojeně snažily opustit místnost. Nádherný jed se sladce usmála na Walkera.

„Čajovna U Vrb! Jedno z našich oblíbených míst. To je báječné, že jsme se po všech těch letech setkali zase tady!“

Walker si povzdychl a odložil šálek. Byl z jemného čínského porcelánu zdobeného motivem vrbové větvičky. Ze všech stran se začali sbíhat ozbrojení muži a ženy a jejich pušky a pistole mířily bez jediného zachvění na sukkubu. Někteří mávali amulety nebo křížky a alespoň jeden z nich byl vybavený ukazovací kostí australských domorodců. Nádherný jed se jen podívala na Walkera a zvedla jedno obočí, a Walker unaveně pokynul své ochrance.

„Nechte toho, všichni. To je v pořádku. Já tu osobu znám. Vraťte se na své pozice. Mimochodem, dobrý reakční čas.“

Až na tebe, Lovetto. Později si o tom promluvíme.“

Zabijáci z Walkerovy osobní stráže váhavě schovali zbraně a rozešli se. Lidé sedící u okolních stolů zase začali dýchat.

Walker se mlčky podíval na hudebníky, kteří se spolu rychle poradili a začali hrát Bacha. Walker se obrátil k

Nádhernému jedu. Neusmíval se.

„Ahoj, Sophie.“

„Ahoj, Henry. Jak je to dlouho, co jsme se neviděli?“

„Mohu se zeptat, jak ses sem dostala, přes všechna ochranná opatření čajovny i má osobní?“

„Díky tomu, co mezi námi bylo dřív, miláčku. Jsme spolu spojeni pouty, která vydrží věčně.“

„Minulost straší tu a tam všechny,“ odpověděl Walker suše. „Zejména na Noční straně. Neřeknu ti, jak mě těší, že tě zase vidím, protože mě to netěší.“

Nádherný jed uraženě našpulila rty. „To nebylo moc galantní. To mi ani nenabídneš, abych si přisedla?“

Walker si znovu povzdechl a neutrálním gestem ukázal na prázdnou židli na protější straně svého stolku. Tvářil se klidně a sebevědomě jako vždycky, ale já jsem věděl, že za svou obvyklou světáckou fasádou horečně uvažuje. Walker se nikdy nenechal vyvést z míry nadlouho. Nádherný jed se s vrozeným půvabem usadila, ruce si položila na stůl, aby na ně Walker viděl, a zářivě se na něj usmála.

„Umírám touhou po šálku čaje, miláčku.“

Walker se podíval na porcelánový šálek před sebou, zjistil, že je skoro prázdný, a kývl na číšnici. Číšnice se po sobě podívaly, krátce a mlčky to mezi sebou zkonštatovaly tázvými výrazy a vrtěním hlavy, a pak ze svého středu vyšouply tu, která byla služebně nejmladší.

Dívka s vyděšeným úsměvem na tváři přicupitala ke stolu a Walker objednal další konvici čaje a ještě jeden šálek.

„Dáte si ještě něco?“ zeptala se číšnice. „Sušenky k čaji? Smetanu? Mohu vám odnést plášť?“

„Jdi pryč,“ řekla Nádherný jed. „Nebo shoriš zaživa v plamenech, které ti zažehnou v útrokách.“

Číšnice se otočila a odběhla do bezpečné vzdálenosti. Walker kárávě pohlédl na sukkubu.

„Vůbec ses nezměnila, Sophie. Budu muset být opravdu hodně štedrý, abych to tu za tebe vyžehlil. Vlastně budu mít štěstí, když mne nepožádají, abych sem už nechodil.“

„Ale já jsem měla za to, že teď Noční stranu prakticky řídíš, Henry.“

„Všechno má svoje meze. Takže se snaž chovat civilizovaně. Mám pověst, na kterou musím dbát.“

Objevila se jiná číšnice a postavila na stůl nový čajový servis. Druhý šálek postrčila přibližně ve směru Nádherného jedu aniž na ni vůbec pohlédla, a rychle zmizela. Walker jí nalil horký, kouřící čaj z konvice a bez tázání přidal trochu mléka a jednu kostku cukru. Nádherný jed nadšeně zatleskala rukama.

„Ty jsi nezapomněl! Vždycky jsi byl dobrý na tyhle maličkosti, Henry.“ Kriticky si ho změnila pohledem. „Vypadáš starší, můj drahý. Distingovanější.“

„Zato ty vypadáš přesně tak, jak si tě pamatuji,“ odpověděl Walker. „Ale to se dá čekat, že? Vzhledem k tomu, co jsi.“

„Co vidíš, když se na mne podíváš?“ zeptala se Nádherný jed a opatrně usrkla čaj, malíček pečlivě natažený. „Každý mne vidí jinak, takže sama nevím.“

„Řekněme, že jsem měl v mládí slabost pro Marianne Faithfullovou, a už o tom nemluvm.“ Walker si ji přísně změnil pohledem. „Jak jsi to myslela, když jsi říkala, že jsme spojeni věčnými pouty? Naše... úmluva vypršela už před lety. A před... nečekanými návštěvami bych měl být chráněný.“

Nádherný jed pokrčila rameny. „Když jsem ti byla tenkrát před lety darována, bylo mezi námi vytvořeno určité spojení, abys mne mohl kdykoliv zase vyvolat. To spojení nemůže zrušit nic než tvoje smrt nebo moje úplné zničení. Taková jsou pravidla. Sukkuba není jen na Vánoce, my jsme na celý život. Obcování s takovými, jako jsem já, je koneckonců smrtelný hřích. Ale stejně jsem ráda, že jsme zase spolu, Henry. Musím říct, že jsi to přijal velice dobře. Napůl jsem čekala, že po mně budeš ječet a házet věci. Nebo že zavoláš exorcistu.“

„Teď se už nerozčiluji,“ odpověděl Walker. „Nesvědčí to mé reputaci. Co tady děláš, Sophie?“

Odvrátila od něho zrak a pohodlněji se uvelebila na židli, aby si prohlédla čajovnu. Hudebníci hráli, číšnice se míhaly sem a tam a lidé u okolních stolů popíjeli čaj a tiše konverzovali. Absolutně nikdo nedával najevo zájem o Walkerův stůl. Nádherný jed se znovu podívala na Walkera a spokojeně přikývla.

„Tady se mi to vždycky líbilo. Je tu takový klid a civilizovaná atmosféra; všichni si tu hledí jen svých vlastních záležitostí. Jsem ráda, že to tady ještě je. Vůbec se to tu nezměnilo, ale v tom vlastně spočívá kouzlo takových podniků, že? A čaj ten je skutečně dobrý. Možná jsem si přece jen měla objednat nějaké sušenky.“

„Čajovna U Vrby nikdy nebyla módní podnik,“ řekl Walker. „Ale mně se tu líbí.“

„Protože to dřív bývalo naše oblíbené místočko?“

„Přesto.“

Nádherný jed se na něho zamračila. „No tak, nekaž to, Henry. Tak hezky si povídáme. Raději změním téma.“ Ukázala na křišťálovou kouli, která ležela na stole u Walkerovy levé ruky. Uvnitř se pomalu přelévala mlha. „Vidím, že udržuješ spojení se svými lidmi v terénu.“

Netušila jsem, že to lidé ještě používají. Ale ty jsi byl vždycky tradicionalista.“

„Dávám přednost věcem, které obstály ve zkoušce času,“ odpověděl Walker. „Novinkám se nedá věřit, dokud je neprovede čas.“

„Vždycky jsi nebyl tak zlostnatý,“ řekla Nádherný jed. „Vzpomínáš si na naše druhé oblíbené místočko?“

„Prosím,“ řekl Walker. „Ne to opiové doupě...“

„Purpurový opar,“ upřesnila Nádherný jed vesele. „Tenkrát v šedesátých letech to správné in-místo pro nekonformní lidi. Nejlepší fetišárna na Noční straně, s polštáři rozhozenými po celé podlaze a psychedelickou světelnou show.“

Nebylo nad ním, když sis chtěl poslechnout nejnovější singly a podlehnout imaginárním drogám, jako je taduki a listí tanny. Strávili jsme tam spolu spoustu ztracených víkendů, že ano, miláčku; po spirále do nekonečna... Tenkrát jsi byl skutečný ztroskotanec, Henry. Existuje ještě Purpurový opar?“

„Naštěstí ne. Teď tam jsou lázně a fitcentrum. Jmenuje se to Posedlí zdravím. Jedno z těch míst, kde si úspěšní mladí muži v době oběda stlačují břicha na posilovačích strojích, získávají snědou pleť a pomalu se propracovávají k prvním infarktu.“

„To je škoda,“ povzdechla si Nádherný jed. „Co myslíš, vznášá se pořád ještě stopy atmosféry původního podniku v klimatizaci? Tenkrát jsi musel mít skutečně dobré kontakty, abys mohl alespoň vyslovit jeho jméno nahlas.“

„Na Purpurový opar jsem si nevzpomněl už celé roky,“ řekl Walker. „Ale v mé minulosti je spousta věcí, na které jsem raději zapomněl.“

„Nedívej se tak na mne, Henry. To nejsi ani trochu rád, že mě zase vidíš?“

„Ne.“

„Ale tolik jsme si spolu užili!“

„Jsi sukkuba. Upřímně – copak jsem pro tebe někdy něco znamenal? A teď jsi zpátky a já se na tebe dívám a zažívám... konflikt emocí.“

„Učinila jsem tě šťastným.“

„Dostal jsem tě jako úplatek.“

„Jako dárek,“ opravila ho Nádherný jed. „Sukkuba, která splní každé tvoje přání, udělá absolutně cokoliv. Odměna od Autorit za dobře odvedenou práci pro ně. Když jsem byla s tebou, smál ses a plakal celou noc, a v životě jsi nespál tak pokojně jako v mém náručí.“

„Sřež se Autorit, když přicházejí s dary,“ řekl Walker. Jeho obličej byl stále bez výrazu, ale v hlase mu zazníval ostrý tón. „Byla jsi návnada, na kterou mne ulovily a podrobily si mě. Takhle to ony dělají – postarají se že si jejich lidé zvyknou, nebo ještě lépe navyknou na ty nejextrémnější slasti, které jim mohou zajistit pouze Autority a Noční strana. Už tehdy jsem měl vědět, že tak lákavá návnada v sobě někde musí mít ukrytý háček.“

„Jestli to tenkrát vypadalo, že mě tvoje společnost těší, tak jsem jen dělala svou práci,“ řekla Nádherný jed. „Nemělo to být o nic více doopravdy než jakákoliv jiná transakce v obchodě se sexem. Jistě, byla jsem tvoje a plnila jsem každé tvoje přání, ale jenom po dobu, na kterou jsem byla sjednaná. A neříkej, že jsem nebyla dokonale věrohodná, když jsem ti byla poprvé nabídnuta.“

„Já vím,“ přikývl Walker. „Ale stejně mě to skoro zničilo, když jsi pak odešla. Myslel jsem, že pro tebe přece jen něco znamenám, ale opustila jsi mne bez jediného ohlédnutí.“

„Samozřejmě, zlato. Byla to moje práce. Kazit smrtelníky a svádět je k hříchu. Nemohla jsem si vzít tvou duši, to mi Autority zakázaly, ale měla jsem tě přivést do takového stavu, že uděláš cokoliv, abys mne znovu získal.“

„Udělal jsem všechno, abych tě přesvědčil, ať neodcházíš. Udělal bych pro tebe cokoliv.“

„To je sice velice lichotivé, ale už jsem měla jinou zakázku. Vždycky mi šlo jen o sex. To ty jsi do toho zatáhl lásku.“

„Byl jsem mladý,“ řekl Walker. „V tom věku je to běžný omyl. Neměl jsem ti vyhrožovat.“

„Ne, drahý, to jsi neměl. Byla jsem pak nucena ukázat ti něco ze své skutečné podstaty. Jaká jsem doopravdy.“ Walker pomalu přikývl. „Pouhý záblesk, ale ve snech mě to pak pronásledovalo celé měsíce. Pomyšlení, že jsem měl intimní vztah s něčím takovým... drhl jsem se pod sprchou, až ze mě tekla krev... A taky jsi mě sekla drápem, než jsi odešla. Pořád ještě tam mám jizvu.“

Nádherný jed se náhle ušklíbla. „Chceš, abych tě tam políbila a pofoukala ti to?“

„Raději bych se bez toho obešel.“ Walker se zaklonil na židli a zamyšleně si ji prohlížel. „Byl jsem šokovaný, zděšený, když jsem viděl, s čím jsem vlastně spal. Nechal jsem tě jít a snažil jsem se na tebe zapomenout. Myslím... že právě to mne obrátilo proti krásám a svodům Noční strany. Žářivé neonové lži a oplzlá tajná potěšeníčka. Otevřela jsi mi oči, takže jsem pochopil, co za morální žumpa to tady doopravdy je a jak záludní jsou ti, kdo tu vládou. Autority nezajímá nic než peníze, moc a jejich vlastní vliv na Noční straně. A k čertu s těmi ubožáky, kteří si tu denně musejí vydělávat na chleba. Rozhodl jsem se, že budu... lepší než oni.“

„A teď to tady vedeš?“

„Jenom zabraňuji jiným aby to dělali. Nikomu nevěřím, že dokáže odolat svodům nabízených potěšení. Někdo si musí zachovat čistou hlavu, aby tohle místo viděl takové, jaké je ve skutečnosti. Někdo musí držet zvířata v jejich klecích. Díky tobě jsem pochopil, jak... zkažená je Noční strana doopravdy.“

„A proto jsi spolu s ostatními provedl invokaci Babalon?“

„Ano.“ Walker usrl čaje a dal si na čas, aby bylo zřejmé, že mění téma hovoru. „Takže znovu – co tady děláš, Sophie? Nejsem si vědom, že by se démonům z pekla stýskalo po jejich starých obětech. Nebo tě Autority daly někomu jinému, koho bych měl znát?“

„Ne,“ odpověděla Nádherný jed. „Teď jsem s Hříšníkem.“

Walker odložil šálek a pozvedl obočí. „Ty jsi ta sukkuba? No... Překvapila jsi mě. Opravdu. Takže ty jsi ten démon, který se spojil s Johnem Taylorem. Letíš na mocné tohoto světa, co?“

„Jsem s Hříšníkem,“ zopakovala Nádherný jed trpělivě. „A výhradně s Hříšníkem. Oficiálně jsem byla vyslána z pekla, abych ho svedla, zlomila mu srdce a zkazila jeho duši tak, že by na něj Ti dole mohli znovu uplatnit nárok. Vlastně jsem se k tomu dobrovolně nabídla. Zajímalo mne, jestli skutečná láska přetrvá i v pekle. Jestli někdo může upřímně milovat padlou bytost, jako jsem já.“

„Čekáš, že ti tohle uvěřím?“ řekl Walker. „Víc než kdokoliv jiný vím, že pro tebe je láska jen prázdné slovo.“

„To bylo tenkrát,“ odpověděla Nádherný jed. „Od té doby se mnohé změnilo. Strávila jsem se Sidneyem tolik času a teprve teď začínám chápat, co ke mně cítí. A možná že trochu chápu, i co jsi ke mně tenkrát cítil ty. A jak strašně jsem ti ublížila.“

„Jsem ženatý muž,“ opáčil Walker. „Velice šťastně ženatý. Už skoro třicet let.“

„To jsem ráda. Jak se jmenuje?“

„Sheila. Máme spolu dva kluky. Keith je na Oxfordu, Robert u armády. Hodní hoši, oba dva. Vychoval jsem je mimo Noční stranu. O tom, jak si skutečně vydělávám na živobytí, nevědí vůbec nic.“

„To jsem moc ráda, Henry. Skutečně.“

„Takže, ten Hříšník...“ Walkerův hlas zněl dokonale nedbale. Kohokoliv jiného by ošálil. „Doopravdy tě miluje?“

„Ano. Naše láska je legenda, dokonce i v pekle.“

„Já jsem tě taky miloval.“

„On mne nepřestal milovat, ani když se dozvěděl, kdo jsem ve skutečnosti. Co jsem ve skutečnosti. Můj drahoušek Sidney... Je mi líto, že jsem ti ublížila, Henry.“

Walker se napil čaje. „Prolhanost démonů. To je jejich skutečná přirozenost.“

„I démon se může změnit.“

Walker na ni upřel mrazivý pohled. „A ty čekáš, že ti tohle uvěřím?“

„Já tomu věřím,“ odpověděla Nádherný jed. „Musím.“

Chvilí tam spolu seděli, upijeli čaj a mlčeli obklopeni šumem společnosti.

„Vím, že jsi poslal svoje lidi, aby uzavřeli vchod do království Pána trnů,“ řekla Nádherný jed náhle. „A jiní lidé střeží ostatní východy. To přikázaly Autority, předpokládám?“

„Samozřejmě,“ řekl Walker. „Ale když ses odtamtud dostala ty, předpokládám, že ostatní na tom jsou stejně. Raději si promluvíme se svými lidmi a řeknu jim, aby posílili ostrahu. Možná bych měl povolát další specialisty. Proto jsi za mnou přišla? Abys mne požádala o pomoc?“

„Ani všichni specialisté a kouzla na Noční straně nás nemohou zastavit, zlato,“ odpověděla Nádherný jed. „Pán trnů je na naší straně.“

Walker doopravdy několikrát zamrkal. „Jak se vám to k čertu povedlo? Nevzpomínám si, že by někdo unikl jeho soudu.“

„Věří v nás,“ vysvětlila Nádherný jed. „A co je nejdůležitější, věří v Johna Taylora. Pověz mi o Autoritách, Henry.“

„Proč?“

„Proto. Udělej mi to k vůli.“

Walker pokrčil rameny. „Jestli se tě tak zbavím rychleji... Ve skutečnosti na nich není nic tak tajemného. Jsou prostě to, za co je každý považuje; místní elita, staré a dobře zavedené obchodnické rody, které za staletí investování v Noční straně získaly nejvíce bohatství, moci a vlivu. Členové klubu Londinium, kteří netouží vystavovat veřejně na odiv svoje bohatství a moc, ale tahají za provázky těch, co to dělají. Lidé za scénou, kteří udělají nebo nechají udělat doslova cokoliv pro zachování současného stavu, protože ten jim vyhovuje nejlépe. A já pro ně pracuji, protože všechny ostatní alternativy jsou horší. Samozřejmě jsem se před nimi nikdy neuzavíral, ale většina lidí tady nechce do ničeho strkat nos. Bojí se vzít na sebe tak velkou zodpovědnost. A těch několik málo, co si přálo změnu, ji chtělo ze špatných důvodů. Tak jsem je udal Autoritám. Mám moc, jakou by mohl mít kdokoli jiný, protože nemám zájem o pokušení a svody Noční strany. Jsem chytřejší. Vím, co je tohle místo ve skutečnosti.“

„A co je?“ zeptala se Nádherný jed.

„Obludárium. Město pochybné pověsti. Všechny špatné nápady lidstva na jednom místě. Což je důvod, proč by ho měly řídit právě Autority, proč se na to nejvíce hodí. Starají se totiž jenom o peníze, které jim Noční strana vynáší. Investují tady, příležitostně se oddávají potěšením, která by jinde představovala velký problém, ale na konci dne jdou domů a nechávají tuhle žumpu za sebou. Stejně jako já.“

„Jenomže ty se tu žádným potěšením neoddáváš. Jediný čestný muž na Noční straně. Nebo alespoň jediný morálně bezúhonný. A... možná nejvyděšenější. Proč se tak bojíš Noční strany, Henry?“

Walker jí dopřál dobrodiní, že se nad tím na okamžik zamyslel. „Protože... tu vždycky existuje nebezpečí, že jednou všechno tohle pokušení, zlo a zkaženost prolomí hranice Noční strany a vyvalí se ven, aby svedlo celý svět.“

„Bylo by to skutečně tak špatné?“ řekla Nádherný jed. „Kdyby všichni věděli, jak se věci mají ve skutečnosti? Kdyby konečně začali chápat širší souvislosti? Promluvit si s Mocnostmi, Veličinami, Bytostmi a Silami, které se pohybují za scénou světa... kdyby věděli, jaké je ve skutečnosti skóre, možná že by se mnohé zlepšilo k lepšímu.“

„Ne,“ odpověděl Walker. „Je to už tak dost mizerné i v tom zdánlivě racionálním světě příčin a důsledků. Kdyby všichni fanatici a teroristé, nebo dokonce jen ambiciózní lidé s nejlepšimi úmysly věděli, jaké mají ve skutečnosti možnosti, roztrhali by svět na kusy, jak by se o ně rvali.“

„Takový jsi vždycky nebýval,“ řekla Nádherný jed. „Tak... cynický.“

Zatímco si s Walkerem dál povídala v čajovně U Vrby, změnila vizi tak, abychoť my ostatní viděli minulost.

Informace se k nám pomaloučku prodraly spolu s novými pohledy, bezbolestně prosákly do našich myslí. Všichni jsme okamžitě věděli, že se píše rok 1967 a že ti tři muži, kteří společně kráčí ulicí Noční strany, klábosí, smějí se a vesele se pošťuchují, jsou Henry Walker, Charles Taylor a Mark Robinson. Walkera jsem poznal nejdříve, protože jeho obličej se zase tak moc nezměnil, ale to, co měl na sobě, mi způsobilo menší šok. Henry Walker byl v době svého mládí očividně módní švihák a elegán. Vykračoval si jako štíhlý páv oděný v zářivě pestré barvy, to nejlepší, co se dalo na King's Road sehnat. Měl dokonce i úzké sluneční brýle a bujnou hřívu vlnitých tmavých vlasů. Vypadal jako mladý bůh, příliš dokonalý pro materiální svět.

Mark Robinson, který bude jednoho dne slavně i neslavně známý jako Sběratel, se dal také poznat docela snadno, když pro nic jiného, tak proto, že byl už tehdy fanatik přes Elvise. Jako mladý Elvis se i snažil vypadat, včetně jeho napomádané černé patky a typicky nakrčeného horního rtu. Na černé kožené bundě měl až příliš mnoho zipů a řetězů, které na něm při chůzi hlasitě finčely. Ani na okamžik nepostál, byl přímo nabitý nervózní energií a pořád byl alespoň o krok napřed před svými druhy, mlél páte přes deváté a rockersky se pohupoval v bocích. Smál se bezstarostně a svobodně, z čiré radosti ze života. Měl plány a ambice a připadalo mu, že má celou svou budoucnost zmapovanou.

Rozpoznat Charlese Taylora – svého otce – mi trvalo o něco déle. Neměl jsem žádnou jeho fotografii. Poté, co moje matka odešla, všechno vyhodil nebo spálil. V téhle vizi byl mladší než já teď a příliš se mi nepodobal. Vlastně vůbec nevypadal, jak jsem si vždycky představoval. Na rozdíl od svých barvami jen hrajících přátel měl na sobě tmavý vycházkový oblek s vestou a vázanku, byl nakrátko ostříhaný a hladce oholený. Mohl to docela dobře být jeden z mnoha vedoucích pracovníků, jimiž se velká města jen hemží. Ale co mě překvapilo nejvíce, bylo, jak svobodně a uvolněně vypadal a jak ve společnosti těch dvou zářil štěstím. Nejspíš proto jsem ho hned nepoznal. Svého otce jsem totiž šťastného ještě nikdy neviděl.

Byl rok 1967, a to byl na Noční straně stejně jako všude jinde čas velkých změn. Oni byli tři mladíci na cestě vzhůru,

muži, které čekala skvělá budoucnost. Chtěli změnit svět.

Nakonec vešli do nejmódnějšího podniku, do Hawkovy kavárny. V její původní verzi jsem ji nikdy neviděl. Vyhořela (někdo říká, že se sama upálila) v roce 1970 a nyní existuje už jen jako svůj vlastní duch. Strašidelný dům se skutečnými lidmi jako zákazníky. Ale v téhle vizi vypadal víceméně stejně jako dnes. Skvělý monument psychedelické nádhery šedesátých let i s neony v rokokovém stylu v reflexních barvách a popartovými plakáty, tak zářícími, že se vám vypalovaly do sítnice. Dokonce i na tu vzdálenost jsem měl pocit, že cítím nezaměnitelné aroma kávy, vonných tyčinek, nebezpečně silných cigaret a pačuli. Jukebox pomalovaný go-go tanečnicemi vyhrával dobové hity a kolem stolů s plastovými ubrusy se tísnila všechna známá esa té doby od enigmatického Orlanda až po Doktora na cestách a jeho nejnovější společníky. Walker, Robinson a Taylor se usmívali a kývali na každého a na všechny, ale nikdo si jich příliš nevšímal. Tehdy to ještě nebyli nijak významní lidé, ti tři: muž, který jednou bude Noční stranu řídit, ten, který ji bude sbírat, a ten, který ji zatratí.

Henry, Mark a Charles si našli poslední volný stůl v rohu, od číšnice v bílé umělohmotné uniformě a se žvýkačkou mezi zuby si objednali různé druhy káv a pak začali listovat v posledním čísle speciálního vydání časopisu OZ pro Noční stranu. Charles ho vzal do rukou, ale Mark mu ho vytrhl, aby se podíval, jestli tam otiskli jeho článek o tom, že JFK ve skutečnosti zastřelil Elvis. Walker už ho samozřejmě četl. Vždycky byl ve všem první.

Tři mladí muži klábosili a my jsme mlčky poslouchali. Připadalo mi, že přes svou dobrou náladu vypadají nedočkavě. Jejich nevyhnutelně skvělá budoucnost se zdála být nespravedlivě daleko. Brzdily je zakořeněné zvyklosti a lidé, kteří neměli zájem zkoušet něco nového – cokoli, co neexistuje už nějaké to desetiletí, ale raději století. Móda byla jedna věc – hřích vždycky vzkvítal podle nejnovější módy – ale lidé na nejvyšších postech nechťeli ani slyšet o zásadních změnách. Tři mladíci byli odhodlaní získat kvůli jejich prosazení moc a vliv, pokud to bude nutné. Pro dobro všech, přirozeně. Chtěli se stát ohlašovateli Věku vodnáře a skutečného osvobození mysli. V roce 1967 byli všichni mladí snílci a idealisté.

Když dočetli časopis, byl čas pochlubit se s novým úlovkem. Mark byl sběratel už tehdy a zrovna se mu podařilo získat něco speciálního. Vytáhl to z tašky, kterou nosil přes rameno, rychle se rozhlédl, aby se ujistil, že se nikdo nedívá, a pak to slavnostně položil na stůl před sebou. Henry a Charles si prohlíželi lepenkovou krabici plnou ošuntělých, rukopisem pokrytých listů papíru s nedůvěrou.

„Tak jo,“ řekl Walker. „Co je to tentokrát? A neříkej mi, že je to zase o Roswellu. Roswellu už mám plné zuby. Kdyby tam k něčemu skutečně došlo, už bychom o tom věděli.“

„Jen počkej,“ odsekl Mark ponuře. „Brzy ti donesu důkaz. Znáš někoho, kdo zná někoho, kdo tvrdí, že jeden chlápek doopravdy nafilmoval pitvu mimozemšťanů... Samozřejmě je to ten sám, co prohlašuje, že se do dvou let budou naši astronauti procházet po Měsíci, takže---“

„Co jsi objevil, Marku?“ zeptal se Charles trpělivě. „A k čemu nám to bude dobré?“

„Je to něco, čím můžeme vydírat lidi?“ zeptal se Walker s nadějí v hlase. „Vždycky jsem toužil někoho vydírat.“

Mark se zlověstně ušklíbl, jednu ruku majetnický položenou na hromadě papírů, jako kdyby měl strach, že se někdo znenadání přikrade a sebere mu je. „Tohle, přátelé, je prvotřídní zboží. Zlatá žíla. Nikdy nepublikovaný rukopis samotného Aleistera Crowleye – Maguse, Velké bestie, Nejodpornějšího člověka na světě. Pokud tedy věříte novinám, což já obvykle nedělám. Ale Crowley byl skutečně třída, alespoň ve své době, a najdou se tací, kteří tvrdí, že jeho nejlepší – vlastně spíše nejhorší – díla dosud nebyla publikována. Tehle rukopis se dostal na trh před několika lety, když Crowley zoufale potřeboval peníze, ale nikdo se o něj nezajímal. V čarodějnických kruzích upadl v nemilost a noviny už nudil. Nakonec se kopie tohoto rukopisu dostala do International Times a jeden z jejich redaktorů to se mnou vyměnil za kompletní sadu karet Mars útočí! Na rozdíl od většiny hlupáků, jejichž rukama to dílo prošlo, jsem si ho přečetl od začátku až do konce, takže vám teď mohu říct, kamarádi... tohle je vyslyšení našich modliteb. Přímá cesta k našemu vytouženému cíli.“

„Páni, ty se vážně hrozně rád posloucháš,“ povzdechl si Henry. „Co je to, Marku? Doufám, že ne další grimoár.“

Mark se šklebil od ucha k uchu. „Jedna kapitola tohoto rukopisu popisuje extrémně mocné zaklínadlo nebo invokaci, se kterým Crowley začal, ale nikdy se neodvážil ho dokončit. A věřte mi, že Crowley byl odvážný až až. Začal s invokací, aby vyvolal velice mocnou Bytost a podrobil ji své vůli, ale když uviděl, co se vlastně pokouší přivést na svět, okamžitě rituál ukončil. Překrásná a strašná, napsal... a to bylo všechno. Utekl ze svého nádherného domu na břeh skotského lochu a už nikdy se nevrátil.“

„Zaraz na moment,“ ozval se Charles. „Máme se pokusit o něco, co připadalo příliš nebezpečné a hrozné Aleisteru Crowleyovi? Nazývanému mnohými – sebe nevyjímaje – Nejodpornějším člověkem světa?“

„Jo,“ přisvědčil Mark potutelně. „A my uspějeme tam, kde Crowley selhal, protože já vím něco, co on nevěděl. Nedávno jsem získal svazek dopisů od bývalých přátel Kennetha Angera, ve kterých pisatel identifikuje ducha, jehož se Crowley snažil vyvolat, a uvádí prostředky, s jejichž pomocí je možné ho spolehlivě zkrotit. Drazí přátelé, společně vyvoláme a podřídíme naší vůli tranzitivní bytost známou jako Babalon; fyzickou inkarnaci abstraktního konceptu.“

„Jakého konceptu?“ zeptal se Henry.

„No dobře, to se teprve snažím zjistit,“ připustil Mark. „V závislosti na tom, jak se přeloží určité části dopisu, je ta bytost buďto personifikací lásky, nebo chťice anebo posedlosti. Nebo možná kombinace toho všeho. Hele, záleží na tom vůbec? Hledáme zdroj moci, něco, co bychom mohli použít jako zbraň, s jejíž pomocí nastolíme změny, a tohle je ono!“

„A co když nám ta zbraň vybuchne v rukou?“ zeptal se Charles. „Mně to nepřipadá jako ten druh magie, u kterého si můžeš dovolit se splést.“

„A co když nám na to přijdou?“ řekl Henry. Ambice jsou skvělá věc, ale musíme taky myslet na svoje kariéry“

Mark je oba zpražil pohledem. „Nestačí o věcech jenom žvanit, musíme být připraveni je uskutečňovat! Všechno, co má

nějakou cenu, v sobě zahrnuje jisté riziko. Autority nesvrhneme jenom dobrými úmysly!“

Henry si odfrkl. „Jsi si skutečně jistý původem těch dopisů, Marku? Víš určitě, že obsahují všechno, co budeme potřebovat?“

„Ano a ano,“ odsekl Mark. „Takže, jdete do toho se mnou, nebo ne?“

„Budeme potřebovat bezpečné místo, kde bychom invokaci provedli,“ řekl Henry zamyšleně. „Možná bych o něčem věděl... necháš to na mně, Charlesi?“

„Nejprve si chci prostudovat dopisy a rukopisy,“ prohlásil Charles. A chci mít dost času, abych si mohl všechno sám ověřit. Ujistit se, že chápu, k čemu se to vlastně chystáme... Ale jestli to doopravdy sedí... Ano. Musíme to udělat. Byli bychom blázni, kdybychom se nechopili takové příležitosti.“

Vize se náhle změnila; nyní jsme viděli tři mladé muže, jak se rozhlíží po něčem, co vypadalo jako prázdné skladiště. V paprscích barevných neonových světel, které dovnitř pronikaly škvírami v zabedněných oknech, byl vidět velký otevřený prostor s holou prkennou podlahou

a stěnami polepenými loupajícími se plakáty dávno zapomenutých rockových skupin a politických organizací. DAGON ZNOVU POVSTANE! hlásal jeden zvlášť vybledlý exemplář. Tam, kde prosvítala zeď, bylo vidět hrubé malby květin a duhy s občasnými čmáranicemi přehnaně velkých mužských a ženských genitálií. Na podlaze byly nalepené pahýly svíček a křídové značky. Henry se po skladišti rozhlížel s neskrývanou pýchou. Mark přecházel sem a tam, ukazoval na různé zajímavosti a doslova sálal nervózní energií. Charles se opíral zády o bezpečně zavřené dveře, odškrtával si položky v notesu a mračil se.

„Je tu vlhko, smrdí to tady a vážně doufám, že to, co slyším šramotit ve zdech, není nic horšího než krysy,“ řekl nevesele, aniž vzhledl od svých poznámek. „Taky mám příšerné podezření, že stojím na použitém kondomu, ale bojím se zvednout nohu a podívat se. Vážně, Henry, tohle je to nejlepší, co jsi dokázal sehnat? Kolik za tuhle skládku platíme?“

„Skoro nic,“ odpověděl Henry klidně. „Majitel mi dluží laskavost. Není to tak zlé... No dobře, je to zlé, ale přece se sem nechystáme nastěhovat, že?“

„Co tady bylo dřív?“ zeptal se Mark. „Neohroží to nějak to, co se tu chystáme udělat?“

„Minulost tohoto místa je pochybná, až nechutná, ale obávat se ničeho nemusíme,“ odpověděl Henry. „Objevil jsem to tu před několika lety; byl jsem tu s holkou, kterou jsem tenkrát znával. Jessica už nevím jak. Majitel to tu pronajal jedné nově vzniklé skupině, aby tu hrála, a občas se tu konal happening hippies. Celá místnost je nejspíš doslova prosáklá drogami. Snažte se moc nedýchat a neolizujte stěny.“

„S čistým svědomím prohlašuji, že něco takového mě ani nenapadlo,“ řekl Charles. „I když teď budu mít co dělat, abych z té představy neměl noční můry. Na jak dlouho to tady máme?“

„Celou tu budovu máme pronajatou na deset dní,“ řekl Henry. „To by mělo stačit.“

„A v tomhle slumu nám sem nikdo nebude strkat nos ani se příliš vyptávat,“ dodal Mark a spokojeně si zammul ruce.

„Výborně!“

Henry se podíval na Charlese. „Jsi spokojený? V posledním týdnu jsi prakticky nevylezl z knihovny Michaela Scotta. Zjistil sis všechno, co jsi chtěl vědět?“

Charles se zamračil. „Vlastně ne. Invokace Babalon není nic nového. V té či oné podobě tu existuje už celé věky. Hodně se toho o ní můžete dočíst v The Sigillum Aemeth doktora Deeho a Babalon je samozřejmě zmíněna i v knize Zjevení, a to nikoliv v dobrém. To jediné, na čem se pravděpodobně shodnou všichni, je, že se jedná o velice nebezpečný podnik. Nedokázal jsem najít jediný záznam, že by někdo rituál úspěšně dokončil.“

„To proto, že neměli informace obsažené v mých dopisech!“ prohlásil Mark. „No tak, musíme to udělat! Teď už nemůžeme couvnout! Teď, když už jsme tak blízko všeho, o čem jsme snili!“

„Je to na tobě, Charlesi,“ řekl Henry, ignoruje Marka. „Ty jsi náš mozek. Máme pokračovat, nebo ne?“

Charles se dlouze zamyslel a pak pokrčil rameny. „Ale co. Dejme se do toho.“

Všichni tehdy byli velice mladí. Na to je třeba nezapomínat.

Vize se znovu změnila, nyní ukazovala invokaci Babalon. Pouze vybrané okamžiky, přirozeně, ale i tak to bylo impozantní divadlo. Dlouhý a náročný rituál měl vyvolat, podržet a fyzicky inkarnovat jednu z tranzitivních bytostí; ne pouhého démona nebo ducha, ale skutečnou Mocnost a Veličinu. Živoucí zosobnění abstraktního konceptu, v tomto případě lásky, chťice nebo sexuální posedlosti. (Babalon je velice staré jméno a ani dva zdroje se neshodnou na tom, co skutečně reprezentuje.) Ti mladí muži v ní viděli jen zbraň proti těm, které považovali za největší zločince své doby:

Autority stavící se celou svou mocí proti nadcházejícím změnám. Byli rozhodnutí nenechat se zastavit. Když to bude nutné, prosadí svobodu třeba silou. Stejně jako všichni fanatici nebyli s to vidět ironii, která v tom je, a i kdyby ano, patrně by si jí nevšimli. Dělal to přece pro vyšší dobro.

Invokace Babalon vyžadovala od všech třech mladíků několikadenní půst a prakticky nepřetržitě odfrkávání zaklínadel, malování kruhů a pentagramů na podlahu, ochranných znamení na zdi skladiště stejně jako pravidelnou konzumaci posvátných bylin a drog. Žízňivě polykali čistou vodu z lahve, aby ji skoro okamžitě zase vypotili při rituálních tancích. Po celou tu dobu nesměli spát ani odpočívat. Na konci šestého dne vypadali jako malátně se pohybující mrtvoly. Byli nazi a páchli potem a exkrementy, které vršili v jednom rohu skladiště. Oči měli zarudlé a skelné, z odfrkávání nekonečných zafrkadel chraptěli a ruce se jim třásly tak, že znamení, která byla nutná pro obřad, museli kreslit na několikrát. Už dávno překročili hranici hladu a žízně, v krevním oběhu jim kolovaly jedovaté chemikálie a v hlavách jim vířily myšlenky překračující lidský rozměr. Potáceli se dokola po podlaze pokryté křídovými symboly všech možných tvarů a barev a dupali do rytmu bosýma nohama o studený beton. Byli napůl šílení a napůl mimo tento svět, brutální silou tlačili svoje myšlenky do jiné roviny reality, až konečně našli, po čem pátrali.

Nebo si to našlo je. Bylo to mnohem větší, než si představovali, větší než dokázali snést, ale nevzdali se. Začali ustupovat do fyzické roviny existence a přitom to táhli za sebou – nebo je to následovalo domů. Ta prastará síla,

strašný ženský princip známý jako Babalon. Tři muži cítili, jak se to blíží, a do jejich vyčerpaných těl a skřehotavých hlasů se vlila nová síla. Jejich mysli se zase zostřily a propojily se a začala v nich krystalizovat Babalon. Byla doopravdy překrásná a strašná a ve své moci korumpující.

A tehdy se to najednou pokazilo. Strašným způsobem. Skladištěm se rozlehlo nelidské zavytí rezonující s každou materiální plochou, jak byla bytost nazývaná Babalon odsunuta stranou něčím jiným – něčím nezměrně mocnějším. Něčím, co vycítilo skulinu mezi rovinami existence a chopilo se příležitosti zhmotnit se místo Babalon. Tranzitivní bytost byla přes všechnu svou moc odmrštěna zpět a to nové se natlačilo na její místo. Celé skladiště se otřásl, jeho stěny se zkroutily a popraskaly. Tři muži byli odhozeni jako hadrové panenky a v příštím okamžiku už se zuby nehty drželi vzdouvající se podlahy jako trosečníci na voru. Všechny jejich pečlivě nakreslené kruhy a pentagramy nebyly ničím než křídovým prachem, bezvýznamným tvářemi v tvář neznámé síle, která se inkarnovala. Bylo to něco nepředstavitelně starého, mocného, strašného a matoucího, něco co bylo vypuzeno z materiálního světa, ještě než začal existovat čas, jak ho známe my, ale nyní se to prodíralo zpátky do reality. Oslnivě se zablesklo, ozval se zvuk, jako kdyby všichni ptáci světa zazpívali najednou, a cosi nemožně obrovského a složitého se vynořilo ve fyzickém světě. Tři muži se zoufale tiskli k sobě, bezmocní proti tomu, co sami přivolali. Zahlédli pouhý záblesk toho, co nám zůstalo skryto, a zoufale zaječeli šokem a hrůzou jako děti, které zjistily, že stvořry číhající v temnotě přece jen skutečně existují. A potom Mocnost, kterou přivolali, vytryskla ze skladiště, prorazila jeho stěny i s nakreslenými ochrannými znameními a zaplavila Noční stranu.

Celý sklad byl přitom roztrhán na kusy a s ním i všechny budovy na tři bloky daleko. Mezi troskami vyšlehly plameny a proměnily každého, kdo tam bydlel, v hromádku kostí a popela. Stovky lidí zahynuly; nikdo vlastně nevěděl, kolik jich přesně bylo. Jediný, kdo přežil, byli Henry Walker, Mark Robinson a Charles Taylor, kteří se omráčení, ale nezranění vypotáceli z kouřících trosk skladiště. Byli ušetřeni, aniž věděli proč. Utrpěli šok a přišli o většinu vzpomínek. Z toho, co se pokoušeli udělat nebo co doopravdy udělali, je nikdo ani nepodezíral. Sami si na to vzpomněli až po nějaké době. Paměť se jim postupně vracela, po kouscích, ale to už bylo příliš pozdě na to něco říct nebo podniknout. Ať už vpustili do světa cokoliv, ukrylo se to někde na Noční straně, a všechny ty lidi, kteří přitom zahynuli, by jejich omluvy a vysvětlení stejně k životu nepřivedly. Takže nakonec neřekli nic.

Nějaký čas s obavami očekávali, že se ta věc, kterou osvobodili, nějak projeví, ale všechno zůstávalo při starém, a když uplynuly celé měsíce, aniž došlo k něčemu neobvyklému nebo alarmujícímu, tři mladíci si začali myslet, že možná přece jen uniknou následkům svého činu. K inkarnaci nedošlo a Mocnost, kterou invokovali, se ve fyzikálním světě nedokázala zmaterializovat. Henry s Markem si vzájemně pogratovali k tomu, jakou měli kliku, ale Charles si tím tak jistý nebyl. Obcházel jednu knihovnu za druhou, prohrabával jejich zaprášené police v pátrání po dávno zapomenutých informacích a snažil se vyčíst z knih, co se vlastně přihodilo. A pak, když už nevěděl jak dál, zašel za ostatními a řekl jim, že budou muset promluvit. Varovat Autority před tím, co přece jen mohlo být na svobodě.

Henry a Mark k tomu nenašli odvahu. Nakonec se rozhodli, že jestli se chtějí sami zachránit, nemají jinou možnost než Charlese diskreditovat. Proto spustili šeptanou propagandu, jejíž podstatou bylo, že Charles při nějakém svém soukromém, Autoritami neposvěceném bádání způsobil výbuch ve skladišti. Neexistovaly pro to samozřejmě žádné důkazy a nikdy nebylo vzneseno obvinění, ale stačilo to, aby Charlesova kariéra u Autorit skončila. Odešel na vlastní žádost těsně před tím, než mohl být vyhozen, a vrátil se k soukromému bádání. Přijal každou placenou práci, která se mu naskytla, a z výtečků financoval další pátrání, jehož cílem bylo odhalit, na čem se to vlastně podílel. Časem se mu zase začalo dařit a svou posedlost před veřejností úzkostlivě tajil.

Tři přátelé se vydali každý svou cestou a ze selhání invokace vinil každý z nich ty druhé. Walker zastával názor, že rituál byl příliš nebezpečný a nikdy se o něj neměli pokoušet. Zůstal u Autorit, pracoval pro ně a přitom se je snažil reformovat zevnitř. Stal se posedlý úspěchem a jeho kariéra brzy dosáhla závratných výšin. Mark oproti tomu od Autorit odešel a stal se Sběratelem; svým způsobem trpěl stejnou posedlostí jako ostatní dva. Léta plynula a tři bývalí přátelé si žili svoje nové životy každý zvlášť.

Obraz se opět změnil a my jsme zase viděli Henryho Walkera a Nádherný jed, jak spolu pijí čaj U Vrby. Po takové smršti nových informací jsme byli všichni za tu přestávku docela vděční. Dívali jsme se, jak Walker dolévá sukkubě šálek. On byl vždycky gentleman.

„To všechno se stalo už velice dávno,“ odpověděl Walker na něco, co jsme neslyšeli. „Tenkrát jsme byli úplně jiní lidé.“

„Zjistili jste vůbec někdy, co zmařilo vaši invokaci?“ zeptala se Nádherný jed, která usrkávala čaj s nepopíratelnou elegancí a stylem.

„Už žádné další otázky,“ prohlásil Walker. „I tak jsem ti řekl víc, než jsem měl. Proč jsi sem přišla, Sophie?“

Usmála se na něho přes šálek s čajem. „Povídá se, že se Johnova matka vrací.“

„Pak nám budiž Bůh milostiv.“

„Proč by se měla chtít vrátit právě teď, Henry? Jakou to má souvislost s Johnovým případem?“

Na okamžik jsem si myslel, že jí Walker prostě řekne, aby odešla, nebo dokonce zavolá svoje lidi a nechá ji vyvést, ale všechna síla ho opustila, jako kdyby nesl svoje břemeno příliš dlouho a už mu na ničem nezáleželo. Zaklonil se na židli a najednou vypadal staře a vyčerpaně; jeho pohled bloudil někde v minulosti.

„Mark to všechno uvedl do pohybu,“ řekl nakonec bezvýrazným, skoro prázdným hlasem. „Tehdy, když Charlese představil jeho budoucí ženě. Velice rád bych věřil, že netušil, co doopravdy dělá. Že byl také... využit. Tehdy už byl Sběratel. Oslavovaný nebo opovrhovaný, to záleželo na tom, s kým člověk mluvil. Charles byl expert na pátrání, skoro poustevník. Zavolał Markovi kvůli jeho sběratelským schopnostem a požádal ho, aby mu sehnal výzkumného asistenta pro jistou úzce specializovanou oblast. (Zajímalo by mě, jestli to skutečně byl Charlesův nápad, nebo jestli mu to do ucha našeptal nějaký Hlas.) Tehdy se zabýval pátráním po původu Noční strany a do své nové posedlosti

dával všechny svoje peníze. Mark to konzultoval s nejrůznějšími experty za horentní honoráře a nakonec Charlesovi představil mladou dámu jménem Fennella Davisová. Byla to renomovaná mladá badatelka, půvabná, bystrá a společenská, a navíc se také velice zajímala o původ Noční strany. Charles se do ní brzy zamiloval a pak se vzali.“ Walker se zamarčil do prázdného šálku, ale nehnul se, aby si ho dolil. „Ubohý Charles. Nechápal, že byl nakonec pouhý prostředek. O něj tady vůbec nešlo. Šlo o Johna.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Nádherný jed a nahnula se dopředu. „Proč je John tak důležitý?“

„Pamatuji se, jaké to bylo, když se narodil,“ řekl Walker, aniž se na ni podíval. „Ještě nikdy jsem Charlese neviděl tak šťastného. Trávil stále méně a méně času soukromým bádáním a více se svou rodinou. Přestal poustevničit a žil naplno. Začal přijímat klienty a s Fennellinou pomocí si znovu vybudoval renomé učenice. On, já a Mark jsme se po všech těch letech zase dali dohromady, znovu jsme byli přátelé. Byli jsme starší a možná i trochu moudřejší. A byli jsme... zase šťastní.“

Všichni jsme měli rádi Fennellu. Byla taková skvělá společnice.

A potom Charles zjistil, kdo a co je jeho milovaná žena ve skutečnosti. Nevím, jestli mezi nimi vůbec došlo ke konfrontaci, ale najednou byla pryč. Zmizela v Noční straně a nikdo už ji nikdy neviděl, i když jsme po ní všichni pátrali, každý svým způsobem... Charles se vrátil ke své staré posedlosti odhalením skutečného počátku Noční strany a brzy se upil k smrti i přesto, co jsme já a Mark udělali, abychom mu pomohli. Snažili jsme se. Doopravdy. Ale on s námi nechtěl mít nic společného. A ke svému malému synkovi se choval, jako kdyby John byl něco, co se může obrátit proti němu. Mark a já jsme na Johna tak trochu dohlíželi, zpovzdálí; starali jsme se o něj, když to šlo. Dokud nebyl dost starý, aby si poradil sám, překazili jsme hezkou řádku útoků Trýznitelů.“

„Víš o tom John?“

„Nikdy jsem se ho na to nezeptal.“

„Ale... proč se jeho matka vrací právě teď?“

„To nikdo neví. Kdybychom to věděli, udělali bychom... něco...“

Abyste ji zastavili?“

„Nejsem si jist, že se vůbec dá zastavit. Sophie, proč tě to všechno tak zajímá?“

„Protože spolupracuji s Johnem na odhalení skutečných počátků Noční strany. A čím více se přibližujeme k pravdě, tím více se zdá být jasné, že to nějak souvisí s identitou Johnovy matky. I když má každý, s kým jsme o tom mluvili, jinou představu o tom, kdo nebo co vlastně byla.“

„Kdyby mi na tobě záleželo,“ řekl Walker, „řekl bych ti, aby ses od Johna Taylora držela co nejdále. Pro svoje vlastní dobro.“

„Ty by ses měl držet co nejdále od nás,“ odpověděla Nádherný jed. „Nechtěla bych, abys přišel k úrazu, Henry.“

Walker pozvedl obočí. „Ty bys nechtěla? Doopravdy?“

„Možná. V těch záležitostech kolem lásky pořád ještě nemám tak docela jasno. Odvolej svoje lidi, Henry. Kvůli starým časům.“

„Nemůžu. John už zašel příliš daleko. Představuje příliš velké nebezpečí pro status quo. Musíme ho zastavit.“

„Myslíš tím zabít ho?“

„Když to bude jen trochu možné, zajmu ho živého. Kvůli starým časům.“

„Ach, Henry... proč si myslíš, že je tak nebezpečný? Kdo je jeho matka, že se jí bojí tolik mocných lidí?“

„Copak jsi vůbec neposlouchala?“ řekl Walker skoro vztekle. „Ta bytost, kterou jsme vyvolali a vypustili na svobodu při invokaci Babalon – to byla Johnova matka!“ Náhle se otočil a podíval se přímo na mne. „Vím, že jsi tam, John, že se díváš a posloucháš. Měl jsem ti to všechno povědět už dávno, ale stále jsem doufal, že tě budu moci ušetřit následků našich hříchů. Je mi líto, že se to tak pokazilo. Ale buďto se ještě vrátíš od okraje útesu a zachrániš se tak, nebo mi nedáš jinou možnost než tě nechat zabít. Jen pro případ, že jsi... syn své matky.“

DESET

Manželka

Cítil jsem, že si po tom všem zasloužím hodně velkého panáka. Vlastně jsem měl pocit, že si zasloužím několik hodně velkých panáků a pak ještě jeden mimořádně velký, kterým bych je zazdil. A potom si možná zalezu někde do temného koutku, kde mě nikdo neuvidí, a chvilku se budu tiše trást.

Nádherný jed provedla svůj trik s pekelným ohněm a teleportovala se z čajovny U Vrby zpátky do křišťálové jeskyně Pána trnů, kde jsme na ni čekali my. Samozřejmě pak musela dlouze a vroucně obejmout Hříšníka, aby mu dala najevo, že pokud jde o ni, je už Walker definitivně minulost, a potom si ještě chvíli vyměňovali nejrůznější projevy lásky, jak už to zamilovaní dělají. Když s tím konečně skončili, vyčítavě se na mne zamračila.

„Jak to, že tě Walker viděl přes vizi, kterou jsem vám zprostředkovala? Něco takového by technicky nemělo být možné.“

Pokřčil jsem rameny. „Tady mluvíme o Walkerovi. On může cokoliv. Vlastně myslím, že to má v popisu práce. Důležité je, abychom odsud vypadli dřív, než jeho lidé objeví a zatarasí všechny ostatní východy, o kterých ses mu zmínila – Sophie.“

„Neříkej mi tak,“ zavrčela sukkuba nevražlivě. „Tím jménem mne může nazývat pouze Henry.“

Podíval jsem se na Hříšníka. „Jak jí říkáš ty, když jste v soukromí?“

„Miláčku,“ odpověděl Hříšník vážně. „A než se na to zeptáš, ne; tak jí taky říkat nesmíš.“

„Můj nejdražší Sidney,“ zacukrovala Nádherný jed a zase se mu pověsila kolem krku.

„Je nejvyšší čas, abyste všichni odešli,“ prohlásil Pán trnů. „Uvidíme, jestli se mi podaří získat vám nějaký čas tím, že zaměstnám Walkerovy lidi. Menší rozcvička mi jen prospěje.“

Hříšník se zatvářil pochybovačně. „Jak vůbec můžeš třeba jen doufat, že dokážeš zadržet to vojsko, které na nás Walker poslal?“

„Já jsem Pán trnů. Byla mi dána moc nad všemi, kteří žijí nebo jiným způsobem existují na Noční straně.“

„Pokus se jím příliš neublížit,“ požádal jsem ho. „Spousta z nich jsou pouhé námezdní síly, které jenom dělají svoji práci.“

„To posoudím já,“ odpověděl Pán trnů. „A žádné sliby zásadně nedávám. Já ořezávám zbytečný tuk. To je zase moje práce.“

Zamyšleně jsem si ho změřil. „Proč nám tak ochotně pomáháš?“

Starý muž pokrčil rameny, znovu uleh na kamennou desku a pohodlně se na ní uvelebil. „Už jsem vám to říkal. Protože mám pocit, že skrze tebe věci už brzy dospějí ke svému konci, a vítám příležitost zbavit se břemene, které nesu tak dlouho. Až budete odcházet, nebouchejte dveřmi nebo vás v něco proměním.“

Zavřel oči a já jsem se tak zakabonil, že mě až zabolelo čelo. Vůbec se mi nelíbilo, jak mi pořád někdo oznamoval, že Konec světa je už hotová věc. Stačilo, abych zavřel oči, a zase jsem viděl do všech příšerných podrobností zpusťšenou Noční stranu budoucnosti, do které jsem se onedlho dostal časovým skluzem. Pobožené budovy, věčná noc, nestvůrně zmutovaný hmyz. A Břítvák Eddie umírající v mém náručí. Dal jsem mu svoje slovo, že raději zemřu, než bych dopustil, aby k něčemu takovému došlo.

„Takže kam zamíříme teď?“ otázala se Nádherný jed a posunula si slamáček do týla své půvabné hlavinky.

„Kam ještě můžeme jít?“ zeptal se Hříšník.

„Zpátky k Podivínům,“ rozhodl jsem po chvíli váhání. Alex z toho nebude mít moc velkou radost. Vytáhl jsem svou členskou kartu. „Jestli se mám utkat muž proti muži s Walkerem a všechno nasvědčuje tomu, že právě to mě čeká, raději bych, aby se to odehrálo někde, kde to dobře znám.“

Nikdo jiný neměl žádný lepší nápad, a tak jsem aktivoval kartu a prošel jsem jí přímo do baru. Nemile jsem tím překvapil Alexe Morriseye, který se zrovna chystal na kutě. Zhasl už většinu světel, židle narovnal na stoly a teď stál před barem jen v bílé noční košili a čepičce se střapcem. Pohlédl na nás se vši důstojností a pak se uklidil za nálevní pult, aby ukryl svá kostnatá kolena před případnými zvědavými pohledy. Kdybych měl taková kolena jako on, taky bych se je snažil schovávat. Opravdu by měl investovat do delší noční košile.

Alex bydlí v bytě nad barem. Dříve jsem tam párkrát přespál na mimořádně nepohodlné pohovce. Příšerná díra. Alex sbírá malé pornografické porcelánové figurky a doma je má narovnané snad na každé vodorovné ploše. Jeho nábytek vypadá, jako kdyby ho vyhodili z městské skládky, a nádobí myje, jenom když už mu opravdu nevleze do dřezu. Jeho bývalá manželka udržovala byt čistý jako klíčku. Patrně je v tom nějaké morální ponaučení, až na to, že Alex by morální ponaučení nepoznal, ani kdybyste ho jím praštili přes hlavu a řekli: Koukni, tohle je morální ponaučení.

„Máme zavřeno,“ řekl mrazivě. „Zavřeno jako V žádném případě ne otevřeno a Vypadněte vodsud, copak nemáte vlastní domov, kam byste táhli?“

„No tak zase otevři,“ odpověděl jsem nemilosrdně. „Máš tady pár doopravdy žíznlivých zákazníků a nevěřil bys, co jsme dneska měli za den.“

Alex si povzdychl. „Něco jsem zaslechl. No dobře: jedna sklenička pro každého za moje extraspeciální supervysoké ceny po zavírací hodině. A ne, žádné jídlo vám ohřívát nebudu. Co si myslíte, že jsem, vaše máma? A ty mi koukej vrátit tu zatracenou členskou kartu, Taylore! Kdybych chtěl, aby mi sem lidi lezli, když o ně nestojím, nemusel bych vůbec zavírat. Nejspíš se moc nespletu, když budu předpokládat, že jsou ti zase jednou nepřátelé v patách a můžu tudíž každou chvíli očekávat ozbrojenou invazi, masakr a nevhodné výrazivo.“

„Uhodl jsi napoprvé,“ odpověděl jsem.

„Nosíš smůlu, Taylore, víš to? Znáám lidi, co celý život pohlavně zneužívají albatrosy, a přitom mají více štěstí než ty.“ Rozhlédl jsem se. „Kde jsou Coltranovic holky? Docela by se mi hodily nějaké ty posily navíc.“

„Ty jsem už poslal domů,“ řekl Alex a neochotně nám začal míchat pití. Já jsem si dal velkou pelyňkovou brandy, Hříšník Malvernskou dobrou vodu, Nádherný jed trvala na Manhattanu, včetně maličkého slunečníčku, a Šílenec chtěl Beranidlo – což, jak se ukázalo, byla vodka se švestkovým džusem. Alex jen zamrkal, když ho servíroval, a my všichni jsme bezděčně zamrkali, když ho Šílenec pil. Já jsem si pití šetřil a zamyšleně jsem si prohlížel výcep. Podivíni mají přinejmenším tu výhodu, že je hrozně těžké dostat se dovnitř nepozorovaně. Bar je přímo nacpaný všelijakými ochrannými kouzly ve více než jedné rovině reality, napájenými přímo z magie Merlina Zplozence Satanova. Když nic jiného, budeme před útokem spolehlivě varováni.

„Tak,“ řekl Alex ponuře. „Co přesně sem každou chvíli vtrhne?“

„Walker je skoro určitě na cestě sem,“ odpověděl jsem. „Jakmile zjistí, že nejsme, kde si myslel, že budeme, nebude potřebovat moc času, aby si vzpomněl na tohle místo jako můj nejpravděpodobnější úkryt. A až sem dorazí, rozhodně se se mnou nebude mazlit. Vlastně je velice pravděpodobné, že svým lidem nařídil, aby nejprve střídali a otázky kladli až pak, prostřednictvím média.“

„Mohl bych Coltranovic dvojčatům zase zavolat,“ navrhl Alex. „Nebo bys chtěl, abych se pokusil spojit se Suzii Brokovnicí?“

„Ta už na jednom případě pracuje,“ řekl jsem. „Než bychom ji našli, bude už pravděpodobně po všem. Ať tím či oním způsobem. Kromě toho máme na svou ochranu Hříšníka a Nádherný jed.“

„A mě!“ zvolal Šílenec bujaře.

„No ano,“ připustil jsem taktně. „Ale ty tu vždycky nejsi, že?“

„To je pravda,“ přikývl Šílenec a pokusil se sníst prázdnou sklenku.

Alex se zamačeně podíval na Nádherný jed. „Proč se tolik podobá mé bývalé ženě, akorát že má větší prsa?“

„Teď se musíme domluvit, co podnikneme,“ prohlásil jsem co nejhlasitěji a nejrozhodněji – někdy zkrátka musíte změnit

téma hovoru prostě proto, že víte, že některé konverzace nikam nevedou. „Případ, na kterém právě pracujeme, podle všeho právě dospěl k náhlému konci. Už nezůstal nikdo dost starý nebo dost důležitý, abychom se od něj mohli něco dozvědět o počátku Noční strany. Jistě, pořád ještě zůstali takoví jako Strašný lid nebo Obři v zemi, ale tyhle Bytosti a Síly člověk neobtěžuje, pokud si už neobjednal rakev a oblíbený pohřební pochod. Stejně není jisté, jestli by s námi mluvili. Dokážu přebíhat nebo užírat většinu lidí plus celou řadu tvorů, kteří mají do člověka daleko, ale i já mám svoje meze.“

„To mě těší, že to říkáš,“ zabručel Alex. „Změnil ses, co ses vrátil na Noční stranu, Johnne. Čím dál častěji používáš svou pověst jako zbraň. Jako kdybys doopravdy věřil, že jsi princ následník trůnu.“

„Možná jsem,“ odsekl jsem a obrátil jsem do sebe zbytek svého pití. „Ale o ty nebyla na Noční straně nikdy nouze. V tuto chvíli jsem jenom soukromý detektiv, kterému došly stopy.“

„Pořád máš svoje nadání,“ připomněla mi Nádherný jed a zatřepala na mě řasami přes okraj své koktejlové sklenky.

„Proč ho nepoužiješ k tomu, abys našel někoho, kdo ti poví, co potřebuješ vědět?“

„Protože si netroufám,“ odpověděl jsem. „Mí nepřátelé by mě našli... a teď mají novou zbraň, kterou proti mně mohou poslat. Něco, co je ještě horší než Trýznitelé. Ještě ani nevím, co to je, ale cítil jsem, jak se to vznášá mezi světy a čeká to na příležitost materializovat se a vykonat na mě pomstu mých nepřátel za hrozné věci, které udělám---“

Všiml jsem si, že na mě všichni zírají, a rychle jsem sklapl. Některé věci nepotřebovali vědět. Naštěstí jsme byli vzápětí vyrušeni zvukem dunivých, odměřených kroků sestupujících po železném schodišti dolů do baru. Všichni jsme se prudce otočili, abychom se podívali, kdo to je. Dokonce i Šílenec se na okamžik soustředil na to, co se děje. Cítil jsem, jak se mi mimoděk zrychluje dech, a oběma rukama jsem si začal horečně prohrabávat kapsy ve snaze najít něco, co bych mohl použít k oddálení nevyhnutelného. Přece to ještě nemohl být Walker... prostě nemohl. A pak se na schodech objevila paní Štěstěna a my jsme všichni zase dýchali o něco volněji. Dokonce i s tranzitivní bytostí je snazší pořízení než s Walkerem na válečné stezce. Paní Štěstěna vypadala stejně jako dřív, malá, delikátní orientálka v dlouhých

lesklých stříbrných večerních šatech. Ústa měla rudá jako květ vlíčího máku a oči jí zářily jako hvězdy. Stála před námi, hrdě vzpřímená a usměvavá, živoucí inkarnace příležitosti, ať už dobré či špatné. Výhra v loterii a infarkt, náhlá rakovina a okamžik dokonalého štěstí, včetně všeho mezi tím. Na všechny podle mne udělala dojem, samozřejmě až na Alexe, který si za barovým pultem hlasitě odfrkl.

„To už vážně nikdo nebere ceduli Zavřeno vážně? Pamatuji doby, kdy zamykat dveře mělo nějaký smysl. Musím si nechat obnovit ochranná zaklínadla. Co chceš, paní?“

„Ahoj, Johnne,“ řekla paní Štěstěna, která všechny ostatní ignorovala a soustředila svou pozornost na mne. Cítil jsem se, jako bych se najednou ocitl v záři reflektoru. „Napadlo mě, že zaskočím a poptám se, jak pokračuješ. Už pro mne máš nějaké informace?“

„No,“ řekl jsem. „V případě došlo k určitému zajímavému vývoji...“

„Na tohle jsem se tě neptala, Johnne.“

„Tak ty jsi opravdická tranzitivní bytost,“ řekl Hříšník. „No paní. To zírám. Vážně. Dneska už takové, jako jsi ty, moc často nevidáme. Vlastně jsem měl dojem, že se objevujete, jenom když vyjde Modrý měsíc.“

„Jsem tady z určitého důvodu,“ opáčila paní Štěstěna s pohledem stále upřeným na mne.

„Ano,“ řekl náhle Šílenec. „To jsi. Ale nejsi paní Štěstěna. A nejsi ani tranzitivní bytost.“ Všichni jsme se na něho podívali. Obličej měl bledý a napjatý, s červenými fleky, ale zdál se být naprosto přičetný. „Znám tě, paní. Už jsem tě jednou viděl.“

„No tak jsi mě viděl,“ odsekla žena, která nebyla paní Štěstěna. „Ubožáku.“ Soucitně se na něj usmála a on zamrkal; jeho ruce prudce vystřelily k obličejí, jako kdyby se chtěl bránit. Když se zase otočila ke mně, byl její hlas klidný, možná jen trochu litostivý. „Je mi líto, že jsem tě musela oklamat, Johnne, ale kdybys věděl, pro koho pracuješ doopravdy, tak bys ten případ nevzal.“

Pak zrušila maskovací kouzlo, kterým se obklopila. Ta sladká jemná orientálka zmizela a místo ní se objevila úplně jiná žena. Šílenec se přitiskl zády k barovému pultu, ve tváři výraz děsu. Dokonce i ve svém zmateném stavu viděl mnohem víc než my ostatní. Náhle se odvrátil, rukou si zakryl oči a začal kňourat. Nyní ta žena vypadala docela jinak. Byla štíhlá a vysoká, s bledou, bezbarvou pletí a smolně černýma očima, vlasy a rty – jako na černobílé fotografii. Obličej měla zašpičatělý a ostře řezaný s vystouplými lícními kostmi a orlím nosem. Rty měla úzké a ústa jakoby maličko příliš široká a v očích jí plál oheň, který by se dokázal propálit přes cokoli. Pořád na sobě měla stříbrné večerní šaty, ale teď na ní vypadaly spíš zlověstně než elegantně.

„Ahoj, Johnne,“ řekla hlubokým hlasem hebkým jako hořký med. „Já jsem tvoje maminka.“

Ta slova jako by naplnila celý bar. Všichni tam stáli naprosto tiše a bez hnutí, jako by se zastavila sama historie, aby si mohla vychutnat tak významný okamžik. Nevěděl jsem, co bych měl udělat nebo říct. Celý život jsem uvažoval, snil a plánoval si, jaké to bude, až se jednou setkám se svou matkou, ale takhle jsem si to rozhodně nepředstavoval. Po všech těch letech marného pátrání a vyzvídání jsem nepředpokládal, že mi jen tak vstoupí do života... ale měl jsem vědět, že podmínky si vždycky stanovovala ona, ne já. A už vůbec by mě nenapadlo, že nebudu vědět, co říct. Dost často jsem si to přehrával v hlavě, když mi bylo mizerně, všechna ta obvinění a výčitky, jenomže...

Nezůstala mi žádná vzpomínka na ni z doby, než od nás odešla. Měla by, tak malý jsem zase nebyl, ale když odcházela, vzala si s sebou úplně všechno. A přesto jsem si vždycky myslel, že ji poznám, až ji uvidím. Jak bych mohl nepoznat svou vlastní matku? Ale ta chladná a zlověstná žena přede mnou pro mne byla cizinkou. Nevěděl jsem, co k ní mám cítit. Seběhlo se to všechno příliš náhle.

Moje máma se na mne usmála. Myslím, že to měl být chápající úsměv, ale od ní vypadal spíše výhružně. Jako když nějaká velká dravá kočka odhaduje svou oběť.

„Ale no tak, Johnne, netvař se tak vyděšeně. Musíme toho spolu hodně prodiskutovat, než dorazí Walker. Zajímá tě například, proč jsem se vydávala za paní Štěstěnu? Byla to jenom maska, kterou jsem si nasadila, abych tě přiměla zahájit pátrání.“

„Proč jsi chtěla, abych se do toho případu pustil?“ zeptal jsem se konečně. „Proč jsi mne poslala, abych hledal odpovědi, které jsi už znala?“

„Protože jsem chtěla, abys uvedl věci do pohybu. Uvedl lidi do pohybu. Chci, aby všichni začali přemýšlet a mluvit o původu Noční strany a jaká měla být. Chtěla jsem, aby všichni diskutovali o tom, jak moc se Noční strana za poslední staletí změnila. A chtěla jsem, abys jim byl schopen vysvětlit, jak a proč to začalo a kdo to začal, takže pochopí, co znamená můj návrat.“ Upřela na mne pohled svých plamenných očí a její úsměv se ještě trochu rozšířil. „Jsem zpátky, Johnne. Nejsi rád, že mě po všech těch letech zase vidíš?“

„Opustila jsi mě,“ řekl jsem.

Jen pokrčila rameny. „Nebylo vyhnutí. Věděla jsem, že přežiješ. Jsi můj syn.“

„Kde jsi byla celý ten čas?“

„Toulala jsem se po Noční straně, nosila jsem mnoho různých převleků a zkoumala jsem podobu a aspekty tohoto místa. Hodně se změnilo. Nikdy nemělo být tak temné. Ani tak ošuntělé.“

„Milovala jsi mě vůbec někdy?“ Nevěděl jsem, že to ze sebe vyhrknu takhle bez okolků, dokud jsem to neudělal. Ta slova si sama našla cestu ven.

„Samozřejmě. Proto jsem tě nechala s tvým otcem. Abys mohl být člověk a nevinný... na chvíli.“

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se.

A ona řekla: „Jsem Lilith. Adamova první žena, vyhnaná z Ráje, protože jsem se mu odmítla podřídit. I když přirozeně chápeš, že to je jen parabola. Prostá fikce, která má pomoci pochopit mnohem komplikovanější skutečnost. Nemyslíš si, že doopravdy vypadám takhle, že ne? Jsem mnohem větší a mnohem mocnější. Tohle je jen jedna z mnoha mých masek, kterou jsem si nasadila na památku starých časů. Je to tvář a tělo, které jsem mívala jako tvoje matka, Johnne.“

„Fennella Davisová,“ řekl jsem. A přitom mi v hlavě pořád ještě vířilo: Lilith? Takže moje matka je biblická postava?

„Přesně tak.“

Šílenec se na ni podíval přes moje rameno a jeho hlas zněl šokem skoro přičetně. „Lilith je jen projekcí něčeho mnohem většího do tvé omezené reality. To ženské, lidské tělo používá, jen aby mohla kráčet mezi námi; je to něco jako lepší maňásek. Ve skutečnosti je...“ Váhavě se odmlčel. „Ve skutečnosti je...“ Ale scházela mu slova, kterými by to vyjádřil. Možná v našem prostém racionálním jazyce vhodná slova ani neexistovala. Ať už mu jeho matematika dovolila v tom kratičkém okamžiku prožít spatřit za naší realitou cokoliv, nemohl nám to popsat. Začal se třást, pak křičet a celý výčep i lidé v něm se třásli spolu s ním. Bylo to, jako kdyby najednou vypuklo zemětřesení. Stoly a židle tancovaly a poskakovaly po vlnící se podlaze. Zdi se vzdouvaly, pevný kámen, ze kterého byly postavené, se nepřírodně deformoval. Objevovaly se a zase mizely podivné barvy a zvuky, které nedávaly žádný smysl. Vzdálenost se stala nejistou a nespolehlivou a věci byly náhle velice blízko a nedosažitelně daleko zároveň. Směry se měnily bez varování. Šílenecovo pouto s realitou bylo zase značně slabé a realita kolem něj slábla také. Uprostřed výčepu se znovu objevil Merlinův velký dub; pak to najednou byla věž vyrobená ze starých, vybělených kostí; a potom to zase zmizelo. Přes podlahu se táhly zubaté trhliny, které se pomalu rozšiřovaly a odhalovaly velké zirájící oči. Slyšel jsem, jak se něco prodírá vnějšími stěnami našeho vnímání. Něco, co se toužilo dostat dovnitř.

„To by stačilo,“ řekla Lilith ostře.

A všechno bylo okamžitě zase naprosto normální. Lilithina superpřítomnost stabilizovala svět. Šílenecova projekce nerealit byla potlačena a bar se znovu zaostřil. Přestal se třást a křičet a do tváří se mu dokonce vrátilo něco barvy. Lilith na něho zamyšleně pohlédla.

„Viděl jsi, co žádný smrtelník neměl nikdy spatřit. S něčím takovým si lidská mysl nemůže poradit. Dovol, abych od tebe tu vědomost odejmula, takže budeš zase nevědomý a šťastný.“

„Ne,“ prohlásil Šílenec pevně, čímž nás všechny překvapil. „I horší pravda je lepší než útěsná lež.“

„Ale ta pravda tě zabíjí,“ namítla Lilith.

„Ne,“ řekl znovu Šílenec. „Přizpůsobuji se.“

Ta představa byla svým způsobem ještě znepokojivější. Hlasitě jsem si odkašlal a sjednal jsem si tak pozornost.

„Takže,“ řekl jsem své matce a snažil jsem se, seč jsem mohl, aby můj hlas zněl klidně a nevzrušeně. „Ty jsi tedy Lilith.“

Něco o tvých osudech vím. Vyprávěl mi to Kostelní lavice... před mnoha lety, když ještě byl mým učitelem.“

„Slepý Kostelní lavice?“ zeptal se Alex. „Ten páter Vyklouz? Křesťanský terorista? On ještě žije?“

„Ano,“ řekl jsem. „A jestli mi ještě jednou skočíš do řeči, Alexi, řeknu mamince, aby tě proměnila v přehoz na čajovou konvici.“

„A dost,“ prohlásil Alex a sebral mou prázdnou sklenici z barového pultu. „Už ti nenaleju. Když začneš pít, není to s tebou k vydržení, Johnne.“

Ignoroval jsem ho a soustředil jsem se na Lilith. „Podle pověstí jsi poté, co jsi byla vyhnána z Ráje, odešla do Pekla, kde jsi obcovala s démony a porodila všechny možné obludy, které pak zamořily svět.“

„Byla jsem mladá,“ řekla Lilith. „Víš, jak to chodí. Když jsme mladí rebelové, děláme věci, kterých později litujeme. Tak či tak, tu fází už mám za sebou a poté, co jsem procestovala mnoho úrovní reality, viděla jsem, co se vidět dalo, a pořádně jsem si to promyslela, jsem se rozhodla zůstat ve světě lidí. Ne že by lidi tenkrát byli kdovíjak důležití. Bytosti a Síly tehdy ještě volně kráčely po zemi a každou minutu se zrodila nějaká ta nová legenda. Na místě, které Římané později pojmenovali Londinium, jsem vytvořila Noční stranu, svět ve světě. Zajímaví lidé, ti Římané. Velice primitivní forma civilizace. Někteří z nich mne uctívali a já jsem je nechala.“

Ted' dávej pozor, Johnne, protože tohle je ta důležitá část. Noční strana byla stvořena a navržena jako jediné místo na

Zemi, kde Nebe ani Peklo nemohou zasahovat ani zastrašovat. Místo stojící stranou všeobecného boje mezi dobrem a zlem. Alternativní způsob života. Jediná doopravdy volná zóna na Zemi. Nevyvinulo se přesně tak, jak jsem očekávala, ale tak už to v životě chodí.

To, že jsem vytvořila Noční stranu, na Zemi, ale ne z ní, stabilní a přitom dokonale oddělenou, mne vážně oslabilo. Moje moc se značně zmenšila a hlavní hráči té doby – někteří z nich byli lidé, ale většina ne – využili příležitosti, spojili se a vytlačili mne z této reality do Limbu. Tak se osvobodili úplně, dokonce i od mých záměrů. Nechovám vůči nim žádnou nenávist. Doopravdy ne. Skoro všechny jsem přežila. A Limbus není nejhorší místo pro vyhnanství. Je to místo nemísto, kde věci existují jen potenciálně. Představy bez formy.“

„Jako Prvotní?“ zeptal jsem se, jen abych ukázal, že dávám pozor.

„Prosím tě. Prvotní jsou v porovnání se mnou jen křídové obrázky. Takže jako představa bez tvaru a formy jsem byla naprosto bezmocná. Byla jsem v Limbu uvězněna, neschopná otevřít dveře do jiného světa. Dokud někdo tady nevytvořil otvor, který jsem k tomu mohla použít. Pokoušeli se o inkarnaci ženského principu ve fyzickou existenci, část invocace Babalon, a pro mne byla ta nejsnadnější věc na světě odsunout tranzitivní bytost stranou a vtisknout se tam sama. Někdo z jejich skupinky neudělal pořádně domácí úkoly. Nechal spoustu mezer, které mohla odhodlaná mysl využít. A jakmile jsem se dostala z Limbu, už mne nemohli zadržet. Ani všechny Mocnosti a Veličiny, které kdy existovaly, by to nedokázaly.

Prošla jsem skrze ně, přelila jsem se do idealizovaného těla, které jsem našla připravené v jejich myslích, a pak jsem zmizela, ztratila jsem se v Noční straně. Částečně proto, že jsem si ji chtěla projít inkognito, abych zjistila, co všechno se v mé nepřítomnosti změnilo, ale také abych se skryla před některými starými nepřáteli, kteří ještě mohli být naživu.

Tehdy jsem pořád ještě byla zranitelná. K obnovení své moci jsem potřebovala klid. Po nějakém čase, když jsem zase byla ve své kůži, jsem si vybrala jednoho z mých nedobrovolných osvoboditelů, který pochopil alespoň část pravdy, a – v těle Fennelly Davisové – jsem s ním počala dítě. Dítě mne zakotvilo v realitě tak, že jsem z ní už nikdy nemohla být vypuzena. Vlastně jsem neplánovala, že se tu pak zdržím, ale byl jsi tak fascinující, Johnne... Lidské dítě jsem ještě nikdy neměla. Tělo mého těla, duch mého ducha... byla jsem zvědavá, co z tebe bude. A líbilo se mi hrát si na člověka. Být matkou. Koneckonců to byla role, pro kterou jsem původně byla stvořena...

A pak Charles na všechno přišel. Někdo mu to pověděl; dodnes nevím, kdo to byl. Znamenalo to však, že musím okamžitě zmizet, ukrýt se v tajných hlubinách Noční strany, aby tě nikdo nezačal podezírat, že jsi tím, čím doopravdy jsi, a neodhalil tvou pravou identitu a účel. Kdyby se to tehdejší hlavní hráči dovědli, měli by nepřeborné dobrých důvodů tě zabít. Věděla jsem, že Charles mluvit nebude. Pokud by ho někdo byl jen podezíral z toho, že přivolal zpátky Lilith, způsob jeho smrti by se stal legendou dokonce i na Noční straně. Navíc stále ještě věřil, že dokáže najít nějaký způsob, jak mne zase zapudit. Nemohl se svěřit ani svému starému příteli Henrymu, protože tehdy už pracoval pro Autoritu, a nechtěl o tom mluvit s Markem, Sběratelem, protože to byl on, kdo Fennellu Davisovou objevil. Už nemohl věřit vůbec nikomu. Ani svému malému synovi. Chudáček Charles.

Nikdy jsem nezjistila, kdo mu to prozradil. Ale ať už to byl kdokoli, ani on nepromluvil. Možná proto, že si dokázal představit, co bych s ním udělala, jestliže by se takto prozradil.

Teď mám svou moc zpátky. Hvězdy jsou mi zase příznivé a všechny nejnebezpečnější Mocnosti a Veličiny Noční strany byly příhodně oslabeny válkou andělů. Věděla jsem, že když zařídím, aby se na Noční stranu dostal Nesvatý grál, něco takového se semele. Nyní nastal čas, abych předělala a vylepšila Noční stranu v to, co měla být od samotného počátku. V něco mnohem... principiálně čistšího. Jistě, velké množství lidí při tom procesu bezpochyby zahyne, ale když chceš dělat omeletu, musíš zkrátka rozbít kopu vajec.“

Usmála se na nás, jako by nás chtěla povzbudit, abychom se k tomu vyjádřili. A všechno, na co jsem dokázal v tu chvíli myslet, byla příšerná mrtvá krajina, kterou jsem kráčet v časovém skluzu. Takto si představovala principiálně čistší Noční stranu? Nebo se v jejích plánech něco hrozně zvrtno? Mocnosti a Veličiny z celé Noční strany se s ní pustily do války za zachování státu quo a prohráli všichni?

„Ne,“ řekl jsem a všichni se na mě užasle podívali. Dokonce i já jsem slyšel chlad ve svém hlase. Temnému pohledu Lilith jsem vzdoroval, jak nejlépe jsem uměl. „To tě nemůžu nechat udělat, Lilith. Viděl jsem, jak bude vypadat svět kvůli nám, a jsem odhodlaný nás raději oba zabít, než bych to dopustil.“

Lilith potřásla hlavou. „Oč ostřejší než hadí zub---“

„A jablko nepadá daleko od stromu,“ řekl známý hlas.

Všichni jsme se překvapeně otočili a uviděli jsme Walkera, jak beze spěchu schází po kovovém schodišti do baru. Pořád vypadal každým coulem jako gentleman, klidný a nevzrušený. Zastavil se pod schody, usmál se na nás a zdvižením klobouku pozdravil Lilith.

„To už se vážně nikdo neobtěžuje klepat?“ postěžoval si Alex hořce. „Co naplat; přidám ještě ostnatý drát a individuální zaklínadla.“

„Přece sis nemohl myslet, že by mě Pán trnů mohl zdržet příliš dlouho?“ řekl Walker s pohledem upřeným na mne.

„Když spolu musíme prodiskutovat tak naléhavou záležitost.“

„Jsi velice odvážný, že jsi sem přišel sám,“ řekl jsem. „Jaké to je, Henry, stát tváří v tvář celé partě lidí, které nedokážeš ovládat svým proslaveným hlasem?“

Walker se jenom usmál. „Právě proto jsem si přivedl posily, Johnne.“

A pak se po kovových schodech dolů nahrnula celá armáda lidí, aby Walkera podpořili. Rozvinuli se kolem něho do rojnice a rázem tak zaplnili polovinu výčepu. Některé z bojových mágů jsem poznával, ale teď jich tam bylo mnohem víc a tvářili se velice ponuře a odhodlaně, připraveni okamžitě se pustit do akce. Byli to profesionální bojovníci, chladnokrevní zabijáci, jaké Autorita posílají, když nechtějí, aby za nimi zůstalo něco kromě spálené země. Ale mou pozornost upoutali dva poslední, kteří vstoupili do baru.

Falešná Penny sešla po schodech s hlavou pyšně vztyčenou, jako členka královské rodiny při návštěvě jatek. Obdařila mne krátkým, zlověstným úsměvem. A hned za ní se objevil Kostelní lavice, můj starý nepřítel Kostelní lavice, vysoký a širokoplecí voják Kristův ve svém obvyklém rozedraném šedém plášti, který nosil přes starou kněžskou sutanu, s hřívou dlouhých šedých vlasů a prostým šedým šátkem přes oči. Sestupoval sebevědomě a neohroženě do světa hříchu; už se upsal ďáblu jménem Walker. Kostelní lavice otočil svou velkou hlavu mým směrem a pomalu přikývl, obrněn svou chladnou, brutální vírou.

„Omlouvám se, že je jich tak málo,“ zamumlal Walker a setřel si z bezvadně čistého rukávu imaginární smítko, „ale většina mých lidí si právě odpracovává svou mzdu tím, že zaměstnávají Pána trnů, aby se nám sem nepletl a nesnažil se zachránit vaše bezcenné životy. Bojím se, že jsi došel na konec cesty, Taylore. Nemůžeš říct, že jsem ti od tvého návratu neposkytl dost šancí. Teď ale Autority chtějí tebe i všechny ostatní mrtvé za to, že jste se jim tak nerozumně protivil.“ Najednou se odmlčel a podíval se na Lilith. „Fennella... můj nejstarší hřích se vrátil, aby mě strašil. Bude pro mne potěšením dívat se, jak tě zničí.“

„Chudáčku Charlesi,“ řekla Lilith. „Vždycky investuješ svoje těžce vydřené peníze do špatného snu.“

Ignoroval jsem je oba a díval jsem se na Kostelní lavici. Vycítil můj pohled a znepokojeně se zavrtěl; jedna ruka mu vystřelila k bílému kolárku. Pak ale vzdorovitě vypjal svou širokou hrud', ústa pevně sevřená, a já jsem pochopil, že nic, co bych mohl říct, nezmění jeho odhodlání. Přesto jsem to zkusil.

„Ahoj, Kostelní lavice. Myslel jsem, že bys nikdy nevzkročil do doupěte neřesti, jako je tohle.“

„Zabývám se hříšníky, a tak musím chodit tam, kde bují hřích,“ odpověděl Kostelní lavice. „Je čas zaplatit řád, Johnne, a usmířit se s Bohem.“

„Vážně jsi přišel, abys mě konečně zabil, Kostelní lavice?“

„Ano. A když to bude jen trochu možné, spasím tvou duši. Na památku starých časů.“

„Je tady moje matka,“ řekl jsem. „Znáš mou matku, Kostelní lavice?“

„Samozřejmě. Vždycky jsem ji znal. Říkal jsem ti, že jsem se vzdal svého zraku za moudrost. To já jsem řekl tvému otci, s kým a s čím se oženil. Tehdy jsem ještě věřil, že tě dokážu zachránit.“

Chladný hněv, který se ve mně vzedmul, odsunul stranou i šok z toho, co jsem se dozvěděl. „Ty jsi mu to řekl? Ty jsi mi rozbil rodinu! Zničil jsi mi život!“

„Nikdy ses neměl narodit, Johnne. Jsi zrůda.“ Jeho hlas zněl teď skoro nevzrušeně. „Měl jsem tě zabít už dávno a teď zaplatím za svou slabost bolesti z toho, že zabíjím... tak čestného protivníka.“

„Mého syna se ani nedotkneš, kazateli,“ řekla Lilith.

Kostelní lavice se prudce otočil jejím směrem, ukázal na ni prstem a pak začal odříkávat dlouhé, vzteklé zaklínadlo.

Některé části jsem poznal ze starých pergamenů a zakázaných knih. Byl to exorcismus a velice starý k tomu, v aramejštině, latině a zkomolené koptštině. Prastará slova zlověstně duněla ve vzduchu plná významu a moci, ale Lilith se jen smála. Kostelní lavice zmateně zmlkl.

„Znám tu písničku,“ řekla Lilith. „Je to exorcismus, který použil Kristus proti zlým duchům zvaným ‚legie‘, kteří skončili ve stádu gadarenských vepřů. Ale já jsem mnohem starší a taková zaklínadla nade mnou nemají žádnou moc.“

„Nemůžeš mi vzdorovat!“ zvolal Kostelní lavice a skoro na ni svá slova plival. „Hovořím ve jménu Boží!“

„Nikdy jsme spolu moc nevycházeli,“ odpověděla Lilith.

Lehce mávla rukou a Kostelní lavice přeletěl přes celý výčep; na druhé straně narazil v plné rychlosti do kamenné zdi.

Všichni jsme uslyšeli zvuk praskajících kostí. Z úst mu vytryskla krev, pak se pomalu svezl po stěně na podlahu, tam zůstal ležet a křečovitě sebou cukal. Lilith se krátce zasmála; znělo to vesele, jako když voda tryská z fontány. Rozběhl jsem se ke Kostelní lavici, poklekl jsem vedle něj a vzal jsem ho do náruče. Nikdo vám nepřiřoste k srdci více než rodina nebo přátelé, snad jenom nepřítel, kterého znáte celý svůj život. Tiskl jsem si jeho vznešenou hlavu na prsa a krev, která mu stékala z úst, mi barvila trenčkot do ruda. Šedý šátek se mu svezl z očí a odhalil dva prázdné oční důlky. Dýchal plytce a nepravidelně a spolu se vzduchem prskal kapičky krve z plic.

„Johnne?“ řekl.

„Nemluv, Kostelní lavice. Jsem u tebe. Jsem u tebe.“

„Pýcha. Hřích pýchy. Skutečně jsem si myslel, že ji dokážu porazit.“

„Nemluv.“

„Mohl jsem tě zabít už dávno.“

„Já vím.“

„Ale byl jsi dítě a já jsem si myslel, že ještě můžeš být zachráněn. A později, když jsem viděl, jak moc se snažíš být dobrý člověk, jsem zapochyboval. Když jsi odešel z Noční strany, myslel jsem si, že je to možná dobré znamení. Chtěl jsem tomu uvěřit. A pak ses vrátil. Proč ses musel vrátit, Johnne?“

„Nemluv, Kostelní lavice.“

„Vždycky jsem věděl, že jednou budeš moje smrt. Kéž bych... mohl dokázat, abys prozířel a spatřil Světlo. Je tak... nádherné...“

Prudce jsem se obrátil k Lilith. „Udělej něco. Zachraň ho! Je to dobrý člověk a nezaslouží si takhle zemřít!“

„Musíš se naučit být silný, Johnne,“ odpověděla Lilith. „Být schopný udělat, co je třeba.“

Byl bych na ni ječel, škemral a vyhrožoval, slíbil bych jí cokoliv, ale Kostelní lavice už nedýchal. „Nemusela jsi ho zabít,“ řekl jsem. „To nebylo nutné.“

„Já rozhoduji, co je nutné,“ odpověděla Lilith. „Zapomeň na ty staré omezující představy dobra a zla. Jediné skutečné dobro je to, co prospívá Noční straně, a jediné skutečné zlo je, co odporuje jejím zájmům. Pojď se mnou, můj synu, a já tě naučím mnoho věcí.“

A pak Walkerovi lidé zareagovali na nějaký neviditelný signál a zaútočili, soustředili svou ničivou magii proti

Hříšníkovi a Nádhernému jedu. Bojovní mágové gestikulovali rukama ve vzduchu, vykřikovali slova moci, chřestili kouzelnými amulety a napřahovali ukazovací kosti, až kolem nich praskala čirá energie. Stoly a židle vybuchovaly, ale Hříšník a Nádherný jed zůstali tím vším naprosto nedotčeni. Alex rychle zmizel za pultem a Šilence stál s sebou. Slyšel jsem, jak křičí něco o tom, že Merlinovy ochrany musí každou chvíli naskočit, ale věděl jsem, že čeká marně. Walker byl Hlasem Autorit a Merlin... byl jenom mrtvý čaroděj. Alespoň když spal.

Walker a Lilith se dívali jeden na druhého a chaos kolem sebe naprosto ignorovali.

Opatrně jsem položil tělo Kostelní lavice na podlahu a posunul jsem mu šátek tak, aby znovu zakryl jeho oči. Pak jsem zvedl hlavu a zaječel jsem na Alexe.

„Je nějaká šance, že by se Merlin mohl zase zjevit?“

„A všechno to ještě zhoršit?“ opáčil Alex, aniž by vyhlédl zpoza baru. „Myslím, že bychom měli počkat, dokud nebudeme doopravdy zoufalí.“

„Já osobně si myslím, že stadiem zoufalství jsme prošli už před nějakým časem,“ ozval se Šilenec.

V burácení výbojů magie jsem je sotva slyšel. Hříšník stál před Nádherným jedem a chránil ji svým nezranitelným tělem. Zprvu to vypadalo, jako kdyby šly všechny magické útoky mimo a vybíjely se všude, jen ne do něho – napáchaly sice obrovské škody na zařízení baru, ale to bylo asi tak vše. Čiré množství moci vrhané proti Hříšníkovi ale nakonec přece jen slavilo úspěch a útočníci stále častěji zasahovali cíl. Kulky ze speciálně požehnaných nebo prokletých zbraní mu bušily do prsou, a přestože rány po nich nekrvácely, ani se nehojily a nezacelovaly. Kletby mu spalovaly maso a lámaly kosti. Elementární síly mu trhaly a drásaly kůži, jedno oko mu explodovalo v hlavě. Hříšník neučinil nejmenší pokus zaútočit na ty, kteří se ho snažili zabít. Přes svůj pohnutý osud se nikdy nenaučil někoho nenávidět. Jen tam stál, bez hnutí vzdoroval všemu, čím ho zasypávali, a odmítal padnout, odmítal dovolit, aby někdo ublížil Nádhernému jedu.

Žádný z magických útoků ani neohrozil Lilith.

A zatímco jsem se na to díval a rozhodoval jsem se, co bych měl udělat, Falešná Penny využila mé nepozornosti.

Použila svou schopnost připlížit se ke své oběti nepozorovaně, z ničeho nic se objevila za mnou a vrazila mi nůž do zad. Někáký instinkt mne v posledním okamžiku varoval a já jsem se začal otáčet, ale dlouhá čepel se mi stejně zarazila hluboko do masa a škrábla o páteř. Ohnal jsem se rukou a srazil jsem Penny na zem, ale pak mne bolest v dolní části zad ochromila. Zaťal jsem zuby a ze všech sil jsem se snažil neomdlít a nepřestat rozumně přemýšlet. Krev jsem v ústech necítil, takže Penny zaplaťpánbůh nezasáhla plíce. Bolest byla strašná, ale snesitelná. Pomalu jsem si jednou rukou sáhl dozadu a s obličejem zkříveným agoníí jsem se pokusil uchopit stěženku nože, ale nešlo to. Tak jsem se rozhodl nechat ho tam, kde je, a postarat se o něj později.

Podářilo se mi zase postavit se na nohy, ale celý jsem se tím úsilím zpotil. Když Penny viděla, že mě přece jenom nevyřídila, zaklela a vztekla si dupla nohou. Vzápětí vyrazila vpřed, v ruce další nůž, ale pak se naše oči střetly a oba jsme na okamžik zaváhali. Ve skutečnosti jsem ji vlastně vůbec neznal. Pracovali jsme spolu na několika případech, párkrát jsme spolu spali, ale nikdy jsme se doopravdy nesblížili. Ovšem právě teď by nejspíš stejně nepomohlo, kdyby ano. Chystala se mě zabít. Viděl jsem to v jejích očích a v jejím mrazivém, zlověstném úsměvu. A já jsem byl pořád ještě bez sebe vzteky kvůli smrti Kostelní lavice a potřeboval jsem si na někom zchladit žáhu.

Zatímco se na mne Falešná Penny hnala s druhým nožem, probudil jsem svoje nadání, otevřel jsem svoje třetí oko a našel jsem v její hlavě kouzlo, které jí umožňovalo přiblížit se ke své oběti nečekaně. Pak už pro mne byla ta nejjednodušší věc na světě její magii neutralizovat, vyrvat ji z ní a připravit ji tak o její vražednou schopnost. Zděšeně na mne vytřeštila oči, potom ztratila kontakt se světem a pomalu a tiše se vytratila, aby se už nikdy nevrátila. Zamával jsem jí na rozloučenou. Nemyslím, že jsem se usmíval. Nerad si představuji, že bych se tomu dokázal usmívat. Ale jelikož jsem použil svoje nadání, stal jsem se viditelným pro svoje nepřátele. Našli mě skoro okamžitě a poslali na mne svou novou zbraň, která už trhala na kusy ochranná kouzla baru. Zableskla se uvolněná energie, koncentrovaná a mocná, oslnivá jako slunce. Všichni kromě Lilith vykřikli a odskočili. To, co mne pronásledovalo, se začalo materializovat a všechna nepřátelství rázem ustala. Potom oslepující záře pohasla a objevila se strašlivá zbraň, kterou mí nepřátelé poslali zpět v čase, aby mne zabila.

Byla to Suzie Brokovnice.

Vypadala starší a unavenější a byla příšerným způsobem znetvořená. Dlouhé, nemyté vlasy měla bílé jako mléko a prorostlé špinavě šedými prameny. Pod potrhaným a odřeným koženým oděvem byla hrozně hubená, ale doslova sálala nepřirozenou energií. Její přítomnost praskala ve vzduchu a rázem ovládla scénu, jako kdyby mezi nás smrtelníky vstoupila sama Smrt. Pohled měla mrazivý a neúprosný. Polovinu obličeje jí pokrývala velká popálenina; pokožku na ní měla zčernalou, popraskanou a zjizvenou kolem slepého, zavřeného oka. Jeden koutek úst měla zkřívený do permanentního cynického úsměvu.

Ale to ještě nebylo to nejhorší. Pravá ruka jí chyběla, paže končila kousek pod loktem. A na její místo někdo připevnil Mluvící pistoli. Zbraň původně navrženou k zabíjení andělů. Od chvíle, kdy jsem ji viděl naposled, ji někdo předělal z pistole na krátkou brokovnici, ale pořád to byla ta nejodpornější a nejošklivější zbraň, jakou jsem kdy viděl. Byla vyrobena z masa a kostí a pohromadě držela temně žilkovanou chrupavkou, místy potaženou dlouhými pruhy bílé kůže. Dlouhá pažba byla z vybělené kosti neuměle zasazené do toho, co kdysi bývalo Suzií loktem. Z pistole visely tlusté provazce svalů napojené na horní část paže. Rudé maso prodloužené hlavně se vlhce lesklo a pásy kůže vypadaly jako pokryté horečnatým potem.

Mluvící pistole je stará, velice stará zbraň. Je napojená na přetrvávající ozvěnu prvního Zvuku Stvoření, když Bůh řekl: Budiž světlo. Zná tajná jména všeho a všech a tím, že je vysloví pozpátku, může odtvořit cokoliv. Úplně to vymazat ze světa, jako kdyby to nikdy neexistovalo... Zbraň, proti které není obrany, snila krvavé sny a toužila po tom být použita. Suzie Brokovnice se pomalu rozhledla po přeplněném baru a všichni se dívali na ni; tiše, bez hnutí, aby na sebe

nepřilákali její pozornost. Nakonec se její pohled zastavil na mně. Přinutil jsem se před ním neuhnout očima.

„Už jsem zapomněla... že jsi dříve vypadal takhle,“ pronesla zlomeným, chraptivým hlasem, jako kdyby jí mluvení dělalo potíže.

„Zuzi?“ řekl jsem.

„Ne. Už ne. Už hodně dlouho ne.“

„Ach, Bože, Zuzi; co to s tebou udělali?“

„Nic, o co bych je sama nepožádala. Nemohla jsem doufat, že přežiji ve světě, který jsi stvořil, Johnne, a tak jsem se nechala předělat. Dali mi tuhle zbraň a sešili nás dvě dohromady. Mluvicí pistole je šílená a já teď taky, ale vydržím dost dlouho na to, abych všechny ostatní zbavila utrpení. Jestli v tobě ještě zbylo něco lidského, Johnne... zemři a zachraň svět. Když se budeš bránit, přinutíš mne zničit celý tento bar.“

V tu chvíli jeden z bojových mágů zpanikařil a vrhl proti ní smrtící zaklínadlo. Všichni ostatní se k němu okamžitě přidali a kolem Suzie Brokovnice začala prskat a jiskřit těžká magie, ale Mluvicí pistole ji chránila spolehlivě. Otočila se proti útočníkům a obličej se jí zkrivil, ústa se jí nepřírozeně roztáhla a Pistole skrze ni promluvila, pronesla slova odtvoření. Byl to ten nejpršíšnější zvuk, jaký jsem kdy slyšel. Všichni v baru vykřikli hrůzou a odporem. Dokonce i Lilith se odvrátila, když Suzie Brokovnice řekla ta slova, a bojovní mágové okamžitě zmizeli, jako by nikdy ani neexistovali.

Lidé padali na kolena a zvraceli. Jini se už hnuli ke kovovému schodišti a ven z baru, oči vytřeštěně šílenstvím. Walker se je nepokoušel zastavit, ale sám utéct nemohl. Pořád ještě měl svou hrdost a smysl pro povinnost. Suzie se pomalu otočila a podívala se na mě. Třásl jsem se, nohy jsem měl tak slabé, že mne stěží udržely, ale zůstal jsem na místě a vydržel jsem pohled jejích mrazivých očí. Pak jsem jí ukázal své prázdné ruce.

„Nebudu s tebou bojovat, Zuzi,“ řekl jsem. „Nedokázal bych ti ublížit. Nikdy bych ti nemohl ublížit.“

„Ale udělal jsi to, Johnne. Udělal jsi to.“

Její ústa se otevřela, aby vyslovila ty strašné zvuky, které by mne odtvořily, ale v tom okamžiku se prostřednictvím omdlelého Alexe Morriseye ve výčepu materializoval Merlin Zplozenec Satanův a jediným gestem ruky zastavil čas. Všichni rázem strnuli, zkameněli uprostřed pohybu, dokonce i částčky prachu se zastavily ve vzduchu. Nemohl jsem se hýbat, ale vnímal jsem, co se děje. Cítil jsem, jak se Mluvicí pistole vzpírá proti magii, která jí bránila udělat to, čím žila. A Merlin Zplozenec Satanův sám kráčet zkamenělým světem, mrtvý, ale stále tady, imunní proti moci času. Beze spěchu došel k Suzii Brokovnici, chvíli si ji prohlížel a pak ji utrl Mluvicí pistolí. Svaly Suziiny ruky se napjaly a povolily, do vzduchu vytryskla jasně červená krev. Moje bývalá parťáčka vykřikla a Mluvicí pistole také: byl to příšerný, nenávidný výkřik zklamání a vzdoru. Pak Suzie zmizela, vrátila se do strašné minulosti, kterou jsem stvořil pro ni a všechny ostatní. Zmizela i Mluvicí pistole, možná někam jinam, kde jí bylo třeba nebo kam se toužila dostat. Čas se zase rozběhl. Merlin a Lilith se na sebe podívali a všichni ostatní zadrželi dech. Dáblův jediný syn a první stvoření Boží. Nakonec se Merlin Lilith poklonil a zmizel, zanechávaje po sobě roztřeseného a zmateného Alexe skrčeného za barem.

Zbytek bojových mágů se znovu vrhl na Hříšníka a Nádherný jed. Po porážce, kterou utrpěli, si na někom museli vylít zlost a na Lilith si ještě netroufali. Zvláště poté, co se jí Merlin uctivě poklonil. Hříšník stále chránil Nádherný jed svým tělem, které už bylo povážlivě zřízené zaklínadly a prokletými kulkami. Vlastně se pomalu rozpadal na kusy, ale nemohl uhnout, aby neohrozil svou milovanou, a nemohl se ani bránit. Přišel už o všechno, ale stále mu zůstávala jeho láska a odhodlání dělat, co je správné. Nádherný jed vrhala prosebné pohledy na Walkera, ale ten ji pozoroval, aniž by hnul brvou, v obličejí stejně klidný a vyrovnaný výraz jako vždy. Byl tady proto, aby dělal odporné, ale potřebné věci, a dokázal s tím docela dobře žít.

Hříšník se nehnul z místa, přestože věděl, že ho magie kousek po kousku zabíjí. Nemohl dopustit, aby se přes něj útočníci dostali, protože pak by mohli ublížit Nádhernému jedu. Tak mocná magie by zničila sukkubino tělo a ona by tak pozbyla materiální formu, jejímž prostřednictvím se projevovala; stala by se z ní jen další zatracená duše trpící navěky v pekle. To nemohl dovolit. Proto tam stál a snášel bolest i hrůzu z toho, že je jeho tělo postupně ničeno – protože ona byla jeho láska. A na ničem jiném nezáleželo.

Kulky se mu zářily do boků a drtily obnažená žebra, ale on se neodvažoval vykřiknout, aby nerozrušil svou milovanou. Zaklínadla mu rvala maso z kostí a kůži z obličeje, šlehala ho jako bič a každým okamžikem ho bylo méně a méně. Nakonec pochopil, že skončí bez těla – jako osiřelý duch, kterému bylo odepráno místo v nebi i v pekle, pomalu se rozpouštějící v nicotu, jako kdyby ani nikdy neexistoval. Věděl, že by se ještě mohl zachránit, že může utéct a nechat Nádherný jed jejímu osudu. Ale ona byla jeho láska a raději země, než aby se díval, jak o ni přichází.

Nádherný jed to všechno věděla. Věděla, že Hříšníkovi nedovolí jeho tvrdohlavá láska k ní, aby ji opustil, že ji bude chránit, dokud se udrží na nohou a možná i pak. A zároveň věděla, že to nemůže dopustit. Nemůže nechat muže, který kvůli ní už tolik trpěl, aby se pro ni obětoval. Proto vyšla z úkrytu za jeho zády a postavila se před něj, aby ho zaštitila svým tělem. Konečně pochopila, co je to láska a sebeobětování. Milovala ho a on miloval ji.

A pak výčep zalilo oslnivé světlo, jasné a překrásné, jak si Nádherný jed vzpomněla, že kdysi, před svým pádem, bývala andělem. Všechno zlo, které v ní bylo, v jediném okamžiku shořelo v žáru její lásky a ona se zase stala andělem, jímž byla dřív, plně způsobilým zaujmout svoje místo v nebi. Zářila příliš jasně, než aby to lidské oči snesly, a všichni jsme se odvrátili, ale i pak jsme slyšeli pomalý, těžký tlukot jejích křídel.

„Pojď se mnou do Ráje,“ řekl anděl muži nazývanému Hříšník. „Protože bylo rozhodnuto, že jsi toho hoden – stejně jako já.“

Pak světlo zaplálo ještě oslnivěji, a když po chvíli pohaslo, byli oba pryč.

V baru se rozhostilo naprosté ticho; dívali jsme se jeden na druhého, oťeseni tím, čeho jsme právě byli svědky. Jako první se vzpamatoval Walker. Pokynul svým bojovým mágům a ti se všichni obrátili proti mně. Protože kdyby mne zničili, moje matka by ztratila svoje ukotvení v realitě a možná by zase zmizela. Narovnal jsem se, nakolik mi to nuž v

zádech dovoloval, a postavil jsem se jim s chladným úsměvem na tváři. Když už vám nezbyvá nic jiného než umřít, umřete stylově.

Pak zpoza baru vyšel Šílenec, možná pod dojmem zjevení, kterého byl právě svědkem, a všichni se podívali na něho. Náhle se zasmál a byl to sytý, naprosto přičetný zvuk.

„Když se realita stane nesnesitelnou,“ řekl klidně, „změňte realitu.“

A veškerá jeho moc a síla zaostřená skrze jeho vůli se vlila do výčepu a vnutila všem jeho vidění reality. Zbývající bojovní mágové zaječeli hrůzou, protože v jediném okamžiku přišli o své schopnosti čarovat a stáli tam naprosto bezmocní. Walker zavrával a jeho Hlas umlkl. Nůž zmizel z mých zad a s ním i zranění, které způsobil. Šílenec obrátil svůj nekompromisní pohled proti Lilith a ta pozvedla ruce, jako by se chtěla bránit.

Ani všechna Šílenecova moc posílená odhodláním, které v sobě náhle našel, nemohla Lilith zničit; ale oslabila ji. Zapotácela se; poprvé od chvíle, kdy se objevila, si nebyla sama sebou tak jistá. Její moc se srazila se Šílenecovou, která se ji pokoušela vymazat, zatímco ona se snažila zůstat. Na chvíli mezi nimi zavládla takřka přesná rovnováha a tehdy jsem použil poslední zbytky sil, abych našel dveře, kterými se dostala k Podivínům... a vystrčil jsem ji skrze ně ven. Zmizela, ale její hlas mi ještě zašeptal v mysli poslední vzkaz.

Ještě se uvidíme, Johne, můj synu. Děláš mi radost. Oba nás čeká spousta skvělé práce.

A potom byla Lilith pryč stejně jako Hříšník a Nádherný jed. A ubohá Suzie Brokovnice, zakletá do příšerné budoucnosti, kterou jsem pro ni vytvořil. Wolkerovi lidé byli buďto mrtví, nebo vzali nohy na ramena, a nebo přišli o všechnu svou magii. Šílenec ležel stulený do klubička na podlaze před barem a spal. Walker k němu přistoupil, aby si ho prohlédl.

„Nakonec se vždycky ukážou jako nejnebezpečnější ti, které zpočátku přehlízíte,“ řekl klidně. „Zajímalo by mě, jaký bude, až se probudí.“

„Doufám, že v pořádku,“ řekl jsem. „Myslím, že ho to stálo všechnu jeho moc i šílenství, které ji živilo. Možná teď dokáže zapomenout, co viděl, a zase bude vnímat realitu jako my ostatní.“

„Ty jsi byl vždycky optimista, Johne,“ řekl Walker. „Já si ten přepych dovolit nemůžu.“ Dlouze se na mě zadíval a jeho oči byly velice studené. „Teď už ti na Noční straně nezůstali žádní přátelé. Představuješ nebezpečí pro každého z nás. Všichni jsme teď tví nepřátelé.“

„Netušíš ani polovinu,“ odpověděl jsem.

Walker pomalu přikývl, pak si cvrnkl prsty o krepku klobouku, očima shromáždil zbytek své armády a odešel v jejím čele po kovových schodech ven z baru.

Tělo Kostelní lavice vzali s sebou. Alex konečně vylezl zpoza barového pultu, něco nelichotivého za nimi křikl a pak se rozhlédl po té spoušti, která ve výčepu zůstala. Zhluboka si povzdechl.

„Budu muset zavolat Coltranovic dvojčata, aby mi to pomohla uklidit. A k smrti nerad jim platím přesčasy. Co budeš dělat teď, Johne?“

„Půjdu do Věže času,“ řekl jsem. „Vrátím se do minulosti, prohledám všechny dřívější inkarnace Noční strany a vypátrám v nich Bytosti a Síly, které mi řeknou, co potřebuji vědět. Jak zastavit mou matku Lilith. Protože já použiji každou zbraň, každou informaci, abych ji znemožnil uskutečnit budoucnost, kterou pro nás chystá.“

Alex si pochybovačně odfrkl. „Myslíš, že to byla skutečná Suzie, co jsme viděli?“

„Asi její verze z nějaké potenciálně možné budoucnosti. Ale já nikdy nepřipustím, aby se jí to stalo. Nedovolím, aby ji někdo ublížil. Ani kdybych to měl být já.“

„Alespoň už teď víme, kdo je tvoje matka,“ řekl Alex. „Lilith. Kdo by si to pomyslel?“

„Není moje matka,“ řekl jsem. „Nikdy nebyla.“

Simon R. Green
KOUZLO MĚSTA

Z anglického originálu
Hex and the City
vydaného nakladatelstvím Ace Books
(The Berkley Publishing Group)

New York 2004, přeložil Josef Hořejší.
Ilustraci na obálce vytvořil Jonathan Barkat,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,
Podkopčů 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2006 jako svou 183. publikaci.
Tisk: Baloušek s.r.o., Ostravská 34, Hlučín.
Vydání první.
Cena: 169 Kč
ISBN 80 – 7332 – 072 – X